

ፍትሕን በራሴ

3 ተክል
ዕቅድ

18⁺

እውነተኛ ታሪክ

በሊዛ ተሾመ

ፍትሕን በራሴ

(በእውነተኛ ታሪክ ላይ የተመሰረተ ልቦለድ)

በ

ሊዛ ተሾመ

አዲስ አበባ፡ አ.ት.ዋ.ጽ.ያ

©መብቱ በሕግ ተጠበቀ ነው፡፡

ምስጋና

የጥበቦች ሁሉ ባለቤት ለሆነው ልዑል!
እና

በመጽሐፉ ላይ እጃቸው ባለበት ሁሉ!

መታሰቢያነቱ

የወሲብ ጥቃት ለደረሰባቸው

የመጀመርያ ሥራ፡- አሜክላ ያደማው ፍቅር

ዋና አከፋፋይ

ዮሐንስ መጽሐፍት

አውቶብስ ተራ

☎ +251-922-430617

የዕውፍ ሥራ

ጅናስ ቢዝነስ ሴንተር

☎ +251-912-056803

ለአስተያየትዎ

ሊዛ

ፖ.ሣ.ቁ 46490

አዲስ አበባ፡-ኢትዮጵያ

Email: life57happens@hotmail.com

መግቢያ

ውድና የተከበራችሁ እንባብያን ዳግም በመገናኘታችን ደስ ብሎኛል። መቼም በመጀመርያ ሥራዬ «አሜክላ ያደማው ፍቅር!» በሚለው ልቦለድ እንደተዋወቅን እርግጠኛ ነኝ። አሁን ደግሞ «ፍትሕን በራሴ!» የሚለውን በእውነተኛ ታሪክ ላይ የተመሰረተ ልቦለድ እንሆን! በለመዕሐፉ በጥቂቱ ካላችሁኝ... ፊደል ሳልመርጥ መግለፅ የፈለግኩትን በተመቸኝ አማርኛ እና ፊደል አስቀምጫለሁ። እነ“ሰ”ም ሆኑ እነ“ሀ” እስከ ዘመዶቻቸው አሉ ለማለት ፊልጌ ነው። በተጨማሪም በታሪኩ ውስጥ ወሲብ እና ፍቅር ግብግብ ሲገጥሙ እናያለን። ፍቅር እና ጥቅምም ጥሎኞች ናቸው! ፍቅር፣ ኃይማኖት የግል መሆኑን አይክድም! በአለመቻል በሽታ የተጠቁም ሰዎች መፍቴሌ አጥተው ሲሰቃዩ እናያለን። ሽረ ሞትንም የተጠመ ሰዎች አሉ! የፍትሕ እጦት ያሰከራቸው ደግሞ ፍትሕን ፍለጋ ጦር ሲመዙ እናያለን። ሴት ወንድን ወደ ስሪያ ሚዳ እየመራች በወሲብ አለንጋ ስትገርፍ ማየትም ቀላል ነው! ሌላው «የወንድ ብልት በ አደፍርስ» እንዲሁም «የሴት ብልት በ ድንቅነሽ» መሰየማቸውን በትህትና እገልጻለሁ።

በተረፈ ውስጥ እንገናኝ.....!

ክፍል አንድ

ድብቁ አላማ

ህይወት በእራሷ መንገድ ሰውን የሚያህል ክቡር ፍጡር እየመራች፤
ከፈለገች ከገደል፤ ካማራት ከምድራዊ ሲኦል፤ በይ ካላት ደግሞ
ከምድራዊ ገነት የምትከት፤ ከባድ የቁማር ሊቅ ናት፤ ህይወት ከሰው
ጋር ቁማር መጫወት የምትጀምረው ገና ከእናቱ መሀፀን ብቅ ከማለቱ
በአዋላጅ እጅ ጭንቅላቱ ተጨምድዶ ከሚጎተትበት ቁማራዊ ክዋኔ
ይጀምራል። «አፈር ነህና ወደ አፈር ትመለሳለህ!» የሚለው የታላቁ
መጽሐፍ ቃል እስኪፈፀም ድረስ ህይወት ለማሸነፍ ቁማሩን ረከዛ
ትጫወታለች። የታገላት ከምድራዊ ገነት የመግባት እድል ሲኖረው፤
የቁማሩ ስልት ያልገባው ድግሞ፤ ምድራዊ ሲኦል ገብቶ እድሜውን
ሙሉ እኩኩን እንዳኩኩ አፈር ነህና ወደ አፈር ትመለሳለህ የሚለውን
ቃል እውነትነት ያረጋግጣል።

እኔ እንደ ህይወት የቁማር ሊቅ ባልሆንም፤ «ጥሩ ተጫዋች ነኝ!»
ህይወት ለማሸነፍ፤ እኔ ደግሞ የጭዋታው መሪ ለመሆን፤ ቁማሩ
እንዳለ ሆኖ ወደ ተፈበረኩበት መመለስ የውዴታ ግዴታዬ ነው።
በምድር ላይ እስካለሁ ድረስ ደግሞ ነዋሪ እንጂ እኗሪ መሆን
አልፈልግም። ማግኘት የምፈልገውን ነገር ለማግኘት ከሞት ጋር ቡጢ
መግጠም ካለብኝ አደርገዋለሁ። የልጅነት ህልሜ ደራሲ መሆን ነበር፤
ደራሲ አምሮት ካንትይገኝ መባል፤ ህልም ከእንቅልፍ ሲነቁ የሚጠፋ
ነገር ነው፤ አምሮት ካንትይገኝ ግን ከነብልህ፤ ወደ ፊት ትቀጥላለች።

ወደ 'ዚች የውሸት ካምፕ ከመጣሁ ጀምሮ የደስታ ጎረቤት እንጂ
እመቤት ሆኜ አላውቅም፡፡ የትውልድ ሀገሬን ድሬዳዋን ለቅቄ አዲስ
አበባ ስገባ አጎቴ ቤት ነበር ያረፍኩት፡፡ እድሜ ለአጎቴ ሚስት! አጎቴ
ቤት የተቀመጥኩበት 4 ወር ስድስት ዜሮዎችን ያስከተለ 4 የችግር
አይነት ያየሁበት የቀናት ጥርቅም ነበር፡፡ የተወለድኩበትን የፍቅር
ከተማ ከለቀቅኩ ዛሬ እንደኛ ዓመቴን ይገለጻል፡፡

ከጓደኞቼ ትእግስት እና ማህደር ጋር የተዋወቅነው ባሌም ጓደኛዬም
ለማለት ከሚችግረኝ ወንድ ጋር የማዘውትርበት መቃሚያ ቤት ውስጥ
ነው፡፡ ትእግስት እና ማህደር ከተለያዩ ወንዶች ጋር እየመጡ መቃሚያ
ቤቱን ያደምቁት ነበር፡፡ ቀስ በቀስ ጓደኝነታችን እየጠበቀ መጣ፡፡
የሁለቱ ሥራ በጨለማ ተውጣ ሰው ሰራሽ መብራት ያስዋባትን
ካሣንችሰ አምራ እና ደምቃ እንድትታይ ተውበው በጎዳናዋ ላይ
መንሸራሸር ነው፡፡

ካሣንችሰን የሚያሳምሯት ከዋክብት የእኔ ጓደኞች ከሆኑ ጀምሮ፤
ከትውልድ መንደሬ እያክለፈለፈ ያመጣኝ፤ ድብቁ አላማዬ፤ የሚሣካበት
ቀን ቅርብ እንደሆነ ይስማኛል፡፡ እየተቀጣጠርን በተለያዩ መዝናኛ
ቦታዎች መገባበዝ ከጀመርን ወራት ተቆጥረዋል፡፡ ከእነሱ ኑሮ የኔን
የተሻለ የሚያደርገው ምንልባት ለቤት ኪራይ እና ለምግብ አለማሰቤ
ይሆናል፡፡ በተረፈ የኔም ኑሮ ያቅለሸልሻል፡፡

በአጎቴ ሚስት መርዛማ ምላስ ተነድፌ መድኃኒት ሳጣ፤ ከድሬዳዋ
ስመጣ የተዋወቅኩት ጥቁር ድንክ ቦርጫም የኮሌጅ አስተማሪ ቤት

ማክሰኞ ጠዋት ቲጂ እድል ስቃላት ተደሰታ ገባች። ማዳን ግን ፊት ነስታት ስለነበር አዝና ነው የገባችው። ማርኮ ደውሎ እራት ስለጋበዘን እኔ እና ቲጂ ልብስ ስንለካ ስናወልቅ ሠዓቱን ገፋነው። መጨረሻ ላይ ጀርባው ክፍት ጡት የሚያግይ ረጅም ቀይ ቀሚስ ከማህደር ተውሼ ለበስኩ። ቲጂ አጭር ጥቁር ቀሚሷን ለበሰች። እኔ ብዙ መቀባባት ባይመችኝም፣ ቀይ ሊጥስቲክ ለከንፈራ፣ ጥቁር ኩል ለፀይኔ አልነፈግኩትም። ቲጂ የቀለም ማስታወቂያ የምትሠራ ይመስል ፈቷን በሜካፕ አጨናነቃው ከቤት ወጣን።

በኮንትራት ታክሲ ዘና ብለን የተባልነው ቦታ ደረሰን፤ ቀኑ ቅዳሜ በመሆኑ የምግብ አዳራሹ ውስጥ በጣም ብዙ ሰው አለ፤ የነጭ መዓት የአገሬን ክትፎ እና ጠጅ ያስገባል። ሰውነቴ የሰዉን አይን መቋቋም አልቻለም፤ እግሬ ተሳሰረብኝ፤ እጄን አላበኝ፤ ኡምቤርቶ ወደ ተገተርንበት ሲመጣ ትንሽ ተንፈስ አልኩ። እንገቱ ስር ሰሞኝ፤ እጄን ቀጠን ያለ ወገቤ ላይ አሣርፎ፤ ወደ ቦታቸው ወሰደን። እራቱ በሀበሻ ልብስ ባሸበረቁ አስተናጋጆች በክብር ቀረበልን። ቀይ ወይን የዘወትር ምርጫዬ ስለነበር ወይን አዘዝኩ። ቲጂ ምርጫዬን ተጋራች። በሀገራችን ባህላዊ ጭፈራና ዘፈን እየተዘናናን እራታችንን በላን። ወይኑ ገብቶ ሰራውን መስራት ጀምሯል። በሆነ ባልሆነው መሣቅ ሰራዬ ሆነ። ኡምቤርቶ አልጋ ላይ ሆነን ብንጫወት የተሻለ እንደሆነ በጆሮዬ ሹክ አለኝ። እንቢ ድሮ ቀረ! በኮንትራት ታክሲ ወደ አረፈበት ሆቴል አመራን።

መኝታ ከፍሉ እንደገባን በር መቆለፊያ ጊዜ አልነበረንም። ግርግዳው
ላይ አጣበቀኝ። ፓንቱን ማን ያውልቀው? ተስገበገበና! የልብሴ እጣ
ፋንታም አሳስቦኝ ነበር። ያውም የተውሶ! አይቼው የማላውቀው
አሳሳም ስለገጠመኝ ይሁን ስለተመቸኝ አላውቅም ከንፈሬን ከከንፈሩ
ላይ ለማላቀቅ አልፈለግኩም። ኡምቤርቶ ልዩ ነው! የውስጡን ትኩሣት
በጀሮዬ ልኮ ከመቀቱ እየዘፈቀ ትንፋሽ አሳጣኝ። በስቃይ እረክቶ
እፎይታን ሰጠኝ። ያማረ አልጋ የናፈቀው ገላዬ የወደቀበትን ሳያውቅ
ነጋ።

ጠዋት የማታው ሠላማዊ ጦርነት ተደግሞ! ቁርሣችንን ልንበላ ወደ
እንግዳ መቀበያው ስንወርድ፤ ቲጂ እና ማርኮ ቁርሣቸውን እየበሉ
እገኘናቸው። እኛም የራሳችንን ቁርስ እዘዝን። ቲጂ የደበራት
ትመስላለች። ያልተመቻች ነገር ምን እንደሆነ ጠየኳት። ማርኮ
በቂጥሽ ካልሰጠሽኝ እያለ ሲያስቸግራት እንዳደረ ነገረችኝ። ዘገነኝ!

የኡምቤርቶን ሰማያዊ ዓይኖች ወድጃቸዋለው። ግንባርህ ላይ
ካልተደፋሁ የሚል ውብ ፀጉር ባለቤትም ነው። ሰውነቱ በስፖርት
የዳበረ ነው። ቁመት ሲታይል ቀደም ብሎ የተገኘ መሆኑን ቁመቱ
ይመሰክራል። ብቻ የጉደለው ነገር የለም! ማርኮ ቁመኛው በጣም
ያምራል። ግን ቅልብልብ አይኖቹን አልወዳቸውም። የሴት መቀመጫ
ካላየህ አይንህ ይጠፋል የተባለ ይመስል ከሄደች ከመጣችው ጋር ዓይኑ
ይንከራተታል። “መቀመጫ” የሚለው ሙሉ ስም የሚገባው ለቲጂ ቂጥ
ነው። አይን አዋጅ ላለበት ሰው ግን ቆርጠው በትሪ ቢያቀርቡለት
እንኳ አይኑ ከመቅበዝበዝ አይድንም። ለነገሩ ሰውየው ጉዳዩ ከቂጥ ላይ

በለሆነ አይፈረድበትም፡፡ ዳግም እንደ ምንገናኝ ተስፋ እያደረግን፤ እኔ እና ቲጂ ተስናብተናቸው ወደ ቤታችን ተመለስን፡፡

እቤት ስንገባ ማህደር አመዱን የጣለ ከሠል ላይ አፋ የተሸራረፈ ጀበና ጥዳ ሲጋራዋን ታቦላለች፡፡ ነጪ የኒኬል ሰህን ላይ የተደረደሩት አራት አሮጌ ሲኒዎች እንዳልተቀዳባቸው ይመስከራሉ፡፡ ቀሚሷን ባሰቸኳይ እንዳወልቅ ቆጣ ብላ እዘዘችኝ፡፡ ደንገጥ በዬ ማውለቅ ጀመርኩ፡፡

«ቲጂ እስቲ ብር አበድሪኝ!» አለች ማህደር፡፡

«ውይ ማዱዬ የለኝም!» አለችት ቲጂ፡፡

«ከነጭ ጋር አይደል እንዴ ያደርሽው?» አለችት ቆጣ ብላ፡፡

«ቀሚሰሽን ልግዛሽ!» አልኳት ፈጠን ብዬ፡፡ እድሜ ለኡምቤርቶ ቦርላዬ ውስጥ አስር የመቶ ብር ኖቶች ተኝተዋል፡፡

«200 ብር አምጧ!» አለችኝ በደንብ ያልፈላና ያልሰከነ ቡናዋን እየቀዳች፡፡

«መቶ ትውሰደው! ምክንያቱም በጣም ብዙ ጊዜ ለብሰሽዋል፤ ብርም አላወጣሽበትም፡፡» አለችት ቲጂ፡፡ ማህደር ተስማማች!

«የዚህን ቀሚሰ ጉድ ልንገርሽ!» አለችኝ ቲጂ፡፡ ማህደር ሳቋን ለቀቀችው፡፡

«አንድ የውጪ ዜጋ ደንበኛ ነበረኝ፡፡ የፍቅረኞች ቀን የሚከበርበት ቀን ሲደርስ ባህሌ ባይሆንም እሱን ላስደስተው ብዬ ቀይ ቀሚሰ ልግዛ ወደ ሀያሁለት ማዞሪያ ከአጅሬዋ ጋር ተያይዘን ሄድን፡፡ አጅሪት ዜች ቀሚሰ ላይ አይኗን ጣለች፡፡ ብር ግን የላትም! ልላካ ብላ ጠቅልላ ቦርማው ውስጥ ከከተተች በኋላ እንደ ጤነኛ ሰው ከሱቁ ሹልክ

ብላ ወጣች:: እኔ ገንዘቤን አሟጥጬ ስለብስ እኔ የፍቅረኞችን ቀን በሰረቀችው ልብስ አከበረች::» አለች ቲጂ::

«ከቻልሽ መግዛት፤ ካልቻልሽ መሰረቅ::» አለች ማህደር::

ህይወት ባለ አማራጭ ናት! ነው ነገሩ:: የጠፋው ከሰል ላይ የተጣደው ጀበና ሁለተኛ ቡና ከማፍላት ዳነ:: ምሳችንን በርበሬ ያለው የቲማቲም ሰላጣ ጉሮሮ በሚያርድ እንጀራ በላን:: እድሜ ለኡምቤርቶ የጫት እና የሲጋራ የቻልኩት እኔ ነኝ:: እነሱ ከጥማቸው ለመርካት እየደጋገሙ ሲጋራ ሲያጨሱ፤ እኔ ለሙድ ሣብ ሣብ እያደረግኩ ጭሡን አቦላለሁ፤ የሆድ የሆዳችንን እያወጋን ስኬት ፋራሽ ላይ ቂጣችንን ስናለፋ ውለን ሲመሽ እኔ እና ቲጂ አጫጭር ቀሚስ ለብሰን ነጮቹ ወዳረፉበት ሆቴል ሄድን::

ቆንጆው ኡምቤርቶ አልጋ ላይ ጋደም ብሎ ዐይኑን ላጥቶቹ ላይ ተከሷል:: ከወገቡ በላይ አራቁቱን ነው:: እንገቱ ስር ሳምኩት:: ከከናፍሮቹ ከተቋደሰ በኋላ ትራሡን አስተካከለ እንድተኛ ጋበዘኝ:: ግብዣው አሰፈላጊ ነውና ልብሴን አውልቄ አልጋው ላይ ወጣሁ:: ዓይኖቹ ልብን የሚያቀልጥ እሣት መርጨት ጀመሩ:: ከግንባሬ እስከ እግር ጥፍሬ ላመኝ:: እጆቹ የለበሰውን ቁምጣ ለማውለቅ መታገል ሲጀመሩ እጁ ጭኖቹ መሀል ገባ:: እንደ ወሲብ ዓለም የሚያስደስት ነገር ምን አለ? ቁምጣውን አውልቆ ወረወረው:: አደፍርሱ ተገትሯል! በእጄ ጨበጥኩት! ግሷል! ጥንካሬው ደስ ይላል:: እግሮቹ በፍቃደኝነት ይበልጥ ተራራቁ:: አደፍርስ እና ድንቅነሽ ሲገናኙ ዓለም የእኔ ብቻ የሆነች መሰለኝ! ፈጣሪ ለሰው ልጆች ከፈጠራቸው አስደሣች ነገሮች

በሙሉ፡ በእንደኛ ደረጃ ላይ መቀመጥ ያለበት «ወሲብና ወሲብ ብቻ!»
ወሲብ ህጢያት አይደለም!!

እኔ እና ኡምቤርቶ ተጣጥመናል፡፡ በሰም የማውቀው ሆቴል ቤቱ ሆነ፡፡
ግን ደግሞ ቤት መከራየት አማረኝ! ገርጂ አካባቢ ከሚገኙ የጋራ
መኖርያ ቤቶች መሀል፡ ባለሁለት መኝታ ክፍል ተገኘለኝ፡፡ የቤቱ
ባለቤት ቤቱን ለመሸጥ ፈልገው ገዢ ሰላልተገኘ ተከራይ ማፈላለግ
እንደጀመሩ ደላላው ሹክ አለኝ፡፡ እንኳን ለመግዛት ለመከራየት
የሚያስችል ገቢ የለኝም፡፡ ለኡምቤርቶ አማካርኩት፡፡ ክራዩን በእኔ
ጣይው አለኝ፡፡ እንደ ሀሳብ ተቃለልኩኝ!

ለቲጂ እና ለማህደር እንደኛውን መኝታ ክፍል አከራየኋቸው፡፡
ኡምቤርቶ የመኝታ ቤት እቃ ሲገዛልኝ፡ ትእግስት ማርኮ በሠጣት ብር
ያገለገለ ሶፋ እና ማቀዝቀዣ፡ ማህደር ደግሞ ያገለገለ ቴሌቪዥን እስከ
ማስቀመጫው ገዛች፡፡ እንደየአቅማችን የእቃ ቤት እቃዎችን አግኝተናል፡፡
ሁለቱ መኝታ ክፍላቸውን ባገለገለ እቃ አሳመሩት፡፡ ቲጂ ካግንቸስን
ከተወቻት ሰንብታለች፡፡ ማህደር ግን ደህና የሚረዳት ሰው ሰላላገኘች
አልፎ አልፎ በካግንቸስ ጉዳና ስትንሸራሸር እምሽታ እድል ከቀናት
እየሳቀች ካልተግካላት አኩርፋ ትመጣለች፡፡

እርብ ሠዓቲ፡ ልክ 6:15 ሲል እኔ እና ቲጂ መርካቶ ደረስን፡፡ እንደ
የኢሊክትሮኒክስ መሸጫ መደብር ፊት ለፊት ቁመት ሎጋ ወጣት
የሙሰሊም ቆብ ደፍቶ እጁን እያወናጨፈ ሰልክ ያወራል፡፡ ቲጂን
ትቻት ወደ እሱ ገሰገሰኩ፡፡ ያላየሁት መስዩ እላዩ ላይ ወጣሁ፡፡

ሞባይሉ ወደቀ፡፡ እሣት የለበሱ አይኖቹን ተከለብኝ፡፡ ረጋ ብዬ ሞባይሉን እንሰቹ ሰጠሁት፡፡ መንጭቆ ተቀበለኝ፡፡

«እያየሽ አተሂጄም? ነጃሳ! ኤፍሬም ኡዱ የማደርግበትን ውሀ አምጣለኝ፡፡ ቶሎ በል!» አለ ቁመተ ሎጋው ወጣት፡፡ የታዘዘው ወጣት እየሮጠ ወደ ውስጥ ገባ፡፡

«ነጃሳ ነው ያልከው?» አልኩት ኮስተር ብዬ፡፡

«አቦ እናትሽ ትበዳ!... ጥፊ ከፊቴ! ምን ትመሰላለች?» አለኝ፡፡ አዎ! ሲቆጣም ያምራል!

«እራስህን በምን ሒሣብ ነው የምታየው ባክህ?» አልኩት የተናደድኩ ለማሰመሰል እየሞከርኩ፡፡

«አንተ የሠላት ሠዓት አለፈኸ አተሂድም?» አለችው ሂጂብ የለበሰች ተለቅ ያለች ሴት ሱቄ በር ላይ ቆማ፡፡

«ኡዱ አድርጌ ከዛ ነጃሳ ልጅሽ ጋር እያወራሁ፤ ይቺ ፈረስ ደግሞ እላዬ ላይ ወጣችብኝ!... እንደገና ኡዱ ላደርግ ነው!...» አላት ብስጭት ብሎ፡፡

«የተናደድክ የምታሰመሰለው ንዴት እንደሚያምርብህ ስለምታውቅ መሆኑን ስለማውቅ ብዙ አትልፋ ታምራለህ!» ብዬው ከጠቀስኩት በኋላ ልገዛ የመጣሁትን እቃ ትቼ ወደ ቤቴ ተመለስኩ፡፡

እርግጠኛ ነኝ ከጭንቅላቴ እንደማልጠፋ! ወንዶች ያልጠበቁትን ነገር የምታደርግ ሴት ቀልባቸውን መቆጣጠር ትችላለች፡፡ ደፋር ሴት ትሰባቸዋለች፡፡ ሆን ብዬ ያደረኩት ነገር ስኬታማ መሆኑን የማውቀው

ድጋሚ ያገኙሁት ቀን ነው። እቤት እንደገባን፤ ቲጀ ባልታጠባ እጇ
እንጀራ አቅርባ፤ ካልተሞቀ ሽሮ ጋር ይዛ መጣች። እርሶኝ ስለነበረ
የሽሮውን መቀዝቀዝ ባላየ ምሳዬን በላሁ። መርካቶ የሄደኩት ሞባይል
ለመግዛት ነበር። ግን...

«ደግሞ ነጃላ ይላል! እራሱ ነው ነጃላ!» አልኩ አምልጠኝ።

«የነጀሽውማ እንቺ ነሽ! ውስጥሽ ስለእሱ እያሰበ መሆን
አለበት። መቼም በጤናሽ ሰውየው በሌለበት ከመሬት ተነስተሽ
አትሳደቢም።» አለች ቲጀ።

«ማነው?» አለች ማህደር አሰፍሰፋ።

«እንዴ ጢባራም አስቀያሚ!» አልኳት።

«አስቀያሚ አይተሽ አታውቂም!» ቲጀ ተውረገረገች።

ቆንጆማ ቆንጆ ነው!... ግን ደግሞ አስቀያሚ ነው!... አመሻሹ ላይ
ሞባይሉን ለመግዛት ሀያሁለት መዞርያ ያሉትን ሱቆች ስንጎበኝ
ቆይተን፤ ቀልቤን የሳበውን ባለካሚሪ ሞባይል ገዛን። ቀን መርካቶ
ያገኘሁት ወጣት እየተጐማለለ እኛ ወዳለንበት ሱቁ ገባ። ምርጥ
አጋጣሚ! ከባለሱቁ ጋር ሞቅ ያለ ሰላምታ ተለዋወጡ። የት ነው
የማውቃት? ብሎ ነው መሠለኝ ትኩር ብሎ ተመለከተኝ። ቀን ያየኝ
በቱታ ነበር። በስዓቱ የለበሰኩት ደግሞ የሰውነቴን ቅርፅ የሚያሳሳ
ልብስ ነው። ብዙ ካሠላሠለ በኋላ አገኘኝ።

«ሞጥሟል!» አለኝ።

«እንተ ደንበኛዬን አታስቀይምብኝ!» አለ ባለ ሱቁ።

«ደግሞ አሁን ምን ይሁን ነው የምትለው?» አለችው ቲጂ ፡፡

«የቀኑ ጢባራም ይሄ ነው?» አለች ማህደር አይኗን ካልገላ፡፡

«አብዲ እባላለሁ! ጢባራም ነው አለችሽ?» አለ ሳቅ ብሎ፡፡

«ማህደር እባላለሁ! ማዶ ብለህ ብትጠራኝ ደግሞ ደስ ይለኛል!

በጣም ታምራለህ! ጢባር ሲያንስህ ነው!» አለችው እየተቀለበሰች፡፡

«አመሰግናለሁ! ማዶ!» አላት ኮራ ብሎ፡፡

«እኔ ደግሞ ሚካኤል እባላለሁ! ለምን ሻይ ቡና አንልም?
የሞባይልሽን አጠቃቀም በዛው ባሳይሽ ደስ ይለኛል፡፡» አለች ባለ
ቡቄ፡፡

«ግብዣ አይናቅም! እኔ በበኩሌ ተቀብያለሁ፡፡» አለች ማህደር
አብዲ ላይ እንደተጣበቀች፡፡

ቲጂ ቆንጠጥ ስታደርገኝ፤ እሺም እምቢም ሳልል ተከተልኳቸው፡፡ ቀን
መስኪድ ለመሄድ ሲጣደፍ የነበረው ሰውዬ፤ የክርስቲያን ስጋ ጥስቅ
አድርጉ ቢራ ከለሰበት፡፡ ያለ የሌለውን እየቀበጣጠረ ሲያስገልፍጣቸው
አመሸ፡፡ እኔ ራቴ ሳይፈታ ሰፈራችን ደረስን፡፡ አብዲ ተብየው ካላደረ
ሰኝቸው ብሎ ሰፈራችን ድረስ መምጣቱ ሳያንሰው፤ ቤታችሁን
ልይላችሁ ብሎ በፈጣጣ እቤት ገብቶ፤ ክፍሎቻችንን ጐብኝቶ፤ እኔን
ከምንም ሳይቆጥረኝ፤ ከጓደኞቼ ጋር ሲጫወት እምሸቶ ወጥቶ ሄደ፡፡

በሦስተኛው ቀን ጠዋት ላይ ሰልኬ ሲጠራ ከእንቅልፌ ነቃሁ፡፡ ቁጥሩን
አላውቀውም፡፡ ከእንቅልፌ ጋር ያቆራረጠኝ ደዋይ እንቅልፍ ባደከመው
ድምፄ እየተዘናና ሲያሰለፈልፈኝ ከቆየ በኋላ «አብዲ ነኝ!» አለኝ፡፡
ደንገጥኬ! ለካ እጅሬ ሰልክ ቁጥራን ከቲጂ ወሰዱ ነበር፤ መቃሚያ ቤት

ሊያገኘኝ እንደሚፈልግ ሲነግረኝ በፍፁም አልችልም አልኩት። በሰንቅ
ልመና ሀሳቤን አስቀየረኝ፤ መጀመሪያም ቢሆን መለመን ፈልጌ እንጂ
መች እሱን ማግኘት ጠላሁ!?... በቦታው ሚካኤል ተብየው ባለሰቅ
በለሚገኝ ቲጂ እና እኔ ድርያችንን ለብሰን ከተባልነው ሠዓት ሰላማ
ደቂቃ አሳልፈን መቃሚያ ቤቱ ውስጥ ተገኘን። ሰላማዋ ደቂቃ ሆን
ተብላ ያለፈች ናት። ወንዶችን ጥያቄ ውስጥ መክተት ለሴቶች
ጠቀሜታ አለውና!

ሺሻ እየሣብን ጫት ስንቅም አመሸን። እራት አብዲ ጋበዘን። ሦስቱ
ቢራቸውን እኔ ቀይ ወይን እየጠጣሁ ሰዓቱን ገፋነው። ቲጂ እና
ሚካኤል አልጋ ይዘው አደሩ። አብዲ የእንደር ጥያቄ ከአቶ
አላወጣም። ቢጠይቀኝም እሺ እንደማልለው እርግጠኛ ነበርኩ። ገን
ሁለታችንም አብሮ የማደር ፍላጎት እንደነበርን ዓይኖቻችን ይመሰክሩ
ነበር። ቤቴ ስንደርስ አንገቴ ስር ስሞኝ ወደ ቤቴ ሄደ።

አብዲ የለኮሰውን እሳት ለማጥፋት ልብሴን ቀያይሬ ወደ ኡምቤርቶ
ከነፍኩ። የፈረደበት ሳፕቶፕ ላይ ተጥጿል። ልብሴን አውልቆ
እርቃኔን አልጋው ላይ ወጣሁ። አላሳፈረኝም! የወሲብን ዓለም እንደ
እንዝርት እያሸከረከረ አስቃኘኝ። ሰላም ያለው እንቅልፍ ወሰደኝ።
ጠዋት ቁርሴን በልቼ ልክ ስራ እንዳለበት ሰው እየተጣደፍኩ ወደ ቤቴ
ተመለስኩ። ቤቴ ስገባ አብዲ ሳሎን ቁጭ ብሎ ከማህደር የሚፈለለትን
ወሬ ይቀዳል። ተናደድኩ! መናደድ ሳይሆን... ብቻ ጥሩ ሰሜት
አልተሰማኝም።

«አዳር ጥሩ ነበር?» አለኝ አብዲ።

«በጣም!» አልኩት ኮስተር ብዬ።

«ቁርስ እንድታባይኝ ነበር አመጣጤ፤ አንቺ...»

«አስፈላጊ እይመስለኝም!» ቱግ ያደረገኝን ነገር ባውቀው ደስ ይለኝ ነበር።

«እኔ አባልቼዋለሁ!» አለች ማህደር እጁን እየዳበሰች።

«አመሰግናለሁ የኔ ቆንጆ!» አላት እጇን እየሳመ። ድርጊታቸውን ባለማየት አይኔን መሬት ላይ ተከዬ «ልተኛ! ተጫወቱ!» አልኳቸው።

«ቱግ ብለሽ ነው እንዴ ያደርሽው?» አለኝ ከተቀመጠበት ተነስቶ እጆቹን ኪሱ ውስጥ እየኩትተ።

ሰፊው ደረቱ ዓይኔ ወስጥ ተቀረቀረ። አስተያየቱ የሴትን ልብ ይማርካል። አብዲ!? መልሰ ሳልሰጠው መኝታ ከፍሊ ገብቼ በሩን ጠረቀምኩት። ማስታወሻዬን ከትራሲ ስር አውጥቼ ትላንተናዬን ሞነጫጭሬ ትንሽ ጋደም አልኩ። ግን ልቤ ሳለኝ ነበር። በሩን ከፍቼ ጭንቅላቴን አሾለኩ። ማዶ ብቻዋን ናት! የምትምገውን ሲጋራ ቀምቺያት ሁለቱ ስቤ መለሰኩላት።

«እኔ አብዲን ወድጄዋለሁ! አንቺስ?» አለችኝ።

«እሱ አንቺን ካለ...» ተናግሮ ሳልጨርሰ ቲጂ ከተፍ አለች። ማህደር ወደ ቲጂ ዞረች። «ጅናባሽን ለትለት ብለሽ ምሳ ስረፈ... ተረኛ ነሽ!» አለቻት።

ቤቱን ሰናፀዳም ሆነ ምግብ ሰናበስል በተራ ነው። የቲጂ ተራ ደረሰና ፍርፍር ሰርቶ ለማትረብ እንድ ወዳት ፈጀባት። በዘይት የተጥለቀለቀ

የድርቆሽ ፍርፍር ከበላን በኋላ እንደሆነ የሚል ሀሳብ ከማህደር ፈለቀ፡፡
ሦስታችንም ቀይ ቀሚስ ለበሰን፡፡ ቦርሳችን እና ጫማችንም ቀይ
እንዲሆን መረጥን፡፡ ሁሉ ነገራችንን በቀይ ቀለም አስወብን ሚካኒክ ላይ
ተለያየን፡፡ እኔ ብዙም የሚካኒክ ተጠቃሚ አይደለሁም፡፡ መቀባት
ካማረኝ ዓይኔን በጥቁር እርሣስ ከዬ፡ ከንፈራሬን በቀይ ሊጥሰኝ
አደምቀዋለሁ፡፡ ቲጂና እና ማህደር በጣም ሚካኒክ ያበዛሉ፡፡ ፀጉራቸው
ላይ የሚቀጥሉት የዊግ አይነት መብዛት፣ የቀለሙ ማስጠላት፣ ኦ!...

ቦሌ ከሚገኙ ካፈዎች ውስጥ ለጠበሳ የሚመቸውን ቦታ መረጥን፡፡
ለማህደር እጅ ኪሡን የሚያስረክብ ለማዳ አሞራ ካገኘን ብለን እጄ
እኛስ ችግር ደህና ሰንብት ካልን ዘግይተናል፡፡ ችግር ተጣብቆ አለቅ
ያላት ማህደር ከሁለታችን በእድሜ ታንሣለች፡፡ እኛ ህያዎቹ ውስጥ
ሰንሆን እሷ ገና አስራ ዘጠኝ ዓመቷ ነው፡፡ የቀይ ቆንጆ ናት! እንደ
እሷ የሚያበሳሰልኝ ሰው የለም፤ ግን በጣም እወዳታለሁ፡፡ የዋህ
ሰለሆነች ታሣዝኖለች፡፡ ቲጂን መግለፅ አስቸጋሪ ነው፤ ልቧን ማግኘት
የማይሞክር ነገር ነው፡፡ ጭዋታዋ በጥርስዋ ነው፡፡ የፀይም ቆንጆ ናት!

የገባንበት ካፌ በሰው ተጨናንቋል፡፡ ባዶ ቦታ ስላለላገኘን ቡና
የሚጠጡ ሁለት ወጣት አሞራዎች ጋር ተዳበልን፡፡ እንደኛው ቀኝ
ጆሮው ላይ ዳይመንድ መሠል እርቴፌሻል ለጥፏል፡፡ ፀጉሩ በቤጃ
ቀለም የተለወሰ ነው፡፡ የሚያምሩ ትናንሽ አይኖቹን እያንከራተን
ከንፈራሙ ጓደኛው የሚፈተፍትለትን ወሬ እየኮመኮመ፤ የሚያማምሩ
ጥርሶቹን ብልጭ ያደርጋል፡፡

«ዛሬ የፍቅረኞች ቀን ነው እንዴ?... » አለ ከንፈራሙ::

«ተሳስተህል! ቀይ ልብስ የሚወድ ዛር ሰላለብን ነው በቀይ ያሸበረቅነው::» አልኩት::

«ያንቺ ዛር ለየት ይላል መሠለኝ!... » አለ ባለ ቢጫ ፀጉር::

«እንዴት?» አልኩት ፈገግ ለማለት እየሞከርኩ::

«ሁለቱ የተቀሱት የሚያብረቀርቅ ኖራ የሚመስል ሊጥስቲክ ነው:: ያንቺ ከንፈር ግን በቀይ ሊጥስቲክ ያበደ ነው::» አለ ከንፈራሙ አይኑን ከንፈራህ ላይ ተከሎ::

«ባለቀሚስ ብቻ ነይህን ባለ ሊጥስቲክም ነው ለማለት ፈልጎ ነው::» አለ ባለ ሎቲው ፐርሱን ለአመል ብልጽ አድርጎ::

«ግን ማን እንበል?» አለች ማህደር::

ከንፈራሙ ፈጠን ብሎ «እኔ ህይላይ! እሱ ደግሞ ሰለሞን::» አለ::

«እኔ ማዶ፣ እሷ ኤሚ፣ ፐርሰ ፍንጭቷ ደግሞ ቲጂ፣ ታምራላችሁ፣ በተለይ ባለሎቲው::» ማህደር ተቅለበለበች::

«ሰሊ ህፃን ሆነ እንጂ በጣም ያምራል::» አልኩት::

«ወያ! በሉ እኔ ልሂድ!» ብሎ ሰለሞን እየተጣደፈ ከካፈው ወጣ::

«ሴት አትመስጠውም! ጌ ነው! ማለቱ ግብረ ሠዶማዊ... እርሱት በቃ!...» አለ ህይላይ እንደማፈር ብሎ::

«ይህን የመሰለ ቆንጆ? ቆይ ምን አይነት እርካታ ነው የሚሰጠው?» አልኩት::

«ጌዎች'ኮ ቆንጆዎች ናቸው::» አለች ማዶ::

«አፈር ያሰበላውና መግደል ነበር::» አለች ቲጂ::

«በአንድ ሺህ ብር ነው አሉ የተበሳው! ደግሞ እኮ የደህና ቤተሰብ ልጅኮ ነው! ቤተሠቦቼ ጌ መሆኑን ሲያውቁ ከቤት አባረሩት! እሁን መተዳደሪያው ቂጡ ነው!» አለ ሀይላይ እያንገሸገሸው::

ወንዶች ቂጣቸውን ተበስተው ካለቁ ብር ፍለጋ ሳይሆን ወንድ ፍለጋ ስደት እንጀምራለን:: ቲጂ እና ማህደር ተጠቃቅሰው ተነስተው ሄዱ:: ሀይላይ ስለ ስለሞን ጓዳ በሰፊው እንዲተርክልኝ ፈልጌ ነበር:: አጅሬ ግን ትረካውን በሌላ ቀን እንደሚተጥልልኝ ቃል ገብቶ: ስልክ ቁጥሬን ጠየቀኝ:: ስጠሁት:: ሀይላይ ሎተሪ እንደወጣለት ሰው እየተፍለቀለቀ ተስናብቶኝ ሄደ::

ሀይላይ ከሄደ በኋላ ብቻዬን ስቁለጃለሁ ቲጂ የወንዶንም የሴቱንም አይን እንደማግኔት የሚሰበውን መቀመጫዋን እያገላበጠች መጣች:: ፊት ለፊታችን ተቀምጠው አፍ ለአፍ ገጥመው የሚያወሩት ጥንዶች: እጮኞቻች መሆናቸውን አስታውሳኝ: ወንዱን በአይኗ ልሳ ቀድማው ሽንት ቤት እንደጠበቀችውና እንደ ተከተላት ነገረችኝ:: አስፈሰፍኩ!

«ወንዶች ሽንት ቤት ይሆኝ ገባ: ከዛ ማመኝ: ከዛ ከንፈሩ ሲጣፍጥ: ከዛ ሰው ይመጣብናል ብለን ፈራን: ከዛ ስልኩን ሠጠኝ: ከዛ መጣሁ: ግን አቆምኩበት!» አለች ቲጂ አይኗን እያስለመለመች::

«በታቆሚበት ምን ዋጋ አለው? እጮኛው ናት እድለኛ!» አልኳት::

«ጎገ ማርኮ ካልደወለልኝ አገኘውና ወንድነቱ ይፈተሽል!»

«እናቱ ልብስ ሰርቄ መጣሁ!» ብላ ማህደር የሰረቀችውን ልብስ
በርሳዋን በቀጭኑ ከፍታ አሳየችን፡፡

አመዴ ቡን አለ፡፡ ቶሎ ሒሳብ ከፍለን ከካፌው ወጣን፡፡ የልብስ ሌባዋ
ሄኖክ የሚባለው ስንጥር ፍቅረኛዋ ናፍቆኛል ብላ ከእኛ ተለየች፡፡ እኔ
እና ቲጂ ወደ ቤት ተመለስን፡፡ ቴሌቪዥን ስናይ አምሽተን ልንተኛ
ሰንል ቲጂ ስለአብዱ አንስታ ስትነዘንዘኝ ቆየች፡፡ «ሀብታም ነው፡፡
ደረቱ፡ ቁመቱ፡ መልኩ፡ ሀበሻነቱ፡ ይወድሻል፡ ጋጪው፡ ማህደር
ልትቀድምሽ ነው፡፡» ያላለችኝ ነገር አልነበረም፡፡ ሲደክመኝ ትቻት
መኝታ ከፍሌ ገባሁ፡፡ በሩን ቆልፌ መብራቱን ካጠፋሁ በኋላ ትራሴን
አቅፌ ትላንትናዬን በሀሳብ መነፅር አየሁት፡፡ አመመኝ! ትላንትናዬ
ያመኛል! ግን...

አማርረውና አሀሀ... አምላኬ በፀና
ተመሰገን አላለሁ መልሼ እንደገና
ብዙ የሰው ፍጡር እንደዚህ ነውና
አሀሀ...አሀ ሂሂሂ...አሀሀ...አሀሀሀ...

አይደል ያለችው አስቲር አወቀ፡፡

ቀኑ ሰንት ነው? ማነው? ወሩስ? አላውቅም!... ግን እዲስ ቀን ነው፡፡
አማን አውለኝ! ብዬ ነው ከአልጋዬ የወረድኩት፡፡ ምግብ የማብሰሉም
ሆነ የቤቱ ዕዳት የእኔ ተራ ነው፡፡ ቤቱን እፀዳድቼ እንደጨረስኩ
ማህደር እየተወላከፈች ገባች፡፡ ሰዓት የማይፈጅ ቁርስ ከጦስኝ ሻይ ጋር
ለሰስታችንም አቀረብኩ፡፡ በደቂቃ ወስጥ ፊታችን የቀረበው ሰህን

አላየሁም አለ። የሶስታችንም ሆድ ቢሆን መች አየሁ አለ? ምሳ መስራት ጀመርኩ። ሽንኩርት ስከትፍ ያፈሰሰኩትን እንባ ለእንድ ወገኔ ብረጨው ሀዘኔ መሪር መሆኑን ይገልጽልኝ ነበር። ምሳው ከደረሰ በኋላ ገላጭን በቀዝቃዛ ውሀ ለቅለቅ ብዬ ምሳ አቀረብኩ። ምሳው ከሚጣፍጥ ወሬ ጋር ተበላ።

ከሰዓት በኋላ ማዱ አስኮ የምትኖረው አህፉን ለመጠየቅ ሄደች። ቲጂ ጋሽ ከዛን ለማግኘት ታጥባ ታጥና ወጣች። እኔ እንድ መፅሐፍ አዟሪ መንገድ ላይ ካልገዛሽኝ ብሎ ሲጨቀጭቀኝ ደስ እንዲለው ብዬ የገዛሁትን የትርጉም መፅሐፍ እንዳይደብረኝ ብዬ ማንበብ ጀመርኩ። ቀስ በቀስ ታሪኩ እየመሠጠኝ መጣ። ብዙ ገጾችን አነበብኩ። ለነገሩም በልጅነቴ አባቴ እቤት ሳይኖር ደርድሮ ያስቀመጣቸውን የትርጉም መፅሐፍት ከትምህርት ቤት መልስ እየተደበቅኩ አነብ ነበር። ወደ ልጅነቴ ተመለስኩና «አመመኝ!» ያለፈው ሕይወቴ ለአሁኑ ሕይወቴ ጉልበት መሆኑን አልከድም። ግን ያመኛል!... እኔ አሁን ማሰብ ያለብኝ ሰለድብቄ አላማይ ነው። በሩ በሀይል ሲንኳኳ እንባጭን አብሼ ከፈትኩ። ያልጠበቅኩት ሰው! አብዲ! ቲጂ እቤት መሆኔን ደውላ እንደነገረችው ነገረኝ። ሳልፈልግ አስለፈለፈኝ! ሳልፈልግ አሳቀኝ! አመሻሸ ላይ እራት ሊጋብዘኝ ወደ ታወቀ ሬስቶራንት ይዞኝ ሄደ።

የቦታው ድባብ ደስ ይላል። አብዲ ምላሱን ቆልፎ በዐይኑ ነበር የሚያናግረኝ። እራቱ እንዳለቀ ፍቃዴን ሣይጠይቅ መኪናውን እያሽከረከረ ሀያት ወደሚገኘው መኖሪያ ቤቱ ይዞኝ ከነፈ። ግቢውን የሚጠብቁለት ሽምገል ያሉ ሰው የተቀበሉን በፉከራ ነበር። «አጅሬ

ጠጅ ነው።» አለኝ አብዲ። እየተመላለሰች ቤቱን የምታፀዳለትና
እንዳንዴም እቤት ከዋለ ምግብ የምታበስልለት ሠራተኛው ደግሞ
በእንጉርጉሮ ታዝናናዋለች። የቤቱ ፅዳት መንፈስን ያረካል። የእቃው
ጥራትና ውበት ሌላ ነው። በመሣሪያ ብቻ የተቀናባበረ ለሰላሳ መብቃ
ከፍቶ፣ ወይን ቀድቶ ከሠጠኝ በኋላ ወደ መኝታ ከፍሎ ሂደ።

እኔ ስለሚለብላቸው ልብሶች፣ ሽቶው፣ ንፅህናው፣ እያሰብኩ፣ በፓንት
ብቻ ከመኝታ ከፍሎ ወደ ሳሎን ወረደ። አደፍርሱ ገና ሳይቆም
ፓንቱን ወጥሮታል። ሳላስበው በረጅሙ ተነፈሰኩ። ብርጭቆዬን
ተቀብሎ ጠረጴዛው ላይ አስቀመጠው። ልብሱን ረጋ ብሎ አውልቆ
ጨረሰ። በፓንት ብቻ ቀረፁ። እንደ ሎሚ እንዲጨምቀኝ ተመኝቱ።

ቴሌቪዥኑ ላይ የተቀመጠውን ጩቤ አንስቶ እያገላበጠ ተጠጋኝ።
የልቤ ምት ጨመረ። «በሰላም ነው?» አልኩት። መልስ ሳይሰጠኝ
በጨበጠው ጩቤ ፓንቱን በአንደኛው ጉን በጠሰው። አይኖቹን
አየኋቸው። አቅም አነሳኝ! የአንደኛውን ጉን ደገመው። ፓንቱ
መሬት ላይ ወደቀ።

ጩቤውን ቦታው መለሶ ይሰመኛል ብዬ ስጠብቅ እንገቱ ስር ተቀብሮ
ጠረኔን ከማገ በኋላ ፓንቱን አወለቀ። አደፍርሱ ከእንቅልፉ ነቅቶ
የሚንጠራራ ጎረምሳ መስፈል። ምራቁን ዋጥኩ። የሴት እንባ ይሁን
ዝናብ ያሳደገው... አላውቅም! የፈረንጅ ዕድ የመሰለ ፀጉር ደረቱ ላይ
ተጋድሟል። በቸኮሊት የቆዳ ቀለም የተሸፈነ ገላ አለው። ስመኝው
የነበረው ደረተ ሰፊ ቁመተ ሎጋ ቀብራራ የሀበሻ ወንድ ፊት ለፊቱ

እርቃኑን ቆሟል። ህልም እንዳይሆን ተመኘሁ። አደፍርሱ ከመመጣ፣
የተነሳ የፈጠጠ ወፍራም ደምስር ተጋድሞበታል። እው!... ምራቁን
ዋጥኩ! ወገቤን ስቦ ደረቱ ላይ ለጠፈኝ። አይኔን ጨፍኜ ጠረኩን
ማግከት። ሰላም አለው!!

በስዕል ደረጃ ጭንቅላቱ ውስጥ የተቀመጠው የእዳም ዘር ነብስ ዘርቶ
ወገቤን ይዞ ቆሟል። እንደ እንቁላል አልተጠነቀቀልኝም። በሰፊ
መዳፉ ጡቴን እየጨመቀ! እያገላበጠ ጋለበኝ። ዓለም መዳፊ ውስጥ
የተቀመጠች መሠለኝ። ህልሜን እውን ሆኖ አየሁት! «መንጠባረር
ሲያንሰው ነው!» ከሣሎን መኝታ ቤት፣ ከሶፋ አልጋ፣ ከአልጋ መሬት፣
እንደ እንርዝት ሲያሸከረከረኝ አደረ። ረፋዱ ላይ አሪፍ ቁርስ ሰርቶ
ቀስቀሰኝ። እየተሰራረቅን እየተያየን የቀረበውን ቁርስ ቀምሰን ወጣን።
ሰፈር አድርሶኝ ወደ ሥራው ሄደ። መኪናው ከዓይኔ እስኪሰወር ድረስ
ግን ተገትሬ ነበር።

ቤቴ እንደገባሁ ለጓደኞቼ ቀደዳዬን ጀመርኩ።

«ቶዴ ፈላ! ሰው ሲፈጠር የሆነ... የሆነ ነገር እየጐድለውም?»

«እኔምዬ ፍቅር እንዳይዘሸክ አለችኝ ቲጂ።

«ምንልባት ፀባይ ሊጐሰው ይችላል» አለች ማህደር።

«ወሲብ ላይ ከተመቸኝ ስለ ፀባዩ አልጨነቅም!»

«አሁን ኡምቤርቶን እንዴት ልታገኘው ነው?» አለችኝ ቲጂ።

«አልገባኝም?»

«አንገትሽን በመሰታወት እይው።» አለች ማዳ።

አንገቱ በልዩል!

«አላገኘውም! እኔ አሁን ማሰብ የምፈልገው ስለ አብዲ ብቻ ነው!» አልኩ ኮራ ብዬ፡፡

«ቀደምሽኝ እንጂ የኔ ነበር!» አለኝ ማዶ፡፡ የተናደደኝ ትመስላለኝ፡፡

«ማዶ በጣም ይቅርታ አድርጌልኝ! አብዲ በመዳፊ ውስጥ እንደ ሎሚ እየታሸ የሚኖር ክንፍ የሌለው አሞራ ነው፡፡ ስለዚህ አይንሽን እንሺ!» አልኳት፡፡

ኡምቤርቶ ሲቀጥረኝ ሠበብ እየፈጠርኩ አስራ አምስት ቀን ሙሉ አብዲ ቤት ቁጭ አልኩ፡፡ ጠዋት ላይ ሱቱ ደረሰ ብሎ እስኪመጣ ተጣጥቤ ቁርሴን በልቼ አልጋ ውስጥ እጠብቀዋለው፤ ይመጣል፤ አልጋ ውስጥ ስንለኳኮስ ስንነድ እንውላለን፡፡ ሴቦኞች መሆናችንን ያለምንም ምስክር አምነን ተቀብለናል፡፡ እንዳንዴ እኛ ሳንሆን ወሲብ እራሱ ይቆጣጠረንና ገደብ የሌለው ብልግና ስንፈፅም እንውላለን፡፡

ኡምቤርቶን ትቼ ኑሮዬን መምራት ለኔ አስቸጋሪ እንደሆነ ስለተረዳሁ ይሁን... አብዲን ስለጠገብኩት... አላውቅም ለምን እንደሆነ? ወደ ቤቴ ተመልሼ የበለዘ አንገቴን ካዝሊን እየቀባሁ አምስት ቀን ሙሉ አከምኩት፡፡ ኡምቤርቶ ክፍለሀገር ወንድሜን ለመጠየቅ መሄዴን ስለሚያውቅ፤ የፈጠርኩትን ውሸት አሳማኝ ለማድረግ፤ «ከፍለ ሀገር ያለው አጎቴ ስለሞተ ለቅሶ መድረስ አለብኝ፡፡» የሚል ሁለተኛ ውሸት ፈጥሬ፤ አብዲን ተሰናብቼ ወደ አዋሣ ሄድኩ፡፡ ኡምቤርቶን ደውዬ

«አዋሳ መጥተህ ካላየሁህ በናፍቆት መሞቴ ነው።» አልኩት። ሶስተኛው ሽት! እየከነፈ መጣልኝ።

በሰበቡ አዋሳን ተዋወቅኳት። «ታምራለችኩ» ኡምቤርቶም ቢሆን በጣም ነው የወደዳት። «ባይወዳት ነው የሚገርመኝ!» እንዲሁን ስራ ፈት ሦስት የመቶ ብር ኖቶች ሸጉልዎለት፤ ወንድሜ ነው ብዬ ለኡምቤርቶ አስተዋወቅኩት። ውሸቴ እውነት ሆነ! 20 ቀን መላ ድምፃችንን አጥፍተን አዋግ ተቀመጥን። አዲስ አበባ ደግሞ ናፈቀችኝ። አብዲንም ባገኘው ደስ ይለኛል። አዋግን ተሠናብተን ሽገር ከሠዓት በኋላ ደረስን። እሱ ወደ አረፈበት ሆቴል እኔ ወደ ቤቴ ገባሁ።

የእንኳን ደህና መጣችሁ የእራት ግብዣ እንዳለብን ኡምቤርቶ ደውሎ ነገረኝ። አልፈለግኩም ነበር ግን ጋባኸ ማርኮ ስለሆነ ቲጂን ለማስደለት ስል ግብዣውን ተቀበልኩ። እግሬን በሰበረው! እራት በልተን ከሬስቶራንቱ ሰንወጣ አብዲ እና ሚካኤል ሲገቡ ተገናኘን። ኡምቤርቶ እጇን ይዞ ዞርግዬን እንጠልጥጧል። አብዲ ከላይ እስከታች ተመለከቶኝ ምንም ሳይናገረኝ ወደ ውስጥ ገባ።

«ታውቁዋለሽ?» የሚል ጥያቄ ከኡምቤርቶ ቀረበልኝ።

«አላውቀውም!»

«በውበትሽ ተማርኮ ይሆናል!»

ይሻለኝ ነበረ...

ከእራት ቀን በኋላ ምሽት ላይ ማሎን ቁጭ ብዬ ከማዶ ጋር ካርታ እየተጫወትኩ በሩ በሀይል ተንኳኳ። ማህደር ፈጠን ብላ ከፈተች።

አብዲ ነው። የለበስኩት አጭር ቁምጣ ላይረዝም ወደታች መገባተት ጀመርኩ። ልብሴን ለመቀየር ጊዜ እንኳ ሳይሰጠኝ ወደ ቤቴ ወስዶ ልብሴን አውልቆ በቀበቶ ገረፈኝ።

«ሁለተኛ ከዛ ነጫጭባ ጋር ልይሸና...»

«ነጫጭባ የምትለው ሰው... ቤት ተከራይቶ ያስቀመጠኝ ወንድ ነው። የምትዳደረውም እሱ በሚሠጠኝ ገንዘብ ነው። ስለዚህ የሚያገባህ ነገር የለም!» አልኩት እያለቀስኩ።

«አረ!... ድጋሚ ከእሱ ጋር ልይሸና ያኔ እኔ እና አንቺ ነን። እሱንም ቢሆን አለቀውም።»

«ቤትን ልጅ መምታት ወንድነት መስሎህል!?... አሁን በሩን ከፈትልኝ እሄዳለሁ።»

ይውጣላት ብሎ ልብሴን የመታጠቢያ ገንዳ ውስጥ ከቶ ውህ ለቀቀበት፤ ፊት ለፊት ያገኘሁትን የፀጉር ሻንቦ እንስቺ ወረወርኩበት። ሣትኩት! ፀጉሪን ጨምሮ አልጋው ላይ ወርውሮኝ ወደ ሳሎን ሄደ። አልቅሼ ሲወጣልኝ መብራቱን አጥፍቼ አልጋው ውስጥ ገባሁ። ትንሽ ቆይቶ ቀዝቃዛ ወተት በብርጭቆ ይዞልኝ መጣ። አልጠጣም ብዬ ድርቅ አልኩ። «ፀጉርሽ ላይ እለቀዋለሁ!» አለኝ። ሊያስፈራረኝ እንዳልሆነ ማውቅ ደግሞ የእኔ ግዴታ ስለሆነ ጠጣሁ። ይቅርታ እንኳ ሳይለኝ ጀርባውን ሰጥቶኝ ተኛ። ግን ማንፈልግ መነካካት ጀመርን። የሁለታችንም የንዴት ግለት የወሲብ ጥም ለቀቀብን። የጤና ይሆን?

ሰላማዊ ጦርነት ተጀመረ። የገረፈውን ገላ፣ በስሜት መለበል እየቀዘፈ፣
ፍቅር በሚረጩ መዳፎቹ ዳበሰው።

«አባዴ...»

«ወዬ...»

«በእናትህ እትምታኝ!...»

«ከተናደድኩ... ወላሂ!... እገልሻለሁ!...»

የእቅሜ ጠላት የሆነውን አይኑን ስመለከት፣ አንገቱን እየዳበሰ፣
ከንፈሩን መጠኝ። የእናቱን ጡት ያገኘ ህፃን ይመስል እየተስገጠጠ
መጠጥኩት። ውሻ ነኝ! ከግንባሩ እስከ እግር ጥፍሩ ድረስ ሳምኩት።
ነክስኩት! አሁንም አልጠገብኩትም። እቅም አነሰኝና በጀርባዬ
ተንጋለልኩ። ቱናቼ መሀል ገባ። ከዛ በኋላ የሆነውን ለማስታወስ
እቸገራለሁ። ምክንያቱም ገሎ እስኪያድነኝ ድረስ እራሴን አላውቅምና
አብዲ ሰይጣናዊ ሰው ነው!!

መንጋቱ አይቀርም ነጋና አዲስ ቀን ለማየት በቃሁ። የተገረፈው ቀዩ
ገላዬ አንዳንድ ቦታ በልዟል። ልብሴም በውሀ ተነክሮ እንዳደረ ነው።
የእሱን ሽሚዝ ለብሼ በውሀ የተነክረ ልብሴን በፌስታል እንጠልጥዬ
ወደ ሳሎን ወረድኩ። የተጠበሰ እንቁላል ሽታ ተቀበለኝ። እድረሰኝ
ሰለነበረ ብዬ እስኪለኝ አልጠበኩም። ቁርሳችንን በልተን እንደጨረሰን
እንደተሎጎመ ቤቱ አድርሶኝ ወደ ስራው ሄደ።

እቤት ሰገባ ማዶ ሶፋው ላይ ተቀምጣ ታለቅማለች። ብቻዋን ተቀምጣ
ሰታለቅሰ ማግኘት የተለመደ ነገር ነው። ወዲያው ደግሞ ትሰቃለች።

«መፍትሔ የሌለው ነገር ቢኖር ሞት ብቻ ነው።» አልኳት።
«ሞት ነው የሚያስለቅሰውኝ!» አለች እየተነፋረቀች።
«ታዲያ ከሞት የሚቀር ማን አለ?»
«የእኔ የቁም ሞት ነዋ!»
«የቁም ሞትን ለማሸነፍ ከፈለግሽ... ጠንካራ ሴት ፀኝ!»
«ዛሬ ደግሞ በሽሜዝ ነው የላከሽ?...» ፈገግ አለች።

ለቅሶው ተረሳ!

«ቴጂስ?» አልኳት ድምጿ ሲጠፋብኝ።

«ማርኮ እዋሃ ይዟት ሄደ! እኔ ነኝ እንጂ የሚወስደኝ የሌለኝ!»

«ማታ ማታ መንገድ ላይ መገተር ይቅርብሽ! ተይው!»

«ብሩስ? ሂኒ እንደሆነ ደሞዝ ሲቀበል መቶ ብር ብቻ ነው የሚሰጠኝ።» እንገቷን ደፋች።

መንገድ ላይ ተገትሮ የሰካራም ቆርቆሮ ማስቆም ባላውቀውም አስቀያሚ ሥራ ነው። መልካም ነገር ማድረግ ለራስ ነውና! ስለቤቱ ክራይ እንዳታሰብ ነገርኳት። ደስ አላት! እኔ መልካም መሆን ባልፈልግም ትዝታዬ መልካም እንድሆን ያስገድደኛል። መጥፎም እንድሆን ያበረታታኛል። ቢሆንም የተከፋ ሰው ማየት አልፈልግም!

በዕለተ ሀሙስ አብዱ ያልጠበኩትን ነገር አድርጎ አስደነገጠኝ። ከሠፈሬ ብዙም ሳይረቅ ሠቅ ተከራይቶ፣ በተለያዩ የመዋቢያ እቃዎች ሱቁን ሞለቶ፣ ቁልፉን አስረከበኝ። ሊቀጥረኝ መሠለኝ ግን ለእኔ በሰጠታ መልክ ያበረከተው መሆኑን ሲነግረኝ... ማልቀስም መሳቅም አምሮኝ ነበር። ከኡምቤርቶ ለማራቅ የተጠቀመበት ዘዴ መሆኑም

ገብቶኛል፡፡ ከሱቁ ጎን ያለው የልብስ መሸጫ ሠቅ ባለቤት፣ አቤቱ
የምትባል ስራ ያጣች ዘመድ እንዳለቻት ስትነግረኝ፣ በእሷ ተያዥክ
ቀጠርኳት፡፡ ማን ይታሰራል?

የአብዲ አለማ እኔን ከኡምቤርቶ መለየት ቢሆንም አልተሳካለትም፡፡
በቂ ምክንያት ሳይኖር ሲላይን መገፍተር ሞኝነት ነው፡፡ ኡምቤርቶ
በሚሰጠኝ ገንዘብ ደግሞ የመቃሚያ ፍራሽ እስከ ትራሶቹ ገባው፡፡
በርላዬ ከቀይ እና ከቢጫ ብር ሌላ አያውቅም ነበር፡፡ አሁን የአረንጓዴ
ብሮች ማጠራቀሚያ ሆኗል፡፡ የኔ እና የህይወት ቁማር ጭጥጥ
ይቀጥላል!...

ዛሬ በጠዋት የተነሣውት እንግዶች ሰለሚመጡብኝ ነው፡፡ የእኔ በጥዋት
ከረፋዱ 4:00 ላይ ነው፡፡ ወገቤ እስኪበጠስ ቤቴን አፅድቼ አባጸ
ከጅቡቲ ባስመጣልኝ መስከቲ አጠነኩት፡፡ ቡና አቀራርቤ፣ አረንጓዴ
አበባ ጣል ጣል ያደረገበት መደቡ ጥቁር ድሪያ ለብሼ፣ ፀጉራን ጀርባዬ
ላይ በተንኩት፡፡ ያንተከተኳትን ሽሮ በቁራሽ እንጀራ ከቀመስኩ በኋላ
ቡናውን መቁላት ስጀምር፣ ሰለሞን እና ሀይላይ ቢጋዜጣ የተጠቀሰ
ጫት ይዘው ገቡ፡፡ ቡናውን ቆልቼ ሰጨርስ ሰለሞን ካልወገገኩ ብሎ
መቀጫው ስላጥ የጨመርኩትን ቡና ይዞ ወጣ፡፡

«የሴት ሥራ ሰለሚወድ ነው! ለነገሩ ሴት ነኝ ብሎ አይደለ
የሚያስበው...» አለ ሀይላይ፡፡

«ቡና መውቀጥን የሴት ሥራ ያደረገው ማነው?»

«መሀበረሰቡኑ»

«ሰለሞን ጥሩ ልጅ ይመስላል!... በዛ ላይ ያሳዝናል!...»

«ይሄ ምኑ ያሳዝናል? የሲኦል ዲቃላ!...»

ሰሌ ሲመጣ ወሬ ቀየርን:: ሀይላይ በትክክል ሰለሞንን ይጠላዋል::
ቡናው እንዳበቃ መሆኑን ተቀምጦ ሀይላይ አጤሬራ እያደረገ
የሚመጣችን ጫት ጉንጨው ውስጥ እየወተፋኩ የማይቋርጥ ወሬውን
እቀሳለሁ:: ሰሌ ብዙም አያወራም:: የጫቱን እንጨት የሚሠባብሩት
ረጅጅም ጣቶች ያምራሉ:: ሀይላይ መፀዳጃ ቤት ሲገባ ጠብቂ የሰሌን
ሞባይል ከፍራሹ ላይ እንስቺ ወደ ሞባይሉ ደወልኩ::

«በመድ መሆን አይቻልም?»

«እረ ምን ጣጣ አለው?! ደግሞ.... » ተናግሮ ሳይጨርስ ሀይላይ
ሲመጣ ዝም አለ:: እንዳታዋራት የተባለ ይመስላል::

«ሰሌ ዝምታ ወርቅ ነው እያለ ነው!» አልኩ ጨዋታ የፈጠርኩ
መስሎች::

«አንድ ሴት መሸከርመም እና መቅለሰሰስ አሁን ያመጣው ፀባይ
ነው::» አለ ሀይላይ::

«ፍቅረኛህ ደህና ናት?» አልኩት ወሬ ለመቀየር::

«የማን? የእኔ? አለው አለሽ እንዴ?» ሀይላይ ተንተባተበ::

«አንተን የመሰለ ቆንጆ እንዴት እስከዛሬ አይኖረውም?»

«አንቺ ፍቅረኛዬ እንድትሆኒ ነው የምፈልገው!»

«አሰበሽዋል የ19 ዓመት ጎረምሳ...» ተናግሮ ሳይጨርስ
አቋረጠች::

«ጭንቅላቱ የ10 ዓመት፤ እድሜው 40፤ የሆነ ሰው ነው የምትፈልገው? ዝም ትላለህ እንዴ? ነው የቀባጠርክላት ነገር አለ?» ብሎ ሰለሞን ላይ አፈጠጠ።

«እንቢ ካለች መጫኑ...» ሰሌ መልሶ ዝም አለ።

«ውይ የእኔ ቆንጆ እኔ እንኳ ያደኛ አለኝ። ባይሆን እህትነቱን ከተቀበልክ ዝግጁ ነኝ።» አልኩት ትከሻውን እየዳበሰኩ።

ሀይላይ አልተዋጠለትም። ጫቱ ሲያልቅ ትንሽ ተጫውተው ወጥተው ሄዱ። ምርቃናዬ ሳይጠፋ ቶሎ ቶሎ ብዬ ቤቱን ካስተካከልኩ በኋላ የምሽት ዜና ለመመልከት ቲሌቪዥንን ከፈትኩ። የሴቶች ጉዳይ፣ ለሴቶች፣ ሴቶቻችን... «የአፍሪካ ፖለቲከኞች ወንበራቸውን ለማጠገኛ የሚጠቀሙበት ባዶ ቃል!» በሩ በሀይል ተንኳኳ። ውስጤ በደስታ ፈነደቀ። በሀይል ማንኳኳት የአብዲ አንዱ መለያው ነው። እየሮጥኩ ከፈትኩለት።

«መርቅነሻል! ከማን ጋር ነው ስትቅግረህ የነበረው?» አለኝ።

«ስሰው ጋር!» ተኮሳተርኩ።

«መቼም አውሬ ስጋ ትቶ ጫት አልጀመረም።»

«አቃውቃቸውም!»

«ያ አላህ! ንገሪኝና አላውቃቸውም ልበልሽ።» አፈጠጠብኝ።

«ሀይላይ እና ሰለሞን... እና ሰብለና ሰርጉት» ዘባረቅኩ።

«ሀይላይ፣ ሰለሞን፣ ሰርጉት፣ ሠብለ...» አሰላሰለ።

«አልኩህኮ ጭቅጭቅ ሰለምትወድ ነው እንጂ...»

«አትንደቅደቁ!» ገላመጠኝ።

ማዶ እና ቲጂ ውጪ ስለሚያድሩ እኔ የግዴታ እቤቴ ማደር ነበረብኝ።
አብዲ ግን አልተዋጠለትምና በሬን ቆልፌ ተከተልኩት። ሰፈራችን
ካለው የክርስቲያን ስጋ ቤት አንድ ኪሎ ስጋ ገዝተን ወደ ቤቴ ሄድን።
እንደገባሁ የሚጣፍጥ ጥብስ ሠራሁ። ግማሹን ለግቢው ጠባቂ ከሁለት
ቢራ ጋር ሰጣቸው። ቤተክርስቲያን መሳም የሚገባቸውን ሽማግሌ
ጠጪ አድርጓቸዋል። ጠጅ ሳይቀር እየገዛ ያመጣላቸዋል። እሳቸውም
እያቅራሩ ግቢውን ይጠብቃሉ። እሱ ቢሰሚላ! እኔ በሰመአብ! ብለን
መብላት ጀመርን።

«መጀመርያ የተገናኘን ቀን፤ ኡዱ ስታደርግ የነበረው፤
መስጊድ ለመሄድ ወይስ ሰጋጅ ለመምሰል?» አልኩት ትዝ ብሎኝ።

«አርብ ነው ለኔ ስትል መስጊድ ሂድና ሰገድ ብላ እናቴ ቆብ
ገዝታልኝ መጣች። እሺ ብዬ ኡዱ አድርጌ እንደጨረስኩ ውጪ ያለው
ወንድሜ ደወለልኝ። ከእሱ ጋር ሰጪቃጪቅ አንቺ መጣሽና
ወጣሽብኝ። ብሽቅ ነው ያልኩት እሺ! ከዛ በኋላም ቢሆን እናቴ ደስ
እንዲላት መስጊድ ሂድኩ ብዬ ሌላ ቦታ ቆይቼ ሰው ከሠላት ሲመለስ
ወደ ሱቅ ተመለስኩ።» ሥራው ግን ፀዕቶታል።

«ሰው መስለህቸው ነው የሚደክሙት!»

«ድሬዳዋ እያለሁኩ አንድቀን ከመስጊድ ቀርቼ አላውቅም።»

«አሁን ማን ከለክለህ?»

«አሁንም እድሜ ላንቺ!... ለየልኝ!...»

እኔን ደግሞ ከቤተክርስቲያን ማን ይሆን ያስቀረኝ? ሴት ልጅ የቤቷን
እቃ ማሟላት በጣም ደስ ያሰኛታልና አባዲን ዲሽ ከሱቅህ አምጣልኝ
አልኩት። እንቢ አለኝ! እንደማይጨንብኝ ስለማውቅ አለመንኩትም።
የበላንበትን እንኳ ሳናነሳ እጃችን ታጥበን እሱ ውስኪ እኔ ወይን ቀድቼ
ወደ መኝታ ከፍሎ ሂድን። አብዲ ልብሱን አወላልቆ፣ ላጥቶቹን
አብርቶ፣ አልጋው ላይ ተቀመጠ።

«ንቀት ነው?»

«አዎ!» አለኝ ላጥቶቹ ላይ እንዳቀረቀረ።

ከወይኔ እየተጉነጨሁ በሞባይሌ ያነሳሁትን የኡምቤርቶን ፎቶ ማየት
ጀመርኩ። አብዲ ትንሽ ቆይቶ ላጥቶቹን ሲያጠፋ ፈጠን ብዬ
ሞባይሌን አጥፍቼ ወደ መፀዳጃ ቤት ገባሁ። ጥርሴን ቦርሼ ስመለስ
ሞባይሌን ይነካካል። ደግነቱ ስልኬ ባለ ቁልፍ ነው። ስላልፈለገ ነው
እንጂ አስከፍቶ ጉዴን አይቶ ሲቀጠቅጠኝ ያድር ነበር። መፀዳጃ ቤት
ገብቶ ገላውን ታጥቦ እስኪወጣ ልብሴን አወላልቄ በፓንት እና በጤት
መያዥ ጠበኩት። እርቃኑን ፀጉሩን አነሰ ባለች ፎጣ እያደረቀ መጣ።

«ፓንት እና ጤት መያገርያሽን አውልቂና ጣይ።»

«አንተ ምን ትሰራለህ?» አልኩት።

ጭንቅላቱን እየነቀነቀ ጤት መያገፍን አወለቀው። እጁን ወደ ፓንቱ
ሲሠድ ፓንቱን ያዝኩበት። ሁለቱንም እጄን ቆነጠጠኝ። ፓንቱን
ለቅቄ እጄን ማሸት ጀመርኩ። «ምነው? ያዥው እንጂ!...» አለኝ
ከመሬት የሚደባልቁ አይኖቹን ተክሎብኝ። ፓንቱን በሁለቱም ግን
በእጁ በጠሰው፤ መማታት ፈልጓል ያ እንዳይሆን ደግሞ ፀባየኛ ሆንኩ፤

እሱ የፈለገው የሚንቀጠቀጡ ከናፍሮቹን በጣቶቹ መነካካት፤ ሲቃ
የተሞላበት ልመናዬን መስማት፤ ምክንያት ቢያጣ የታችኛው ከንፈሬን
ነከሰኝ። በጣም አሞኛል! ግን እንባዬን ዋጥ አደረኩት። ጀርባውን
ሰጥቶኝ ተኛ፤ እኔም ጀርባዬን ሰጥቼው ተኛሁ፤ ሰላሳ ጊዜ ይገላበጣል።
እንዳልሰማ ዝም! ቀስ በቀስ እንቅልፍ ወሰደን። ጠዋት ቀድሞኝ
ተነስቶ ቁርስ እቅርቦ ቀስቀሰኝ። ተጣጥቤ ቁርስ አብረን ከበላን በኋላ
ምንም ቃል ሳይተነፍስ እቤቴ አደረሰኝ።

ቤቴ ማንም ስለሌለ ይደብራል። የአስቴር አወቀን ካሴት ለቴፑ
አጉርሼ፤ ውብ ድምጿን እየሰማሁ፤ አልጋዬ ላይ ጋደም ብዬ፤ አዳሬን
ማስታወሻዬ ላይ አሰፈርኩ። ሰዓቱ ነገደ። ያደረ ሽሮ መብላት
ሰላልፈለኩ ዘይት እና በርበሬ መትቹ በእንጀራ ጉረስኩ። የበላሁት
እንዲሰራ በረንዳ ላይ ቆሜ አላፊ አግዳሚውን ትንሽ ከተመለከትኩ
በኋላ ልገባ ስል ቲጂ እየተጣደፈች ቀድማኝ ገባች። ተከተልኳት!
ትራስ ተደግፋ ታለቅሳለች።

አሁን አሁን ሴት ልጅ ለለቅሶ የተፈጠረች እየመሰለኝ ነው። ቲጂ
እሮሮዋን ማሰማት ጀመረች!...

«እኔ መረ...ረኝ መረረ...ኝ!» ኝን ተጫነቻት።

«ከነጩ፤ ከጥቁሩ፤ ከተገረዘው፤ ካልተገረዘው ጋር መዝለል ምርር
አለኝ!»

«ማርኮ አልተገረዘም?» አልኳት።

«ተገርዟል!»

«ተጣላችሁ?»

ማምጣት ለምን አስፈለገው? እኔ የተፈጠርኩት ለ'ራሴና ለ'ራሴ ብቻ ነው። አለም ውሽታም ናት! ስለዚህ የውሸት እየሳቅኩ የውሸት መኖር ለምጃለሁ። እችልበታለሁም።

አብዲ ከእሱ ሌላ ወንድ ቀሚሴን እንዳይገልብው ሱቅ ከፈተልኝ። የወሲብ ጥሜን ለማርካትም ታጥቆ የተነሣ የወሲብ ጌታ ነው። ግን እኔ ወሲብም ሆነ ብር ጠግቤም አላውቅም!... መጥገብም የለብኝም! ኡምቤርቶ እንደሚለው ከሆነ ከእኔ ፍቅር ይዞታል። እኔ ፍቅር አላውቅም። ስለፍቅር የማውቀው "የሦስት ፊደላት ጥርቅም" መሆኑን ብቻ ነው። ለቤት ኪራይና ለአንዳንድ ነገሮች ይሁንሽ ብሎ ቦርሣዬ ውስጥ ከማስቀመጥ ቦዝኖ አያውቅም። ወሲብ ላይ አብዲን መሆን ባይችልም የሙሉ ወንድነት መሰረግ አያሳጣውም። ሁለቱም ያረኩኛል! ግን ለአብዲ ለምን እንደማይላ ለሀኪም አላማከርኩም። በሁለቱ ብር፣ በሁለቱ ወሲብ፣ የውሸት እየሳቅኩ፣ የእውነት እቀበላለሁ። አሪፍ የቁማር ተጫዋችነቴን መዓረግም ከፍ አደርጋለሁ።

የእጄ ሰዓት እንደ እኔ ካልዋሸች ከምሽቱ አንድ ሰዓት ተላለች። ጥቁር ጠባብ ቦዲ በረጅም ሰፊ አረንጓዴ ጉርድ ለበሰኩ። ከሰውነቴ ጋር ተጣጥሟል። ፀጉራን መጥጥ አድርጌ ካስያዝኩ በኋላ፣ ተረከዘ ረጅም ጥቁር ጫማዬን ተጫምቼ፣ የአያቴን መቁጠሪያ የሚመስል አረንጓዴ የአንገት ጌጥ አንገቴ ላይ አጠለቅኩ። ጥቁር ቦርሳዬን አንጠልጥዬ ከወጣሁ በኋላ፣ ቦርሣዬ ውስጥ ከማስቀምጠው ሽቶ አንገቴ ስር ረጨሁ። «እም!» ብሬን ይጭነቀው ቆሜ ታክሲ መጠብቅ አልፈልግም። ኮንትራት ታክሲ ይገዢ ወደ ሜክሲኮ ሄድኩ።

ኡምቤርቶ በቦታው ቀደም ብሎ ተገኝቷል። ፊት ለፊቱ ካለው
ጠረጴዛ ላይ የኮካ ጠርመሱ እያገላበጠ እሣት የሚተፋ አይኖቹን
የተከለብኝ ሰው ደግሞ አይኔ ካልተሳሳተ አብዲ ነው። ልቤ ደረቱን
ፈንቅሎ የሚወጣ መሠለኝ። ወደ ማን መሄድ እንዳለብኝ አላውቅም።
ኡምቤርቶ የቆምኩበት ድረስ መጥቶ አቀፈኝ። አብዲ ምንም ሳይናገር
ወጥቶ ሄደ። በተመሳሳይ ሰዓት በተመሳሳይ ቦታ እንዴት ሊገናኙ
ቻሉ? ስልኬ ጮኸ።

አብዲ ነው!...

እየፈራሁ አነሳሁት!

«ከ10 ደቂቃ በኋላ 'ቤትሽ ባላገኝሽ ለሚፈጠረው ነገር ተጠያቂ
አልሆንም። የኡምቤርቶ ህይወት በእጅሽ ናት።» ስልኩ ተዘጋ።

«መሄድ አለብኝ! ወንድሜ ወደ አዲስ አበባ ሲመጣ የመኪና
አደጋ ደረሰበት ብለው ነው የደወሉልኝ።» ስልኩት ለኡምቤርቶ።

«አብሬሽ እሄዳለሁ!» ከተቀመጠበት ተነሳ።

«አይሆንም!» ማይታወቀኝ ጮህኩበት።

ስምንት የመቶ ብር ኖቶች ሰጠኝ።

«የገዝኩት ይህን ብቻ ነው! ካነሠሽ ደውይልኝና ያለሽበት ቦታ
ድረስ እመጣለሁ። እራሶሽን ጠብቂ!» አለኝ።

ኡምቤርቶ አሳዘነኝ! እቅፍ አድርጌ አንገቱ ስር ሰሜው ከፊትፊት
ወጣሁ። የገዝኩት ኮንትራት ታክሲ መሀል መንገድ ላይ ቀጥ ብሎ
ቆመ። የተሠጠኝ ደቂቃ እያለቀ ነው። ታክሲው ተጐርጐሮ እና

ተገፍቶ በስንት መከራ ጉዞ ጀመረ። 'ቤት የደረሰኩት ከተሰጠኝ ደቂቃ አላልፌ ነበረ። አብዲ ከቲጂ ጋር ቁጭ ብሎ ጣቢያ እየቀያየረ ቴሌቪዥን ያያል።

«ኤሚዬ ዲሽ ተገጠመልን! ዲቪዲዎ መጥቶልናል! በይዛሬ በደንብ ሰጪው።» አለችኝ ቲጂ።

አብዲ እንደቆምኩ እጄን እየጐተተ ወደ መኪናው ይዞኝ ሄደ። እቤቱ እንደገባን የሣሎኑን በር ቆልፎ ቁልፉን ይዞ ወደ መኝታ ክፍሉ ሄደ። ምን ሊያደርገኝ ይሆን? እያልኩ ስንቆራጠጥ በፓንት መጣ።

«አብዲ እራት ልንበላ ብቻ ነው የተገናኘው።»

«አፍሽን ዘግተሽ ልብሰሽን አውልቁ!»

ልብሴን አውልቄ በጡት መያዣና በፓንት ቀረሁ።

«እሱንም አውልቁ!»

አወሰቅኩ።

«..... ገንዘብ ስለሌለኝ ነው አልሽ ሱቅ ከፈትኩልሽ። ያም አይበቃሽም ብዬ ብር ከመሰጠት አልተቆጠብኩም። አሁን ደግሞ ምን ፍለጋ ይሆን ከኡምቤርቶ ጋር የምትገናኘው?»

«ምንም! ማለቴ እራት ልጋብዝሽ ስላ...»

አቋረጠኝ።

«አሁንም ምን እንደጐደለሽ በሚገባ አውቄዋለሁ!»

እየጐተተ ወደ መኝታ ክፍሉ ወሠደኝ። እባካችሁ አድኑኝ እያልኩ በልቤ የጠራኋቸውን ታቦቶች ብዛት አሁን አላስታውስም። አልጋው ላይ ሲወረወረኝ የትራስጌው እንጨት ጭንቅላቴን መታኝ።

«አህ! የሚል ነገር እንኳ ብሰማ እገልጃለሁ።»

ጭኖቼን ፈልቆ የተገተረ አደፍርሱን ሰነቀረብኝ።

«አህ!... አይ!... አባዴ ስሞት!... አሳመም...!» አለቀሰኩ።

«አንድ እንባ እንዳላይ ዋጫት!»

«አመመኝ!»

«ዋጫት!»

«እሺ አውጣው!»

«እንዲህ እያሳመመሽ ይሆናል ከእሱ መለየት ያልቻልሽ ብዬኮ ነው!»

«አይ እሱ አያሣ...ም መኝም።»

«ታዲያ ምን ፍለጋ ነው?»

«አራት ልበላ!»

«ያ አላህ! አትዋሺኝ።» አንገቴን ነከውኝ።

«... አባዴ በማርያም ተወኝ!»

«አልተ...ውሽም!» በሰስት ተመለከተኝ።

አንገቴ ስር ተሽጉጦ ከቆየ በኋላ በሰሱ ነከሰኝ።

«አንቺን መተው አለመቻሌ ደግሞ ያናድደኛል!»

አደፍርሱን ቀስ ብሎ መዘዘው።

«ግን እመነኝ እኔ እና እሱ እራት ለመብላ...»

ሳላስበው አደፍርሱን ሰነቀረብኝ፡፡ ላ ብዬ ቀረሁ፡፡ አይኖቼ እባክሽ
አትዋሺ የሚሉ ይመስላሉ፡፡ እጆቼ ጡቶቼ ላይ አርፈዋል፡፡

«ልግደልሽ?»

«ግደልኝ!» አልኩት ከልቤ፡፡

«አፈራለሁ!»

«ለምን?»

«እኔም እንዳልሞት!»

ከወገቡ በታች ያለው እንቅስቃሴ እርጋታ የተሞላበት ነበር፡፡

«አንድ ጥያቄ እጠይቅሻለሁ ግን እንዳትዋሸኝ!»

«አብዲ ሙት አልዋሽህም!»

«እራት በልታችሁ አብራችሁ ልታድሩ ነበር አይደል?»

ውሽት ለእኔ እውነት ነው!

«አብዲ ሙት አልነበረም!» የግራ ጣቶቼን ይህ ወደ ጓላ
አጠፋቸው፡፡

«አይ አንተ...አንተ አይ...አብዲ የማል'ኮ... እኔ ልጮህ ነው!
እሺ አዎ ልናድር ነበር!»

አደፍርሱን ግማሹን ከመዘዘው በኋላ በሀይል ከተተው፡፡ እመመኝ! ግን
ደግሞ... ግን ደግሞ...

«ላውጣው?» አለኝ መቅለጤን አይቶ፡፡

«አታ...ው...ጣው!» አልኩት ይበልጥ ወደ እሱ እየተጠጋሁ።

ይበልጥ እንዲጠጋኝ፣ እንዲያሰቃየኝ፣ እንዲነክሰኝ፣ እየፈለግኩ....
አደፍርሱን መሆኑ ጀርባውን ሰጥቶኝ ተኛ። ጀርባውን ሰጥቶኝ ተኛ።
እሺ! እኔስ ይቅርብኝ፣ ለእራሱ፣ ለእራሱ ሲል ብንጨርስ ቆይ ምን
አለበት? አፈን በትራሱ አፍኜ ጮሁኩ!

ክፍል ሁለት

በቀል

የማህደር ከቤት መጥፋት አንዱ ያሳውቀኝ ነገር ነው። ችግር ቢገጥማት በውስጡ አፍና ከማልቀስ ውጪ አትናገርም። «እቃዎቿ የሚቀመጡበትን ኮሚድኖ ለምን ከፍተን አናየውም?» የሚል ሀሳብ ቲጂ አቀረበች። ደስ አላለኝም! ግን የማዱን ችግር አገኘዋለው ብዬ ስላሰብኩ በተመሳሳይ ቁልፍ ከፈተነው። የመድኃኒት አይነት፣ የመድኃኒት ማዘዣ ወረቀቶች፣ የህክምና ካርዶች፣ ያልታጠቡ ፓንቶች፣ አንድ ካርድ ላይ ግን አይኖቹ ተጣብቀው ቀሩ! ቲጂ ቀምታችን አገላብጣ ካየችው በኋላ አፏን ይዛ መለሰችልኝ። ካርዱን በታው መልሼ ኮሚዲኖውን ለመቆለፍ ትግል ጀመርኩ። አይቆለፍም! ቁልፉም ተቀርቅሮ አይወጣም! ማዱ በር ስትከፍት ተሰማን።

እንደ ጤነኛ ሰው አልጋው ላይ ተቀምጦን ጠበቅናት። ስትገባ አይኖቿ በቀጥታ ያረፉት ኮሚዲኖው ላይ የተንጠለጠለው ቁልፍ ላይ ነበር። ቦርሳዋን ከፍታ የእራሷን ቁልፍ ፈለገች። አለ! ማቀስ ጀመረች።

«ማዱ አታልቅሽ! ስትጠፈ ጊዜ ምን አልባት የሄድሽበትን ዕፈሽ አስቀምጠሽ ከሆነ ብዬ ነው። እኔ ነኝ የከፈትኩት!» አልኳት።

«አይደለም! እቃዬን ለመበርበር የተጠቀማችሁት ዘዴ ነው።»

«ስለምንወድሽ ነው!» አለኛት ቲጂ።

«አወቃችሁት አይደል?... ቤቱን ለቅቁላችሁ እሄዳለሁ!...»

እጅን እየጥተትኩ መኝታ ክፍሌ ይዣት ገባሁ። ማዶ አልጋዬ ላይ ተቀምጣ እንደ ክረምት ዝናብ እንባዋን አወረደችው። የሚያለቅጥን ሰው ሲያባብሉት አልቅስ እንደተባለ ስለሚቆጥረው ይብስባታል ብዬ ዝም አልኳት። ሲደክማት ይሁን እንባዋ አልቆ ዝም አለች።

«መደበቁ ግን አስፈላጊ ነበር?» አልኳት።

«መጠቋቀሚያ መሆን አልፈልግም።»

«ደሞኮ ካለ ኮንዶም ነው የምትጠቀሟው።»

«የበከለኝ የእዳም ዘር እስከሆነ ድረስ፤ ይህን ቅንዝረኛ ወንጀ እለቅመዋለሁ!»

«በቀል ነው?»

«በቀል!»

ፊቷ ላይ ቁካኔ እና ቆራጥነት ይነበባል። ሴት ልጅ ጫካኝና ቆራጥ ስትሆን፤ እኛ የሆነ የማላውቀው ሰሜት ወረረኝ።

«ላጣሽ ስለማልፈልግ ሻይረሱ በደሜ ውስጥ እንደሚገኝ አልነገርኩሽም። ላለኝ ራሰወዳድ ወንድ ሲያንሰው ነው። እንደመሆን አደፍርላቸውን እየቆራረጥኩ መጣል ነበረብኝ።» አለች ጥሯሷን ነክሰ። ህይወት በበቀል የተሞላች ናት!!

«ስህተትሽ ምን ጋር እንደሆነ ሳሰረዳሽ! እንድ ወንድ ስትበክሉ አስር ሴት ታጠፈያለሽ። ካንቺ ጋር ሲማግጥ የሚውል ወንድ ሁሉ ሚስት ወይም ፍቅረኛ ትኖረዋለች። ስለዚህ ለሴቷ ስትይ...»

«የኔ ቁስልስ? አመርቅዞ የሚጠዘዝዝኝ ቁስል በምን ይዳን?»

መልስ የለኝም!

«ግን መድኃኒቱን በትክክል ትወስጃለሽ?»

«አዎ!»

«... የቁማሩ ተሸናፊ እንዳትሆኑ ረክብሽ ተሟወቹ:: አለበለዚያ ህይወት ፈጣን እና ብልጥ ናት ታሸንፋለች!»

ከኮሚዲኖዋ ውስጥ ከህክምና ጣቢያ ሻይረሱን መቋቋሚያ መድኃኒት የምታመጣበትን ካርድ ባናይ ኖሮ የኤድስ በሽታ ተጠቂ መሆኗን አናውቅም ነበር:: ይገርማል! የኤች አይ ቪ ሻይረሱ በደሟ ውስጥ መኖር ከጀመረ ሦስት ድፍን አመታት ተቆጥረዋል:: ግን እንደም ቀን መድኃኒት ስትውጥ አይቻልም::

ማዶ እንደተለመደው የፈረደበትን ሜካፕ ተለቅልቃ ከልባበሰች በኋላ ሲጋራዋን እየማገች ወደ አደን ሃደች። ቲጂ ለንቦጭዋን ዘርግታ ቤቱን ታፀዳለች:: ከመቀመጥ ብዬ ተነስቼ ምግብ ማበሰል ጀመርኩ:: ሰንፍና የሚባል በሽታ ስለተጠናወተን ደሀና ምግብ እናበስልም:: ብዙ ድካም የሌለበት ሽሮ እና ፍርፍር ብቻ ሆኗል የዘወትር ምግባችን:: ምላችንን ከበላን በኋላ ለሁለት አዋጥተን የምንከፍላት የቤት ሠራተኛ ፍለጋ ወጣን:: ለኩድራ ደንበኞችን እማማ ሰፍራዬ ሠራተኛ እንዲፈልጉልን ስንነግራቸው ልጃቸውን እንድንቀጥርላቸው ለመኑን:: እሺ! ብለን ወደ ቤታችን ተመልስን::

በበነገሩው እማማ ስፍራዬ በጥዋት ልጃቸውን ይዘው እቤት ድረስ መጡ። ልጃቸው መቅደስ የ10ኛ ክፍል የማታ ተማሪ ናት። ሥራ ጀመረች። መቅደስ ቤት ስታፀዳም ሆነ ምግብ ስታበስል ገብዝ ናት። እኔም ከቤት ፅዳትና ከሽንኩርት ከተፋ ተገላገለኩ። ገና ተረኛ መሆኔን ሳስበው እራሴን ነበር የሚያመኝ።

ወግ ይድረስኝ ሱቅ ልዋል ብዬ ቁርሴን በልቼ ወጣሁ፤ እዜብ ሱቁን አልከፈተችም፤ ዘመዷን ስጠይቃት፤ አምስት ቀን ሙሉ እንዳልገባች ነገረችኝ፤ ተበሣጭቼ ቁልፉን ልቀበላት የቤቷን አቅጣጫ ጠይቄ ወደ ሰፈሯ ታክሲ ይገዢ ሄድኩ። ባሏ የታወቀ አናጢ እና ጠጃም ስለነበር እንደ ጫማ የሚያስውብ ወጣት ቤቷን አማየኝ።

እዜብ ፊቷ በልዛል፤ አይኗ በርበሬ መስለው አብጧል። ከዚህ በፊት ሰካራም ባሏ እንደሚደበድባት ስለነገረችኝ የእሱ የስራ ውጤት መሆኑ ገባኝ። ቤቷ ውስጥ ሁለት ሰዎች የሚያፋቅር አልጋ፤ የእቃ መደርደሪያ፤ መክተፊያ፤ አሮጌ ቡታጋዝ፤ አግዳሚ ወንበር፤ የወየበ የውሃ ጀሪካን፤ ጥግ ጥግ ይዘው ተቀምጠዋል። ቤቱ አፈር አፈር ይሸታል። አግዳሚው ወንበር ላይ ተቀመጥኩ። እዜብ ወደ እንደ ጐ? ያጋደለች በርጨማ ላይ ፊት ለፊቱ ተቀመጠች።

«ደግሞ እሁን በምን ተጣላችሁ?» አልኳት።

መቼም የሴት ነገር መነፋረቅ ነው!... እንባዋን አስቀድማ ትረካዋን ቀጠለች....

«እቤት እንደገባሁ ለእራት ትኩስ ሽሮ ሠርቼ ልጠብቀው ብዬ ሰጣደፍ መጣ። ጥምብዝ ብሎ ሠከሯል። ሽሮው ሲደርስ አቅርቤ የእጅ መታጠቢያ ውሀ ይገጥሜ ጎንበስ አልኩ። በጥፊ ደረገመብኝ። ቆሌዬ ግፍፍ አለ!... ያቀረብኩትን ምግብ ገለበጠው። ምናልባት ንዴቱ ከበረደለት ብዬ «እንዳልከዬ አርግጥለሁ!» አልኩት። «ምን? ከኔ? ከኔ ነው ያረገኸው?» አለኝ። ደነገጥኩ! «አንቺ ሽርመጣ ለማንም እግርሽን ከፍተሽ ሲሸናብሽ... ላንተ ነው ያረገዝኩት ትይኛለሽ?» ሲለኝ ስለሰከረ ነው ብዬ ዝም አልኩት። ከተቀመጠበት ተነስቶ በእርግጫና በጥፊ አጣደፈኝ። ጎረቤት እንዳይሰማ አፌን በእጄ አፍኜ አለቀስኩ። ይባስ ብሎ ቢላዋ አንስቶ ሆዴን ለመቅደድ መታገል ጀመረ። ጮሁኩ! ጎረቤት ተሠበሠበ። ወንዶች ታግለው አስጣሉኝ። በሩ ተቆልፎ ቢሆንማ ዛሬ አታገኝኝም ነበር። ስንጫጫህ የሰማ መንገደኛ ፖሊስ አንቆ ጣቢያ ወሠደው። የእኔ ትንሿ ህይወት እንዲህ ናት!» አዜብ አቀረቀረኝ።

ቆይ ወንዶች አላበዙትም? ለምንድነው በጉልበታቸው የሚያስቡት? ወንዶችን እየረገጠኝ የምትገዛ ሴት የትኛው ገዳም ገብታ ይሆን? እኩልነት! የታል? ወሬ ብቻ! እንዳውም እኩልነት የሚባለው ዲስኩር ከመጣ ጀምሮ ወንዶች ጠግበዋል! እኔ ሳስበው ሴቶች እኩል ናቸው የሚለው ቃል... በወንዶች ቋንቋ... ሴቶች ይረገጡ የሚል ትርጉም ሳይኖረው አይቀርም። ሲሻላት ሠቁን እንድትከፍት ነግሪያት ለታክሲ አስር ብር አስቀርቼ ቢጫ ብር ሠጥቻት ወደ ቤቴ ተመለስኩ።

ያም፣ ይሄም፣ ጋዜጣው፣ ሚዲያው፣ ሴቶች!... ሴቶች!... ወሬ ብቻ! እይ
ኢትዮጵያ! ስምሽ መጣፈጡ ኑሮሽ መምረሩ!... የጥንት ወንዶች
ልጆችሽ የነብር ጆሮ በስተው፣ ድንበርሽን ከልክስክስ ውሾች ለመጠበቅ
ክእንበላ ጋር እየተጋፉ በዱር በገደሉ ሲሮጡ ውለው፣ ወንድነታችውን
ሲያስመሠክሩ፣ የዚህ ዘመን ወንዶች ግን የሴት ቀሚስ ሲገልቡ
ይውሉና፣ የሴትን እይን አውጥተው፣ በአሲድ እያጠቡ «ወንድ ነኝ»
እያሉ በእደባባይ ያሽካካሉ!... እማማ ወንዶች ልጆችሽ በሴት
ለቀማቸው ብቻ አላረፉም፡፡ ወንድ የወንድ ጀርባ ላይ እየጋለበ፣ ዘፍን
ለወንድ ፊንጢጣ እየመገቡ፣ ወንድ ወንድን ለማግባት ቀለበት አሰረ፡፡

ችግር የማልሠማበት እና የማላይበት እገር በዚች ውሽታም ዓለፉ
ውስጥ እገኝ ይሆን? ውስጢ ተረበሽ! ሰለሞን ጋር ደውሎ እንዲያዳብረኝ
ለመንኩት፡፡ እንቢ አላለም፡፡ በቀዝቃዛ ውሀ ተነክርኩ፡፡ ትንሽ ቀለል
አለኝ፡፡ ጫት ገዘፔ እስክመለስ መቅደስ ቡና አቀራርባ ከሠል አያይዛ
ጠበቀችኝ፡፡ ያቀረበችልኝን ምግብ ቀምሼ መቃሚያ ፍራሹ ላይ
ተሰየምኩ፡፡ ሰለሞን ዘይት ውስጥ የተነከረ የሚመስል ከገፈሩን
እያብለጧልጧል መጣ፡፡ ገላውን በሽቶ የታጠበው እስኪመስል የተቀበረ
ሽቶ ቤቱን እወደው፡፡ ቡናችንን እየጠጣን ጫታችንን በስመ መቃም
ብለን ጀመርን፡፡

«ሀይወት ምን ትመሰላለች?» አልኩት፡፡

«ቀለም የላትም!»

«እርግጠኛ ነህ?»

«አንዳንድ ሰዎች የሀይወት ቀለም የሰው ልጅ ነው ይላሉ፡፡»

«አንተስ?»

«የላትም ከሚሉት ውስጥ ነኝ!»

«ለምን?»

«ስለማላውቃት!»

«አንዴት አታውቃትም?» አልኩት ሳቅ ብዬ።

«እናትዬ ና ብለኝ ስትጠራኝ የመጣሁት እኔን ለመርሳት እንጂ...» በሰጩት አለ።

«ሰው እራሡን መርሳት ይችላል?»

«አዎ! እኔነቴ ትከክለኛ የምኖረው ህይወት ነው!»

«አሁን እየኖርከው ያለውስ?»

«እሱ የወሸት ነው! እራሴን ለመደበቅ የተጠቀምኩበት ዋሻ ነው!»

«እውነተኛ ህይወትህስ?»

«ለቅሶና ሀዘን!» ትናንሽ ውብ አይኖቼ እንባ አቀረሩ።

ወንድ ለቅሶ እና ሀዘን ያውቃል?

«በቸኛ ነኝ! የሚወደኝ ሰው የለም! የሚቀርቡኝ በማንነቴ ይሳለቁብኛል! እናቴ እንኳ ጠልታኝ ልታየኝ አትፈልግም። እኔነቴን እየጠላሁት ወድጄው እየኖርኩት ነውና የእውነት የሚቀርብኝ ሰው ተጠምቻለሁ! እባክሽ አትወደኝ!»

ከዓይኖቼ የሚወርዱት የእንባ ዘለላዎች እየተንከባለሉ እኔ ልብ ውስጥ ተንጠባጠቡ። ወንድ ልጅ ሲያስለቅስ እንጂ ሲያለቅስ አይቼ ስለማላውቅ ተገረምኩ። ስለሞን ፊቱን ደብቆ እየተጣደፈ ወጥቶ ሄደ።

በውሽታም ዓለም ውስጥ እየተኖረ እውነትን ፍለጋ መባዘን ለምን አስፈለገ? ሰው ማግኘት የሚቻለውን ነገር ቢመኝ ምን አለበት? የመስኮቱን መጋረጃ ገለጥኩት። ሠማዩ ጠቁሯል። እንደ ብቸኛ ኮከብ ፈንጠር ብሎ ተቀምጧል። ራቅ ብለው ደግሞ ሠማዩን ያስዋቡት ከዋክብት በብቸኛው ኮከብ የሚሳለቁ መሰለኝ። ብቸኝነት ከዋክብትም ጋር አለ እንዴ? አልኩ ድምፄን ከፍ አድርጌ። የመለሠልኝ የለም! ብቻዬን ነኝ። ጉንጨን የወጠረውን ጫት ተፍቼ፣ ለባብሼ ኡምቤርቶ ወደ አረፈበት ሆቴል ሄድኩ።

ምን ሀሳብ አለበት! እግሩን ዘርግቶ ላጥቶቼ ላይ ረከሟል። ሲያየኝ በጣም ተደሠተ። ዓይኖቼን ጨፍኖ የታችኛውን ከንፈሬን መጠጠው። ለእሱ የእውነት የሚመስለው የውሸት ፈገግታ ለገስኩት። እራት አዘዘ። የመብላት ፍላጎት ባይኖረኝም በግድ ጎሠጎሰኩ። እራት የቢራ ጠርሙስ ከደረደርኩ በኋላ የኡምቤርቶ ሁለተኛ ጠርሙስ እስኪጋባ ድረስ ጠብቄ ወደ መኝታ ከፍላ ሄድን። የዝሙት መንፈስ እየጋለበ ጭንቅላቴን ተቆጣጠረው። ብልግና ተጀመረ...

ሴሠኛ አለ አብዲ! እንዳንዴ ያደረግኩት የቀባጠርኩት ሁሉ በስሜት ግለት ብቻ እንደተደረገ መቁጠር አልፈልግም። ምክንያቱም የምፈልገውን ለማግኘት ስለ እልም ብዬ የስሜት ባህር ውስጥ የጠለኩ የማስመሰል ችሎታዬን እጠቀማለሁና። ያኔ ኪሳቸው ኪሴ ይሆናል። የውሸት ስሜ የእውነት እሳማለሁ። ጨዋታው የውሸት ሠጥቶ የእውነት መቀበል ይሆናል! ይሄ ችሎታ ለተሠጣቸው እንጂ ለተነፈጋቸው አይሠራም! ለኡምቤርቶ ናፍቆት እንቅልፍ ነስቶኝ ላየው እንደመጣሁ

ደረቱ ላይ ተጋድሜ ነገርኩት። «እኔም ናፍቀሽኛል የእኔ ጣፋጭ!»
አለኝ ፀጉራን እየዳበሰ።

ሞኝ! እኔ የመጣሁት የቤት ኪራይን ሂሳብ ለመቀበል ነው። ጠዋት
ለቤት ኪራይ እና ለአንዳንድ ነገር ይሁንሽ ብሎ ቦርሳዬ ውስጥ በዛ
ያሉ አረንጓዴ የብር ኖቶችን አስቀመጠልኝ። አክራሪ መጥተው
ያጡኛል ብዬ እየተጣደፍኩ ወደ ቤቴ ተመለስኩ። የምፈልገውን
ካገኘሁ ምን እሰራለሁ? እሱ እንደሆነ 24 ሰዓት አብሬው ብቀመጥ
አይሰለችም።

ታማኙ ጓደኛዬ ማስታወሻዬ ሆይ.... አዲስ አበባ ድረስ ያመጣኝ ድብቁ
አላማዬ ግቡን እንዳይመታ ትልቅ እንቅፋት ገጥሞታል። አለመቻል
የሚባል እንቅፋት! ቲጂ ጫማዋን በእጇ አንጠልጥላ መኝታ ክፍሌ በር
ላይ ቆማለች፤ ፊቷ የተረበሸ ከተማ መስጧል፤ እንደተገተረች ማልቀስ
ጀመረች፤ ማስታወሻዬን ትራሲ ስር ሸጉጩ፤ ደግፌ አልጋዬ ላይ
አስቀመጥኳት፤ ተስፈንጥራ ተነሣች።

«ምን ሆነሽ ነው?»

«እ... ወይኔ እናቴ! ማርኮ... ማ...ርኮ»

«ምን ሆነ?» ደነገጥኩ።

«ደ...ደፈረኝ!»

«ደፈረኝ?»

«በፊንጢጣዬ... በቂጤ ...ኤሚዬ....»

ቀስ ብዬ አልጋዬ ላይ ተቀመጥኩ።

«እንደሚያገባኝ ቃል ገባልኝ!... ከዛ ሞክራ ካመመሽ እተውሻለሁ
ሲለኝ... እሺ አልኩት ከዛ...»

«አሁን የምታለቅሽው ስለ አመመሽ... ወይስ?»

«የሆነው ነገር አንዴ ሆኗል!... ግን መቀመጥ አልቻልኩም፡፡
በጣም አመመኝ!»

«ታዲያ ደፈረኝ ብለሽ አታውራለህ!» አናደደችኝ፡፡

«ባያመኝ ችግር የለውም! ያገባኛል! ላገባ ነው...!»

«ቃል ስለገባልሽ አመንሽው?»

«ፈረንጅ ነው'ኮ!» አለች ኮራ ብላ፡፡

ግን ወንድ ነው! ለማግባት ብላ የቂጧን ቀለበት አስፈልቅቃ መጣች፡፡
አምላኬ! ለማግባት? ቲጂን ከመኝታ ከፍሌ አስወጥቼ አልጋዬ ላይ
ጋደም እንዳልኩ ማዶ በሩን በርግዳ ገባች፡፡ ጥምብዝ ብላ ሰከራለች፡፡
እነሱ ተበስተው እና ሰከረው ሲመጡ እኔ ሰላሜን አጣለሁ፡፡ ማዶ
አልጋዬ ላይ ከነጫማዋ ወጥታ ተጋደመች፡፡ የለበሠችው ሱሪ እና
ሽሚዝ የወንድ ነው፡፡ ከቁም ሣጥኔ ጋቢ አውጥቼ አለበስኳት፡፡ ቆንጆዬ
ፊቷ ደስታ እንደራቀው ያስታውቃል፡፡ አቅፍያት ተኛሁ፤ እንቅልፍ
ሸለብ አደረገኝ፡፡ አመሻሸ ላይ ስልኬ ሲጠራ ነቃሁ፡፡ ኡምቤርቶ ነው
የደወለው፡፡ ተነስቼ ገላዬን ተጣጥቤ ልብሴን ለባበስኩ፡፡ ማህደር
ከእንቅልፏ አልነቃችም፡፡ ልቀሰቅሳት ሰላልፈለግኩ ማስታወሻዬን
ደብቄ ከቤቴ ወጣሁ፡፡

ኡምቤርቶ ያረፈበት ሆቴል በር ላይ ተገትሮ ጠበቀኝ፡፡ ወጣ ብለን
እራት እንድንበላ ፈልጎ ነበር፡፡ አብዲ ያየኛል ብዬ ስለፈራህ እምቤ

አልኩት፡፡ አላስገደደኝም፡፡ እዛው እራታችንን በልተን ወደ መኝታ ከፍሉ ሄድን፡፡

«አግብቼሽ አገሬ ልወስድሽ እፈልጋለሁ፡፡» አለኝ፡፡

«እኔን?» አልኩት ሳቅ ብዬ፡፡

«አጠገባችን ሌላ ሰው አለ እንዴ?»

«አንተም የኔን ቂጥ መብሳት አምሮህ ይሆን?» አልኩ በሆዴ፡፡

«ምነው ዝም አልሽ?»

«ሚስትህ መሆን አልችልም!»

«ምክንያት?»

«ከአገሬ መውጣት አልፈልግም!»

«እመኚኝ ጥሩ ባል እሆንሻለሁ!»

«ግን ጥሩ ሚስት መሆን አልችልም!»

ጀርባዬን ሠጥቼው ተኛሁ፡፡ «አሰቢበት!» ብሎኝ መብራቱን አጠፋው፡፡ ትንሽ ከተገላበጠ በኋላ «አፈቅርሻለሁ!» አለ፡፡ እንዳልሰማ ዝም አልኩ፡፡ ተኝታለች ብሎ ነው መሰለኝ ግንባሬን ሰሞኝ እቅፎኝ ተኛ፡፡ እንቅልፌ በሰንት ልመና መጣ፡፡

ጠዋት ተነስቼ ካልጋው ሳይወርድ ተሠናብቼው ወደ ቤቴ ተመለስኩ፡፡ እቤት ስገባ ማዱ እና ቲጂ የወሲብ ፊልም አፋቸውን ከፍተው ያያሉ፡፡ መቅደስን ቁርስ እንድታቀርብልኝ ነግረያት ፊልሙ ላይ አይኔን ተከልኩ፡፡ ሰውነቴ የሚያምር ጥቁር፣ ፀጉሯን በአጭሩ የተቆረጠች ነጭ ሰፋ ላይ አስፈንድዶ ይጋልባል፡፡

«እናንተ አደፍርሱ የአብዲን ነው የሚያክለው!» አልኩ::

«እና?» አለች ቲጂ::

«እና ምን? ምንም!»

«እውነት?» አለችኝ ማዳ::

«ያማረኝ መስጊችሁ ነው?» ተኮሳተርኩ::

«አይ የረጠብሽ መስሎን ነው...» አለች ቲጂ::

«የሄኒ ቆለጥ ከማጠሯ መቅጠኗ!» አለች ማዳ::

«የአቤነዘር ደግሞ አውራ ጣት!» አለች ቲጂ::

«ሥራው ላይ ብቃት ካለው... ማጠር መቅጠት እኮ ችግር የሚፈጥር አይመስለኝም!» አልኳቸው::

«አቤነዘርን የተውኩት እቃው ስላጠረ መሰላችሁ? ዕዳቱን ስለማይጠብቅ ነው! የሚያጨሰው ሲጋራ ከንፈሩን ኩብት እድርጎታል፤ ጥርሱን አይፍቅ፤ ሸረ ተዉኝ!» አለች ቲጂ እየቀፈፋት::

«እኔ ብሆን አንድም ቀን አብሬው አላድርም!» አልኳት::

«አልፈልግህም ብዬ ስተወው ምን ብሎ ቢያስወራብኝ ጥሩ ነው?!... አላላም ስለማታውቅ አስጠላችኝ! ተውኳት!» ሦስታችንም ካቅን::

«የአብዲ ትልቅ ነው! ማለት መጠነኛ! ማለቴ ወፍራም!... ማለቴ ደስ ይላል!... ማለቴ... » ቃላት ውድ ሆኑብኝ እና ዝም አልኩ::

«ፈረደበት!» አለች ቲጂ::

«ማዳዬ! ስንት ወንድ በክልሽ?» አልኳት ፀጉሯን እየዳበሰኩ::

«አያገባሽም! ሰው በሰላም ተቀምጦ ቲሌቪዥን ማየት አይችልም? ኡፍ!» ከመቅፅበት አራስ ነብር ሆነችብኝ፡፡

«አትቅበጪ!..»

«ገና ለገና የቤቱ አከራይ ብትሆኑ የምፈራሽ መሰለሽ?»

«የምሻል?» አለቻት ቲጂ፡፡

«አንቺን የጠራሽ የለም ጥልቅ አትበይ!» ወደ ቲጂ ዞረች፡፡

ቲጂ ተሳደበች፡፡ ማህደር የቲጂን ፀጉር አንቃ መጎተት ጀመረች፡፡ ቤቱ በጩኸት በአንድ እግሩ ቆመ፡፡ መቅዲ እና እኔ ታግለን የቲጂን ፀጉር ከመነቀል አዳነው፡፡ ውይ ውይ ቤቶች!

«... በሀሜት ሲጋዩን ቦጭቃችሁ ጨረላችሁት፡፡ ኤድስ አለባት እያላችሁስ ሳታስወሩብኝስ ተቀራላችሁ!?... የሰው ስጋ በሎች!...» አለች ማዶ እየተወረገረገች፡፡

«ካስወራን እውነታችንን ነው! አለብሽ! አልዋሸንም!» አልኳት ተናድጄ፡፡

«ሰራሽ ምን ሆነና?» አለችኝ፡፡

መሰዳደብ ስለማልችል አንድ ጥፊ አቅምሼያት ከፊቷ ዞር አልኩ፡፡ ማዶ በጩኸቷ መደበቅ የምትፈልገው ፋራቻ በጉያዋ እንዳስቀመጠች ስለማውቅ ተናገረችኝ ብዬ ቂም አልያዝኩባትም፡፡ የሁለቱ ጭቅጭ ስላላበቃ ወደ ሳሎን መሄድ አልፈለግኩም፡፡ የጀመርኩትን ልቦለድ ሳነብ ሰዓቱ ሣላውቀው ሄደ፡፡ ማታ ለመፀዳዳት እና እራቴን ለመብላት ብቻ ነበር ከመኝታ ቤቴ የወጣሁት፡፡ ማህደር ሳሎን ተቀምጣ ሲጋራ

ታላላች:: እትዬ ትእግስት መኝታ ቤታቸው ናቸው:: ድምጿን
አጥፍቼ ወደ ክፍሌ ተመለስኩ:: አልጋዬ ውስጥ ተወትፈኩ ስለ አብዱ
እያሰብኩ እንቅልፍ ይዞኝ ጭልጥ አለ::

ጠዋት አርፍጄ ነው ከአልጋዬ የወረድኩት:: ማዶ ሳሎን ቁጭ ብላ
በውሀ ብርጭቆ የቀዳችውን አረቄ እየተገነጩት ሲጋራዋን ትምጋለች::
አሳዘነችኝ! ቲጂ ከኔ በኋላ ነው የተነሣችው! መቅደስ ቁርስ አቀራርባ፤
ምሳ ለመስራት ቢላዋና መከተፊያ ታጋጫለች:: «አንቺ ቀስበይ!» ማዶ
አንባረቀችባት፤ አህያውን ፈርቶ... «ማዶ! ቁርስ አትበደም?»
አልኳት:: ገላመጠችኝ:: ቲጂ ማርኮ ናፍቀሽኛል ብሎ ስለደወለላት
ቁርቧን እየተጣደፈች በልታ ለመለባበስ ተነሳች:: ማዶ አረቄውን
እንደውሀ እየጨለጠች በላይ በላይ ሲጋራ ትለኩሣለች:: ቁርቧን በልቼ
እንደጨረሰኩ የለኮሰችውን ሲጋራ ቀምቻት የአረቄውን ጠርሙስ ከፊት
አነሳሁት::

«ማዶ አብረን እንወላለን እንወልም?» አልኳት::

«ሺኪው ከደወለሰ?» አለችኝ:: አብዲን ነው!

«ስልኬን አጠፋዋለው!»

«ምን ችግር አለው? ይመጣላ!»

«የለችም ትይዋለሻ!»

«ኤሚ በቃ ልሞትኮ ነው!» መነፋረቅ ጀመረች::

«የምን ሞት ነው የምታወራው?»

«ሞት ስተኛ ይዞኝ የሚሄድ እይመሰለኝ፤ ቁጭ ብዬ ነው
የማድረው::»

ሺህ ዓመት ላይኖር መከራ ተሸክሞ መወለድ። ኤጭ! ቆይ ሴቶች
እንዲህ መከራቸው የበዛው በላይኛው ቤት ለፍርድ አይቀርቡ ይሆን?

«ሞት ከኔ ጋር እንደሆነ አውቃለሁ! ከኔ ጋር ነው! ይሰማኛል!
ይሸተኛል! እንዲህ ያደረገኝ የአዳም ዘር ነው። አመንኩት! ይኸው
በመርዙ ተበክልኩ። መጨረሻዬ ሞት ሆነ!»

«አሁን እሱ ያለበትን ታወቂያለሽ?» አልኳት ማን እንደሆነ
ለማወቅ ፈልጌ። መቼም የሰው ታሪክ ማዳመጥ አይሰለፍኝ።

ማዶ እንባዋን አስቀደማ ትረካዋን ቀጠለች።

«የ15ተኛው የልደት በዓሌ በተከበረ በ6ተኛው ወር ነበር እናቴ
እና አባቴ በመኪና አደጋ የሞቱት። እህቴ በ5 ዓመት ትበልጠኛለች።
ወላጆቻችን ሲደይሙላት ሰፈር ያሰለች ጎረምሳ ቤታችን አስገባች።
ፈላጭ ቆራጩ እሱ ሆነ። እኔን ገረዳቸው አደረጉኝ። መረረኝ! እንደ
ቀን ተጋድመው ቁርስ አምጪ! ሻዬ አምጪ! እያሉ ፋታ አሳጡኝ።
በተኛበት ዘይት ደፋሁባቸው። ዘውዱ ተብዬ ጎረቤታችን ካላገባሁሽ
እያለ ይለምነኝ ስለነበረ እህቴ ስታባርረኝ ሰተት ብዬ ቤቴ ገባሁ።
ለነገሩ እሱ ምን አደረገ? እኔው ነኝ ቤቴ ድረስ የሄድኩለት።» ሳቀች።

«ዘውዱ ቤት ከመግባትሽ በፊት ወሲብ ፈፅመሽ አታውቁም?»

«በፍፁም! ካለኮንዶም የዘውዱን ቆለጥ በነጋ በጠባ ስንርስ
ከረምኩና የወር አበባዬ ሲቀር ጤና ጣቢያ እሄዳለሁ... ጉዴን
አበሰሩኝ። የኤች አይ ቪ ኤድስ ቫይረስ በደሜ ውስጥ እንደሚገኝረኝ

ነገሩኝ፡፡ ወባ አይደለም! ኤድስ ነው!! ወደ 'ዚች' አልም ለመምጣት ሰባት ወር የሚቀረው ዕንስ በመሀፀኔ ውስጥ መጋደሙን ደግሞ ሰላማ አበድኩ!... አበድኩ!... ከዛ ዕንሱም ወጣ፡፡ እኔም ኪኒኔን እንደ እንጀራ መብላት ሥራዬ ሆነ፡፡»

አለቀሰኩ!

«እህቴ ባይዋጥላትም ተመልሼ ወደ ቤተሰቦቼ ቤት ገባሁ፡፡ የምበላበት ሰህን፣ የምጠጣበት ብርባቆ፣ ተለየልኝ፡፡ እህቴ እንደቆሻሻ ተፀየፈችኝ፡፡ ዘውዱ ቤት ከመግባቱ በፊት ስታስመርረኝ የነበረው ሰከ ጥቅሟ እንዳይቀርባት ነበር፡፡» ደነገጥኩ!

«ለምን?»

«ቤቴን ጥዩላት እንድወጣ እና ዘውዱ የሚሰጣትን ጉርሻ ለመቀበል፡፡»

«በሽተኛ መሆኑን ታውቅ ነበር?»

«እሱን አላውቅም! ግን በጣም ተቀይሟልታለሁ፡፡ እሁንም የምጠይቃት ስታየኝ የፈፀመችብኝ በደል ትዝ እያላት እንድታመም ነው፡፡ እንድትታመም!»

ከእያንዳንዱ ወንድ ጥፋት ጀርባ ሲት ትገኛለች!!

«ተመልሰሽ ከቤታችሁ መውጣት አልነበረብሽም!»

«እህቴ እንዴት እንደምትፀየፈኝ ብታውቂ ኖሮ እንዲህ እትይም ነበር፡፡ ሽርሙጥናዬ ደህና! ብርም የበቀል እርካታም እገኝበታለሁ፡፡ እድሜ ለቲጂ!»

«ቲጂ ደግሞ ምን አደረገችልሽ?»

«ቴጂ እኛ ሰፈር ተከራይታ ስትኖር፤ ሽርመጣ መሆኗን አውቅ
በለነበረ፤ መሸርሞጥ እፈልጋለሁ አልኳት፡፡ እሺ! የቤት ክራይ ለሁለት
እንከፍላለን ሰፈር እንቀይር አለችኝ፡፡ በታ!»

ማህደር በዚህ እድሜዋ ይህ ሁሉ መከራ የታዘዘላት ለምን ይሆን?

«ደሜን የበከለኝ ዛሬ ባለ ሬስቶራንት ሆኗል! ዘውዱ ባርና
ሬስቶራንት! እንድ ሴት አታመልጠውም! ሀብቱን አይታ እግሯን
ትከፍታለች፡፡ ዋጋዋን ታገኛለች!» አለች ማዶ እየሳቀች፡፡

«ቢሞት ደስ ይልሻል?» አልኳት ስሜቷን ለማንበብ፡፡

«ዘውዱ ዛሬ ቢሞት... ሞት የት ነህ? ብዬ አፈላልጌ ነው ውሰደኝ
የምለው...» ቁብጥ ብላ ከቆዘመች በኋላ «ፍለጋ ምን አስኬደኝ? ሞት
ከኔ ጋር ነው!» አለች፡፡

«መሞትሽ ለማይቀር ነገር አትጨናነቁ በሞት ላይ ስቀሽበት
እና አላግጠሽበት መቼ፡፡» አልኳት ፍራቻዋ እንዲለቃት ብዬ፡፡

ስልኳ ጮኸ!...

«ዮሴፍ ይባላል! እንጅነር ነው፤ ሶስት ወር ሙሉ ድምፁን
አጥፍቶ ደወለልኝ፤ አገኘሁት፤ ባለፈው ከእሱ ጋር ነበርኩ፡፡ ለብሼው
የመጣሁት ሱሪ እና ሸሚዝ የእሱ ነው፡፡ እርግጠኛ ነኝ ቢመረመር
በሽታው እንደሚገኝበት፡፡» አለች እየሳቀች፡፡

በምታደርገው የበቀል ዘመቻ እርካታን ታገኛለች። ግን ደግሞ ሞት መጣሁ እያለ ስለሚያስጨንቃት ደስታ የላትም። ጥርሷ እየሳቀ ውስጧ ያለቅሳል!!

ጫት ለመግዛት ተያይዘን ወጣን። የጫት ደንበኞችን በጫት እና በሊጋራ የበለዘ ጥርሱን አስጥቶ ተቀበለን። ጫቱን ከገዛን በኋላ ወደ ዘወትር የቆጠማ ደንበኞችን አመራን። የተሸበሸበ ፊታቸውን በግራ እጃቸው እያሻሹ በቀኝ እጃቸው የከበደቸውን ዝንቦች ያባርራሉ።

«እማማ ገበያ እንዴት ነው?» አልኳቸው።

«መቼም ተመስገን ነው የሚባለው!» አሉ።

«ወጥቶ መግባቱ ራሱ እንድ ነገር ነው!» አለች ማዱ።

«ፀሀይ ላይ ተሰጥቶ ውሀ መጠጫ ሳንቲም ሳይዙ መግባት ጥሩ ከሆነ...አዎ!» አሉ አንገታቸውን ደፍተው።

አንጀት ይበላሉ! ይሔኔ እድሜያቸውን ሙሉ በችግር አለንጋ እየተገረፉ ይሆናል የኖሩት። ከንፈሬን መጠጥኩ! ሀበሻ ከንፈር ከመምጣጥ ወዲያ ምን ያውቃል? የአራት ብር ቁጠማ የስድስት ብር ምርቃት ገዝተን ወደ ቤታችን ተመለስን።

እርቦኝ ስለነበር እጄን ውሀ አስነክቼ የቀረበውን እንጀራ እየተሰገበገበኩ ጎረሰኩ። ማዱ አልወርድ ብሏት በውሃ እየገፋች ትንሽ ታግላ ተነሳች። «ለመኖር መብላት አለብሽ!» አልኳት። መልስ ሳትሰጠኝ እያንጎራጎረች መፀዳጃ ቤት ገባች። እወዳታለሁ! ገላዋን ታጥባ እራቁቷን ወጣች። ማዱ ስጋ ሳይሆን ቆዳ የለበሰ አጥንት ነው ያላት። ውሀ ያዘሉ ግማሽ

የእግረን ኮቴዎችን ጥላ ወደ መኝታ ክፍሏ ገባች። ቢያንስ በእሱ እንኳ ብትፅናና ብዬ ሐኖክ ተብዬ ቀጭኔ ጓደኛዋ ጋር ደውቶ አብሮን ጫት እንዲቅም ጋበዝኩት። ግብዣዬን ተቀበለ። ማህደር እኔ የሰጠኋትን ብርቱካናማ ድሪያ ለብሳ እየደነሠች ስትመጣ ውሀ ያዘለ ኮቴዋ አዳለጦ ወለሉ ላይ ዘረራት።

«ኮቴሽን እያጠፋሽ ካልተራመድሽ... በእራሰሽ ኮቴ የጠላትሽ እጅ ውስጥ ትወድቂያለሽ።» አልኳት።

«አንቺ ደግሞ ይህን እና ያን ምን አንድ አደረገው?» አለች ተናዳ።

«አንድ ነገር፣ የአንድ ነገር፣ ምሣሌ መሆኑን አትዘንጊ።» አብዲ ደወለ!

«ትተሺኝ ብትሄጂ አላናግርሽም!» ማዶ ማስጠንቀቂያ ሰጠችኝ። ስልኩን አነሳሁ!

«የት አባሽ ሂደሽ ነው? እቤት ስመጣ የለችም አሉ!» አለ። ስልኩን ለማህደር ሰጠኋት።

«ጻፊ ፕሮግራሟ ከኔ ጋር ነው ስለዚህ...» ተናግራ ሳትጨርስ ስልኩን ጆሮዋ ላይ ጠረቀመባት።

«ኤምዬ አትቀየሚኝና አብዲን ለአንድ ቀን እንኳ ቢሆን መቅመስ እፈልጋለሁ!» አለችኝ። መልሱ አልሰጠኋትም!

በእስቲር አወቀ መብረቃ መንፈሳችንን እያደሰን፣ ከሺሻው እየተቋደሰን፣ አረንጓዴ እየበላን፣ ወሬ ሰናዖካ፣ በሩ ተንኳኳ። ማህደር እየሮጠች ከፈተች። አብዲ መስጊት እንደሆነ ገብቶኛል። ሄኖክ ነው!

ተደሰተች፡፡ ወዲያው በሩ በሀይል ተንኳኳ፡፡ ማህደር አሁን ብትሮጥ
ኖሮ አይኔ ይደፋት ነበር፡፡ መቅደስ በሩን ከፈተች፡፡ አብዲ ነው!
እንዴት እንደሚያንኳኳ ስለማውቅ ገና በሩ ሳይከፈት ነው እሱ መሆኑን
የማውቀው፡፡ ደጋግሜ ባየሁት ቁጥር ውበቱ አዲስ ይሆንብኛል፡፡
ያምረኛል!

ማዶ አይኗን ተከለችበት፡፡ አብዲ ሁለቱን ሰላም ብሎ ከገቢ
ተቀመጠ፡፡ እንገቱ ስር ሲሰመኝ ሳይታወቀኝ ተነፈስኩ፡፡ በጋዜጣ
ጠቅልሎ ያመጣውን ጫት ፈቶ አጤሬራ አድርጎ ሰጠኝ፡፡ ማዶ አብዲን
አየሰረቀች ስታየው ሁለቱ ያዝኳት፡፡ እንዳታይው አይባል?! በአብዲ
ቀልድና ጨዋታ እየተዘናናን ጫቱን አገባደድነው፡፡ ማዶ ሺሻውን ሰባ
ሲወጣላት፤ ሲጋራ ትለኩሳለች፤ ሲጋራው ሲበቃት፤ ጫቱ ላይ
ትዘምታለች፡፡ መጥኔውን ይስጣት!

ሰዓቱ እኛን አስቀምጦ በረረ፡፡ አብዲ ጓደኞቹ ሲደውሉለት ተመልሶ
እንደሚመጣ ነግሮኝ ወጥቶ ሂደ፡፡ ማህደር ትንሽ ካደረቀችኝ በኋላ
ሂኒን አስከትላ ወጣች፡፡ ብቻዬን እንደተቀመጠኩ፤ ሀሳብ ሰገነባ ማፈርስ
ቆየሁና፤ ገላዬን ታጥቤ፤ ቀለል ያለ ልብስ ለብሼ፤ የመኝታ ቤቴን
መሰኮት ከፍቼ፤ ከተፈረዘ ሁለት ቀን የሆነውን ፀጉራን ማፍተልተል
ጀመርኩ፡፡ አብዲ ቆየብኝ፤ ከመኝታ ቤት ወደ ሳሎን፤ ከሳሎን ወደ
መኝታ ቤት ተመላለስኩ፡፡ በሩ በሀይል ተንኳኳ፡፡ ከፈትኩለት፡፡
ገላምጦኝ አልፎኝ ገባ፡፡

«ሰምን ሰልክሽን አጠፋሽው?» አፈጠጠብኝ፡፡

«ሲጀመር የት እንዳለ አላውቅም! ብፈልገው አጣሁት፡፡»

«አታስመሰይ ለምን አጠፋሽው?»

«አባዲ የእውነት የት እንዳደረኩት አላውቅም!»

«ወላሂ አውቀሽ ነው!»

.... አብዲን ለማሳመን ከመጣር ጥፋቴ እንኳ ባይሆን አምኜ መቀበልን
እመርጣለሁ:: እንዳንዴ ደግሞ ላይሳካልኝ ላሳምነው እጥራለሁ::
ተደግፈው የነበረውን ትራስ ሳነሣ ሞባይሌ ከትራሱ ጨርቅ ውስጥ ዱብ
አለ:: ሞባይሌ አልጠፋም:: በቴሌ ጥፋት እኔ ይጮሀብኛል! አብዲ
ይቅርታ ከመጠየቅ ይልቅ «ስቆይ አንቺ ልታገኘኝ ከፈለግሽ ለምን
አልደወልሽም?» አለኝ በሩን ከፍቶ:: መልስ ሳልሰጠው ቦርማዬን
አንጠልጥዬ ወጣሁ::

መኪናው ውስጥ እንደገባን ሞባይሌን እየነካካሁ ነገር አሰላስላለሁ::
ሞባይሌን መንጭቆ ወደ ኋላው ወረወረው:: አልተናገርኩትም::
መኪናውን ያለቅጥ እያበረረ 'ቤቱ ደረሰን:: አሁንም አፈን በዳቦ
አልኩ:: የላሎኑን በር በርግዶ ወደ መኝታ ከፍሎ ወጣ:: በሩን ቆልፈ
የሚበላ ነገር ፍለጋ ወደ እቃ ቤት ገባሁ:: የተቀቀለ ፓስታ እና በስጋ
የተሠራ ስጐ አገኘሁ:: ስጐውን አመቁ! ጠረጴዛ ላይ ባገኘሁት ዳቦ
እያጣበኩ በልቼ ሰጪርስ! ልብሱን አወልቆ በፓንት ወደ ሣሎን
መጣ:: ነገር ሽሽት ወደ መኝታ ከፍሎ ሄድኩ:: መፀዳጃ ቤት ገብቼ
ጥርሴን እየቦረሽኩ መጣራት ጀመረ:: ሰጪርስ ፒጃማ ለበሼ ወረድኩ::

«ምን እያደረግሽ ነበር?» አለኝ በእጁ የያዘውን ባዶ ብርጭቆ
እያገላበጠ::

«ተኝቼ!»

«አቤት?»

«እሺ ምን ፈለግክ?»

«ቁጭ በይ! እንደ ህፃን ኩርፊያ ቢቀርብሽ ጥሩ ነው።» ብሎኝ
ውስኪ ቀድቶ ሠጠኝ።

«አልጠጣም!»

ፀጉሬ ላይ ገለበጠው። ምንም ሳልናገረው ወደ መኝታ ከፍሎ ሄደው።
በውስኪ የራሱ ፒጃማዬን አውልቄ፣ አውልቆ ያስቀመጠውን የቆሽ
ቲሽርት ለብሼ፣ በፒጃማዬ ፀጉሬን ካደረቅኩ በኋላ መብራቱን አጥፍቼ
አልጋ ውስጥ ገባሁ። መብራቱን አብርቶ በሩን ከቆለፈ በኋላ አልጋ
ልብሁን ጉትቶ መሬት ላይ ጣለው።

«አብዲ ለምን የህፃን ሥራ ትሠራለህ?»

«ምን ሆነሽ ነው ያኮረፍሽው?»

«አቦ በቃ ዞር በልልኝ!»

«ቲቢትሽ እንደሚያስገድልሽ ማወቅ አለብሽ።»

ጭኖቼ መሀል ገብቶ ሊሰመኝ ወደ አፈ ተጠጋ። ፊቴን አዞርኩ።
አንገቴ ሰር ሳመኝ። በእጄ ገፋሁት። እጄን ማመው። የለበሰኩትን
ቲሽርት አውልቆ ወረወረው። ሰውነቴ ግዷል። አይኖቼን አይኔ ላይ
ተከላቸው። አይኔን አሸሸሁ። አደፍርሱ ፓንቱን ቀዶ ሊወጣ ምንም
አልቀረውም። ፓንቱን አውልቆ ሲወረወረው ሳላሰበው ተነፈሰኩ።
ፓንቱን ለማውለቅ እጆቼ ፈጠኩ። ድንቅነሽ እና አደፍርሱ ተገናኙ።
ይበልጥ ተጣበቅኩበት።

«ለዚህ አቅምሽ አይደል...እ?»

«ይ...ይ ቅርታ እ...ኔ»

ትቶኝ ተነሳ! እርር ይገልፀው ይሆን? ፎጣ አሸርጦ ወደ ሳሎን ሄደ።
የእስራኤል ቅዱስ... ቅጥል አልኩ! የአልጋ ልብሠን ከመሬት አንሰቼ
ለብሼ ተኛሁ!... አልቻልኩም! አልቻልኩም! እሺ እኔስ ይቅርብኝ ለራሱ
ሲል ምናለበት ብንጨርስ? ወደ ሳሎን ወረድኩ። በ MBC4 የሚተላለፍ
ፊልም ላይ አፍጥጧል!

«አባዲ... በእ... በእናትህ!»

«እናት ፊልም እያየሁ ስለሆነ አትረብሺኝ።»

«እሺ ይቅርታ!»

«ቤትሽ ላድርሰሽ?»

«አዎ አድርሰኝ!» አልኩት የቀልዴን።

እንደተገተርኩ ፒጃማውን ለበሶ፣ ልብሴን እና ቦርሳዬን ይዞልኝ መጣ።
ሊስፈራራኝ ፊልጎ ነው ሰል፣ ልብሴን ወለሉ ላይ ወርውሮ፣ ቦርሳዬን
አንጠልጥሎ ወደ ውጪ ወጣ። ማመን አልቻልኩም! እንጀቴ እርር
እያለ ቤቴ አደረሰኝ። መለመንም ፈለግኩ ግን ለምን? እችለዋለው!
እልህ አስለቀሠኝ። አብዲን ያገኘሁት ይመስል በሩን ደበደብኩት።

.....ኡምቤርቶ ጋር ደውዬ ካልመጣህ ሞቼ እገኛለሁ አለኩት።
አልጨከንም። እሱ አብዲን አይደለም! መሆንም አይችልም! አብዲ
ብቻውን አብዲ ነው! ኡምቤርቶ በሩን ሲያንኳኳ ልብሴን አወላልቄ
በሩን ከፈትኩለት። በጥርሴ ልዘለዝለው ምንም አልቀረኝም። አብዲ

የለኩሰው እሣት ጭንቅላቴ ላይ ወጥቷል። የወሲብ ጥም! እርካታ ፍለጋ ማበድ!... ኡምቤርቶን ሣይሆን አብዱን ነክስኩት። በኡምቤርቶ ላይ ሣይሆን በአብዱ ላይ ከጋለብኩ በኋላ በረደልኝ። ኡምቤርቶ ማርኮን እመለሳለሁ ብሎት እንደ የምሽት ክለብ ውስጥ ብቻውን ትቶ እንደመጣ ነገረኝ። የፈለግኩትን እግኝቻለሁ! አሰናበትኩት! መኝታ ክፍል ገብቼ አልጋዬ ላይ ወደቅኩ።

የመኝታ ክፍል በር ተንኳኳ። የደቀቀ ሰውነቴን እየጎተትኩ በሩን ከፈትኩ። ግህደር ናት! ተመልሼ ተኛሁ። «ቆይ እንቺ ሠባት ሠዓት ካልሆነ አይነጋልሽም?» አለችኝ። «አሁን አይደለ የተኛሁት ከመቼው ነጋ?» አልኳት። ለካ ነግቶ ሲመሽ ነው! «አለቃሽ ጋር አላደርሽም እንዴ? ስልክሽ እንቢ ሲለኝኮ ደወልኩለት። ቁጥሩን ከትጃ ነው የወሰድኩት!» አለችኝ። ግን አባቷ ሰጪ አደረጋት አሰቲ?!

«እና ምን አለሽ?»

«እሱ ደህና ነገር መልሶ አያውቅ...»

እሰይ! «ሰንት ሰዓት ሆኗል?»

«ከቀኑ ሰዓት ሰዓት! ለምን እሱ ጋር አላደርሽም?»

መልስ ሳልሰጣት ወደ መፀዳጃ ቤት አመራሁ። የገላ መታጠቢያ ዳንቴሌን ሳሙና ከቀባሁ በኋላ በቀዝቃዛ ውሀ የተነከረ ገላዬን ሞኝየቅኩት። ውሀን የፈጠረ የተባረከ ይሁን! ጅናባዬን አራግፌ አጠር ያለች ቀሚስ ውስጥ ገባሁ። የቀረበልኝን ምግብ ፍርፋሪ እንኳ ሳላስቀረ ጥስቆ አድርጌ ትኩሰ የመሰኝ ሻይ ገለበጥኩበት። ማዶ ከጎኔ ተቀምጣ በአበላላ እየተደነቀች ሲጋራ እያጨሰች ነበር።

«አንቺ ጉደኛ! ከሐኒ ጋር በምንድነው የምትጠቀሙት?»
አልኳት ድንገት ትዝ ብሎኝ፡፡ መቼም እወደዋለሁ እያለች በባዶው
እንደማትለኝ ተስፋ እያደረግኩ፡፡

«በባዶ!... ግን የእሱ ምርጫ ነው፡፡»

«ከሻይረሱ ጋር እንደምትኖሪ ያውቃል?»

«አዎ!»

«ዕያወቀ ለምን?»

«አንደኛ ስለሚወደኝ!»

«ሁለተኛ?»

«እቃው በጣም ትንሽሮ ስለሆነች!»

ጆሮዬ ብቻ ሳይሆን አይኔም ይበልጥ ተከፈተ፡፡

«ትንድሙን አጥልቆ ገና ወደኔ ሲጠጋ፤ ኮንድሙ ወልቆ
ይወድቃል፡፡ ዋናው ምክንያቱ ግን ስለሚወደኝ ነው፡፡»

«አይመስለኝም! ወንዶች ውሽታሞች ናቸው፡፡»

«አንቺ ደግሞ አንድ ቀን እንኳ እውነት ይናገራሉ አትይም?»

«አይተላለፍበትም! እቃው ጥንጥሮ ከሆነች ምንም እደነት
ፍትሂያ አይፈጠርም፡፡ ይሄ ማለት ብልቶቻችሁ የመላጥ አደጋ
አይደርስባቸውም፡፡ አልተላጠም ማለት ደግሞ፤ ምንም እደነት የደም
ንኪኪ የለም ማለት ነው፡፡»

«ወንዶች ምን አድርገውሽ ነው እንዲህ ጥምድ አድርገሽ
የያዝሻቸው?»

«ሰራቸውን ነው የነገርኩሽ! ከወደድኩኝ እግባኝ በይው:: ከዚህ...
መውደድ አለመውደዱን ታረጋግጫለሻ!»

«አሁን ደውዬ እጠይቀዋለሁ!» ብላ ስልኳን አነሳች::

ስልኳን ቀማኋት!

«አፋ ይዋሻል! አይኑ ግን ያጋልጠዋል! በአካል ነው
የሚሻልሽ!» አልኳት::

የማዱን ቁንቅላት ለኩሼዋለው:: የሄኒ መልሰ ደግሞ ያቀጣጥለዋል!...
ከዚህ... የሄኒን ማንነት እያወቀ ለመቀበል ያመነታው ልቧ እርግጠኛ
ይሆናል:: ማህደር እየተጣደፈች ወጣች::

ለረጅም ሰዓት ዓይኔን ጨፍኜ የልጅነት ትውስታዬን እየደጋገምኩ
ከተመለከትኩት በኋላ: የመስኮቱን መጋረጃ ገለጥ አድርጌ ወደ ውጪ
ተመለከትኩ:: ሠፈሬ በመብራት አሸብርቃለች:: በጣም አጥር
ቀሚሴን ለበሰኩ:: ተኳኩዬ: ተረከዘ ረጅም ጫማዬን አጥልቄ: የእጅ
ቦርግዬን አንጠልጥዬ ወጣሁ:: እንደ እድል ሆኖ የተሣፈርኩበት
ባለኮንትራት ታክሲ ሹፌር እያበረረ የምፈልገው ቦታ በምፈልገው
ሰዓት አደረሰኝ:: ከተነጋገርንበት ሂሣብ ጨመር አድርጌ ሠጠሁት::
«ልጠብቅሽ?» አለኝ ብሩን እየቆጠረ:: ጥሩ ሀሳብ ነው! ጠቀስኩት::

የዘውዱ ባርና ሬስቶራንት... ሲጋራ: ማሰቲካ: ለውዝ: በሚያየሩ
ልጆች ተከቧል:: ሰገባ ጆሮ የሚሰላ የሙዚቃ ድምጽ ተቀበለኝ:: በሰው
ተጥለቅልቋል:: አይኔን ጥግ ይዘው ቢራ እየተጋቱ ወሪያቸውን ወደ
ሚሠልቁ ሶስት ወንዶች ላኩት:: በፎቶ የማውቀው ሰው በመሀከላቸው

ይገኛል። «ብቻዬን ልዝናና መጥቼ ፈራሁ። ከእናንተ ጋር ብቀመጥ ቅርይላችኋል?» አልኳቸው እየተቅለሰለሰኩ። ከላይ እስከታች ተመለከቱኝ። «ቅር ካላችሁ ቦታ መቀየር እችላለሁ።» አልኩ ፈገግታዬን እየረጨሁ። «እረ ችግር የለውም ቁጭ በይ!» አለኝ በፎቶ የማውቀው ሰው። እንደ ባዶ ወንበር ከጐን ሳብ አደረገልኝ። ስቀመጥ ቀሚሴ ፓንቴን አጋለጠው። ለመሸፈን የውሽት መከራ አደረኩ።

«ዘውዱ እባላለሁ! እነዚህ ጓደኞቼ ናቸው። ታደሰ እና ሠራዊት ይባላሉ።» አለኝ በፎቶ የማውቀው ሰው። ስሜን ተናገርኩ።

«ምን ይምጣልሽ?» አለኝ ዘውዱ።

«ለምን ብላክ ሌብሉን አናወርደውምና አንታጠብበትም? አምጣው!» አልኩ።

ሦስቱም ተያዩ። አጠገባችን ተገትሮ የነበረው አስተናጋጅ ከምኔው ይዞ እንደመጣ አላውቅም። ዘውዱ ፈጠን ብሎ ከፍቶ አራቱን ብርጭቆዎች ከበረዶ ጋር ሞላቸው። ብርጭቆዎቻችንን ከፍ አድርገን አጋጨን።

«ከውጪ የመጣሽ ትመስያለሽ!» አለ ሰራዊት ተብየው።

«በተለይ ሽቶዋና አለባበዷ!» አለ ታደሰ።

«ከአዲስ አበባ ውጪ የማውቀው ሀገር የለም!» አልኩ።

«ግን ለሴት ልጅ ብቻዋን መዝናናት አይከብድም?» ታደሰ ተገርግሏል።

«ሚስቶቻቸውን እቤት ትተው እኔን እዚህ ሲያደርቁኝ
ያመኛሉ::» አለ ዘውዱ::

«ባለትዳሮች መሆናችንን መናገሩ አያስፈልግም:: ይመችህ!»
አለው ሰራዊት::

«ሴት ፊት ከተሰጣት አትቻልም ብለን ነው!» ታደሰ ተንጠባረረ::

«ትዳር እንደዚህ ከሆነ ይቅርብኝ!» አስመሰሰች::

ሰራዊት እና ታደሰ እየተንገዳገዱ ክብ ሰርተው ከሚጨፍሩት ወጣቶች
ጋር ተቀላቀሉ:: ዜድ አይኑን ፓንቲ ላይ ተክሎ ይቁነጠነጣል:: ማዶ
በእሱ የተነሳ መከራዋን ታያለች:: እሱ ውስኪ እየተጉነጨ የአምሮትን
ገላ ይመኛል:: ሲያዩት እንኳን ኤድስ የሚያውቀው ራስ ምታት
የጉበኛውም አይመስልም:: የተቀዳልኝን ውስኪ ባላወቀ ጭኔ ላይ
ለቀቅኩት:: በእጁ ጠረገልኝ:: ጠቀስኩት!...

«አስተናጋጁ የታል? መሄድ አለብኝ!» አልኩ ቦርሳዬን
እየከፈትኩ:: እጄን ያዘው::

«ሌላ ቀን ትከፍያለሽ! ብትሚወቺ ደስ ይለኝ ነበር!.. ልሂድ
ካልሽ ቤትሽ እንዳደርሰሽ ፍቀድሊኝ::»

«የታክሲ ደንበኛዬ እየጠበቀኝ ስለሆነ አትጨናነቅ:: ጠክፍል
ደስ ይለኝ ነበር!» አልኩት:: ሞቼ እገኛለሁ አለ:: ድርሱ...?!

ዜድ ወገቤ ላይ እጄን አሳርፎ ወደ ውጪ ወጣን:: ቦርሳዬ ውስጥ
የነበረው 200 ብር ብቻ ነበር:: ከፈይ ቢሊኝ ከየት እመጣ ነበር? ግን

መላ አይጠፋም። ሴት እና ብልህት...! ትንሽ ከቀበጣጠረልኝ በኋላ ስልክ ቁጥሩን ስልኬ ላይ መዝግቦ ተሰናበተኝ። የማህደርን ጀግና አየሁላት። ፈጣኑ የታከሲ ሹፌረ እያበረረ ቤቴ አደረሰኝ። እቤት ሰገባ መብራቱ ጠፍቶ ፀጥ ብሏል። ኮቴሴን አጥፍቼ መኝታ ክፍሌ ገባሁ። ብቀምሰው ምን ችግር አለው? ዘውዱ ጋር ደውሎ የቤቴን አቅጣጫ ከወሰድኩ በኋላ፣ ተመልሼ ወጣሁ።

የዘውዱ ግቢ በተከረከመ ዕድ ተከቧል። ዘበኛው እየተጨናበሰ በሩን ከፈተልኝ። ማንሽ? ከየት ነሽ? አላለኝም። እያዛጋ ወደ ማደርያው ሄደ። ዜድ በለሊት ልብሱ ሶፋው ላይ እግሩን ዘርግቶ፣ ያላበው ቢራ እየተጉነጨ፣ ቴሌቪዥን ያያል። ሲያየኝ ደንግጦ ከተቀመጠበት ተነሣ። ልብሴን አወላልቄ ተጠጋሁት።

«ለምን መኝታ ቤት እንሄድም?»

«ሶፋ ላይ ቢሆን ይመቸኛል! ባይሆን ኮንዶም ብታመጣ ደስ ይለኛል።» አልኩት።

ከንፈሬ ላይ ሰሞኝ ወደ መኝታ ቤቴ ሄደ። ያመጣሁትን ወይን እና ብርጭቆ ከቦርሳዬ ውስጥ አውጥቼ ጠረጴዛው ላይ አስቀመጥኩት። አጅሬ ሲቆይብኝ፣ ወይኑን በሰንት መከራ ከከፈትኩት በኋላ፣ ለሁለታችንም ቀድቼ፣ እየተጎነጨሁ ጠበጥኩት። ኮንዶሙን አጥልቆ እያለከለከ መጣ። አደፍርሱ የሚያስመረቅን ባይሆንም ደህና ነው።

«ወይን እኔጋ ነበረ ልሸኮ... ለምን አመጣሽ?»

«እኔም በተራዬ ወይን ልጋብዝህ ብዬ።»

የቀዳሁለትን ወይን ሰጠሁት፡፡ ጭልጥ አድርጎ ጠጥቶ ጭኖቹ መሀል ለመወተፍ ተጣደፈ፤ አልፈቀድኩትም፡፡ እግሩ ስር በርከክ ብዬ፤ አይኔን አይኑ ላይ ተከዬ፤ ኮንዶሙን አወለቅኩለት፡፡ ተክለፈለፈ! ሶፋው ላይ እንዲጋደም ፈቀድኩለት፡፡ ማቃሰት ጀመረ፡፡ ከግማሽ ሰዓት በኋላ ተሠናብቼው ወጣሁ፡፡

ወደ ቤቴ ያደረሰኝ የታከሲ ሹፌሩ ሰው ሳይሆን የጠጅ ጋን ነበር፡፡ የተኙትን እንዳልረብሽ ኮቴዬን አጥፍቼ ገብቼ ተኛሁ፡፡ እርካታን አግኝቻለሁ! ሰላማዊ እንቅልፍ ወሰደኝ፡፡

መኝታ ክፍሌ በብርሀን ተሞልቷል! ሠዓቴን ተመለከትኩ!... ከረፋዱ አምስት ሰዓት ሆኗል፡፡ ቀጥታ ወደ እቃ ቤት አመራሁ፡፡ መቅዲ ሽንኩርት ትከትፋለች፡፡ ድስቶቹን ሰከፋፍት ቂንጩ አገኘሁ፡፡ ያደረ አፌን በውሀ ካፀዳሁ በኋላ ድስቱን ይገፍ ወደ ሣሎን ሄድኩ፡፡ ማህደር እና ትእግስት ፌስታል አንጠልጥለው ከውጪ ገቡ፡፡

«ቡና አፈላለሁ! ፏ ብለን ነው የምንውለው፡፡ መቅደስ ፈጠን በይ! ሰጋውን ደግሞ እዳታደቂው፤ ጎረድ ጎረድ አድርገሽ አሪፍ ቀይ እና አልጫ ወጥ ሰሪ፤ ደግሞ ቡናውን እጠቢልኝ፤ ቶሎ ቶሎ በይ!...» አለች ቲጂ ቂጠማ እየጎዘጎዘች፡፡ ትዕዛዙን አሻግረናቸው!

«እኔ ከሰንተ ቦታ ልሁን?» መቅዲ አጉተመተመች፡፡ እውነቷን ነው!

«ቲጂ! እራስሽን ችለሽ ሰሪ!» አልኳት፡፡

«ትላንናት ለሊት ወጥተሽ ነበር?» አለችኝ ማዱ፡፡

«ዘውዱ ጋር ሂጄ ነበር!»

«ዘውዱ የኔ?»

«አዎ!»

«ለምን?»

«ኤድስ ምናልባት ከደፈረኝ ልሞክረው ብዬ!»

«ያምሻል?» ቲጂ አፈጠጠችብኝ።

«ኤድስ የያዛቸው ሰዎች በትክክል ምን እንደሚሰማቸው ለማወቅ ካለኝ ጉጉት አንፃር ነው ከዘውዱ ጋር የተጋደምኩት።»

«እንደዚህ አይነት ድፍረት... ታይቶም ተሰምቶም አይታወቅም!» አለች ቲጂ።

«ኤድስ! ማንንም ለመግደል ታጥቆ የተነሳ ደፋር ሰይጣን ነው። ስለዚህ አስቢበት!» አለችኝ ማዱ።

በእርግጥ ኤድስን መዳፈር ጀልነት ነው!

«ግን ለኔ ሳትነግሪኝ እንዴት ሂድኸ?» ማዱ ምርመራ ጀመረች።

«ተቀየምኸኝ እንዴት?» አልኳት ደንገጥ ብዬ።

«በፍፁም!»

ብረት ድስቱን እቃ ቤት አድርጎ ስመለስ ያሸረጥኩት ፎጣ ወደቀ። ማህደር ጮኸች። «እራሱን የቻለ ጫካ! አትላጨውም እንዴት?» አለችኝ ቲጂ። «ቡዳ! ዝም ብለሽ ሰራሽን ሰራ።» አልኳት። «በትወለጄም ነበረው እንዴት?» አለችኝ ማዱ። «በስነስርዓት ሹፋን ይሰራልኩ! አብዲ ለምን አይላጭልኸም?» አለችኝ ቲጂ እየሳቀች። አሁንስ ይሄ አብዲ ፈረደበት። በቀን ስንቴ ስቅ ይለው ይሆን? «እኔም አብዲም አንላጭም!» አልኳቸው። «ለምን?» አሉ ሁለቱም። «ቅማንኸሮቻችን

የት ይደበቁ?» አልኳቸው፡፡ «እይ!... አያስጠላችሁም?» አለች ቲጂ
እየቀፈፋት፡፡ «ኮግር የሌለው አደፍርስ አይመቸኝም!! ድንቅነሽም
ብትሆን እራቁቷን የሆነች መስሎ ስለሚሰማኝ አላጫትም!! ሲጀመር
የድንቅነሽ እና የአደፍርስ ውበት ኮግር ነው!!» አልኳቸው፡፡ «እኔ
ከተፈጠርኩ ጀምሮ በቅሎብኝ አያውቅም፡፡» አለች ቲጂ፡፡ «ፈግፍጊው
ምናልባት ይበቅልልሽ ይሆናል፡፡» አልኳት፡፡ «ኧረ እኔ አልፈልግም!»
አለች እጇን እያወናጨፈች፡፡ «እኔ ካላጨሁት ደስ አይለኝም!» አለች
ማዳ፡፡ ሁሉም ሰው ምርጫ ይለያያል!

«የምስራች ልንገራችሁ! ሄኒ አገባሻለሁ አለኝ!» አለች ማዳ፡፡

«እና ምን ያስደንቃል?» አልኳት፡፡

እውነቱን ነው ምን ያስደንቃል?

«በሽተኛ መሆኔን እያወቀ፣ ትበክለኛለች ብሎ ማይፈራ፣ አግባኝ
ሰለው ምንም ሳያቅማማ አገባሻለሁ ማለቱ አያስደንቅሽም?» ማዳ
ወገዷን ይዛ እስክስታ የምትወርድ ትመስል ነበረ፡፡

«እኗ ችግር አለባት! እንኳን ደስ አለሽ!» አለች ቲጂ፡፡

ማዳ በመልሴ በሽቃለች፡፡ ቲጂ አረንጓዴ ጥለት ያለው ረጅም የሀበሻ
ቀሚሷን ለብሳ ቡና መቁላት ጀመረች፡፡ እኔ የነዋይ ደበበን ሙዚቃ
ስከፍት ማህደር ያናደደችኝ መስሏት የአስቱር ከበደን ሙዚቃ
ከፈተች፡፡ ይነጋል! ይመሻል! እኛ ግን ሁሉም ተመሳሳይ ነገር ነው
የምናደርገው፣ እስከመቼ? ቲጂ ምን ታይቷት እንደሆነ አላውቅም!

የቡና አፈላፊ ከወትሮው የተለየ ነው። የምሳ ወጪም የሸፈነችው እሷ ናት። ምሳ ከበላን በኋላ ማዶ ከእኔ ብር ተቀብላ ጫት ለማምጣት ወጣች።

«መንቃራ!» አለች ቲጂ ማህደርን።

«በአላህ! ዝም ብለሽ ቡናሽን አፍይ!» አልኳት።

«በአላህ? አብዲ ገና ከክርስቶስም ጋር ያቆራርጥሻል!»

«እሱ ነው እንዴ ያስተማረኝ?»

«በፊትኮ ወላሂ እያልሽ ትምዬ ነበር።»

«ታድያ ለምን በእሱ ታሳብቢያለሽ?»

«ላናድድሽ ፈልጌ!»

«አባዲን ለቀቀ!»

«እኔ እና ማርኮ መዘጋጃ ቤት ተፈራርመን ስንጨርስ፣ የእወቁልኝ ምሳ አዘጋጅተን፣ ትንሽ ሰው እንጠራለን ብዬ አስቢያለሁ። ምን ይመስልሻ?»

እንደሚያገባት እርግጠኛ ናት፤ ማርኮ እና ኡምቤርቶ ገርቡብ ያለውን በር ከፍተው ገቡ። ቡናው የተዘጋጀው ለእነሱ መሆኑ ገባኝ። ማርኮ የቲጂን ቂጥ እየዳበሰ ከንፈሯን መጠጠው። ቂጥና ማርኮ! ኡምቤርቶ ከጎኔ ተቀምጦ «በጣም ናፈቅሽኝ!» አለኝ ሰማያዊ አይኖቼን ተክሎብኝ። ከንፈሩ ላይ በሰሱ ሳምኩት። «እንዴት ነህ ማርኮ?» አልኩ። ከኡምቤርቶ ወሬ ለመሸሽ ስለ እንጂ ደህንነቱ አላስቦኝ አልነበረም።

«ዴናነይ!» አለኝ በተኮላተፈ አማርኛ።

«አማርኛ መናገር ጀመርክ?» አልኩት ተገርማ::

«አመረኛ ያውካል ኢኔ!» ደገመልኝ::

«ቲጂ እንቺ ነሽ ያስተማርሽው?»

«ከየት አባቱ እንደለቃቀመው አጠይቂኝ::»

«ቲጂ ፑና ኢተታል ቶሎ ከጂ ይኔ ኮንጀ!» አለ ማርኮ::

«እንተስ?» አልኩት የኔን ደንዝ::

«እሱ ብዙ ነገር የሚያስተምሩ ብዙ ሴት ንደኞች አሉት::»

አለኝ በጀርባ::

ነው?... ግድ ጫቱን ይዛ መጣች:: ለነጮቹ ተብሎ የተከፈተውን የሀምሳሉ ምትኬን ሺሲዲ እያየን ቡናውን ጠጥተን ጨረስን:: ጫታችን በላስቲክ ታፍኖ እየጠበቀን ስለሆነ አምስታችንም ፍራሹ ላይ ተደረደርን:: ኡምቤርቶን ጫቱን ቅመሰው ብለው እንቢ አለኝ:: ማርኮ ተብዬ ቀልበ ቢሰ ግን ጫቱም ሺሻውም አልቀረበትም:: ነጮቹ በእኛ መፍቻ ቋንቋቸው ወሬ ሲጀምሩ:: እኛም በቋንቋችን ስለተፈጠረው ስላልተፈጠረው እያወራን ሰዓቱን ገፋነው:: ምርቃና ሲመጣ ነገር ማሠላሠል ልማዴ ነው:: እገነባለሁ! አፈርግለሁ! እተክላለሁ! እነቅላለሁ! ዞሬ ዞሬ ግን አብዲጋ አርፋለሁ:: ምስሉን እያየሁ መደነቅ! መጨነቅ! መደሠት! መናደድ... አህ... አብዲ!

ጫቱ አልቆ ሦስታችን ተጣጥበን እስክንልባብስ ድረስ የማርኮ እና የኡምቤርቶ ወሬ አልተቋረጠም:: የሚያሙን ስለመሰለኝ! ኡምቤርቶን ጥፍር ቀለም ቀባኝ ብዬ! እጁን እየጎተትኩ መኝታ ክፍሉ ይዘው

ገባሁ። የተቀባሁትን ቀይ ጥፍር ቀለም አስለቅቆ ቀይ ቡኒ ጥፍር
ቀለም ቀባኝ።

«ይህን ቤት ለመግዛት ብትፈልጉ ስንት የሚሸጡት
ይመስልኛል?» አለኝ።

«700,000 ብር! ምነው?»

«እገዛልኸሁ!»

ጀርዬን አላመንኩትም። እገዛልኸሁ? ለኔ ቤት? እኔ ቤት ሊኖረኝ?
ህልም ነው እውን? እንባዬ ከትዕዛዜ ውጪ ፈሰሰ። ደረቱ ላይ ለጥፎ
አባባለኝ። እሱስ ለእኔ ለምን መልካም ሆነ? ከተረጋጋሁ በኋላ ፊቴን
ታጥቤ ሜካፕ በስሠ ተጠቀምኩ።

ማርኮ ማዱን እና ቲጂን ይዞ ወደ ስቶኮልም ባር ቀድሞን ሄደ። እኔ
እና በህይወቴ የመጀመሪያው የዋህ ወንድ ዘግየት ብለን
ተከተልናቸው። ቀኑ ቅዳሜ ስለሆነ ቤቴ በሰው ጢም ብሎ ሞልቷል።
ቦታ ይዘው ስለጠበቁን እንደ ሀውልት ከመገተር ድነናል። እራት እና
መጠጡ እየተነጋጋ ቀረበልን። በልተን ስንጨርስ እኔ እና ጓደኞቼ ወደ
መፀዳጃ ቤት ወረድን። እጃችንን ታጥቦን ስንመለስ አይናችን
ያልጠበቅነው ትእይንት ላይ አረፈ። ሄኖክ ጉንጫ ሊፈነዳ የደረሰ
ጐራዳ እየደባበሰ ይሰብካል። ማዱ ረጋ ብላ ሰላምታ ሰጠቻቸው።
ሄኖክ የማያውቃት ለማስመሰል ሞክረ። «ከማውቀው ሰው ጋር
ተመሳሰለህብኝ ነው!» ብላ ማዱ አስቀየሰች።

ወደ ቦታችን ተመልሰን እኔ እና ቲጂ ከአሞራዎቻችን ጋር ስንሾካሸክ
ማዱ አይኑን ከጣለባት ጎልማሳ ጋር ስትጠቃቀስ ቆይታ ተነስታ ወደ
ቆመበት ሄደች። ቆመው ከሚጠጡት ወንዶች መሀል አይኔ አንድ ሰው
ላይ አረፈ። ልቤ ግን ስራውን ሊያቆም ሠክንድ ብቻ ቀረው። አብዲ!
የያዝኩት ቢራ የተሞላ ብርጭቆ ሊወድቅ ሲል ኡምቤርቶ እጅ ውስጥ
ገባ። የሰከርኩ ስለመሰለው ብርጭቆዬን አርቆ አስቀመጠው። አይኔን
ድጋሚ ወደ አብዲ ላኩት። ከአይኖቼ ጋር ተጋጨ። አብዲ የተሰማውን
ስሜት አላውቅም ወጥቶ ሄደ። ቲጂ ጠቀሰችኝ።

አብዲ ሲጋራ እየላበ ተመልሶ መጣ። ካልተናደደ በስተቀር ሲጋራ
ማጨስ አይመቸውም። ስለዚህ...?! ቅጣቱን ለመቀበል በላዩ በላዩ
የሚታዘዘውን ቢራ እየተጋትኩ፤ አብዲን እየሰረቅኩ አያለሁ።
ኡምቤርቶን ማርኮ በወሬ ስለጠመደው ሁኔታዬን አላስተዋለም።
ሰከርኩ! ሰሠክር መግቅ ልማዴ ነውና እየሳቅኩ ቲጂ የምታወራልኝ?
ወሬ በቢራ አወራርዳለሁ። መመታቱ አይቀረ!... አብዲ እየሾ
የኡምቤርቶን ከንፈር ምጥጥ እያደረግኩ ፀጉሩን እዳብግለሁ።
ኡምቤርቶ ግለቱ እየጨመረ ስለመጣ እንሂድ አለኝ። አራታችንም
ወደ አረፉበት ሆቴል ሄድን።

ኡምቤርቶ ሰከር ያደከመው ገላዬን፤ እንደ ሎሚ እያሽ መጠጠው።
እንደ ወትሮዬ መዝለል አልቻልኩም። ተጋደሜ ድንቅ ችሎታውን
በደከመ እና የደስታ ሲቃ በተሞላው ድምጽ ገለጽኩለት። በበነገሩ
ከሠዓት በኋላ ቲጂ እና እኔ ወደ ቤት ተመልሰን። ማህደርን ሳሎን
ቁጭ ብላ ሲጋራ ስታጨስ አገኘናት።

«አብዲ መጥቶ ነበረ?» አልኳት፡፡

«አይ!... አልመጣም!»

«የሄኒስ ጉዳይ? ከሰውየው ጋር አደርሽ እንዴ?»

«የቱ ሰውዬ? እ...እዎ አብሬው ነው ያደርኩት!»

ማህደር ከራሷ ጋር አይደለችም፡፡

«እናተ!... በቂጤ ሲያረገኝ እንደ አብድ እያደረገኝ የምይዘውን የምጨብጠውን አጣለሁ፡፡ እንዴት መሰላችሁ የሚጣፍጠው?!...» አለች ቲጂ፡፡

ማህደር እየተጣደፈች ቦርሳዋን እንጠልጥላ ወጥታ ሂደች፡፡

«የኔ ወሬ ደብሯት ነው? ወሬ አለባት! ኤሚዩ ማርኮን በጣም በጣም እየወደድኩት ነው!» ቲጂ ከሚገባው በላይ ተንቀልቅላለች፡፡

«እና ለላ ነው የወሲድ መከላከያውን አልወጋም ያልሸው?»

«እሱን የሚመስል ልጅ መውለድ ስለፈለግኩ ነው!» ቀበጠች!

ማርኮ ኮንዶም መጠቀም አይወድም፡፡ የትም መልከሰከስ ደግሞ ሰራው ነው፡፡ ቲጂ ታምነዋለች! ካመነችው ኮንዶም አለመጠቀሙ ደንታ አይሰጣትም፡፡ መጨረሻዋ አሳሰበች! በየፖስት ወሩ የወሲድ መከላከያ መርፌ ሶስታችንም እንወጋለን፡፡ በተጨማሪም እኔ እና ቲጂ የእኛ አይ ቪ ምርመራ እናደርጋለን፡፡ እስካሁን ሁለታችንም ነፃ ነን!

«ሰሊ ወዶ አይደለም ለካ ቁጡን የተበሳው!» አለች ወይዘሮዋ፡፡

«አልገባኝም?» አልኳት ተገርማ::

«በቂጥ ማድረግ በጣም ነው የሚጣፍጠው!»

«በቃ አፍሽን ዝጊ!»

«ለወንድ ይደብራል! ለሴት ግን ጣጣ የለውም! ኤሚዬ!...

ቅመሺውና ትተይዋለሽ!»

«ተቀምሶ የሚተው ነገር ቢሆን ማንም አይቀድመኝም ነበር!»

«አብዲ ጠይቆሽ አያውቅም?»

«ጠይቆኝ ያውቃል! ግን ሊፈትነኝ ነበር::»

«ሲያስመስል ነው ባክሽ! ብትሰጪው አይምርሽም! ኤሚ ግን
ኡምቤርቶን አግብተሽ ከዚህ አመዳም ሀገር ለምን አትላቀቁም?»

«አባዲ አያሳዝንሽም?» አልኳት ላናድዳት::

«ኃይማኖታችሁ የተለያዩ፣ በዛ ላይ ዱላው፣ በዛ ላይ ንቀቱ፣
ምን ይሆን ያስነካሽ?»

አላውቅም!! አልጋዬ ላይ ተጋድመን ወሬ ሰናቦካ ዋልን:: መከሰስ ቢጮ
ፍለጋ እቃ ቤት ገባን:: ምስጋና ለመቅደስ... ሁለቴ ከመጉረሴ በኋላ
በሀይል ተንኳኳ:: ደነገጥን! ቲጂ የእቃ ቤቱን በር ዘግታብኝ ልትከፍት
ሂደች:: በኋላ ጆሮዬን ለጠፍኩ:: ኡምቤርቶ ሰላምታ ሲሰጣት
ሰማሁ:: «ተመስገን!» እጄን ታጥቤ ወደ ሳሎን ሄድኩ:: ኡምቤርቶ
የሚታዘለውን ቦርሣ አንጠልጥሎ ቆሟል:: ሳምኩት! ቦርሣውን ከፍቶ
ሰጠኝ:: የመቶ ብር ኖቶች ቦርሳው ውስጥ ታጭቀዋል::

«ምንድነው?» አልኩት ደንግጮ::

«የቤቱ መግዣ!»

«ለእኔ?»

«የእውነት ብር ነው?» አለች ቲጂ ግራ ተጋብታ::

ውስጤ ቀስ በቀስ መረበሽ ጀመረ:: ጥሩነቱ አመመኝ:: ልቤ በጥላቻ የተሞላ ፍቅር የማይበቅልበት በርህ ነው:: ኡምቤርቶን ልወደው ባለመቻሌ አዘንኩ:: አለመቻል የሚባል በሽታ ተጠቂ ከሆንኩ ሰንብቻለው:: ማፍቀር መቻል ለተሰጣቸው ነው! እኔ የዚህ ሰጦታ ባለቤት አይደለሁም!! እራት ውጪ በልተን ወደ አረፈበት ሆቴል እንድንሄድ ፈልጎ ነበር:: ብሬን ይወስዱብኛል ብዬ ስለፈራሁ እራት ውጪ በልተን ወደ ቤቴ ተመለስን::

አልጋዬ ላይ መርፌ እና ክር ሆንን:: ማርኮ ምን አባቱ ሆኖ እንደ ሆነ አላውቅም:: ደውሎ ወደ ሆቴሉ ተመለስ አለው:: ቅር እያለው ተሰናብቶኝ ወጥቶ ሄደ:: ወንዶች ውሽታሞች ናቸው! ኡምቤርቶ እንደሚያፈቅረኝ በምን እርግጠኛ እሆናለው? ጥሩነት የፍቅር ውጤት ነው! ያፈቅረኛል ማለት ነው? ሲጀመር ፍቅር ምንድነው? እንቅልፌ መጣ::

ጥዋት ከእንቅልፌ አንደነቃሁ ተጣጥቤ ወደ ቤተክርስቲያን ሄድኩ:: ቀዝቀዝ ያለ የጥዋት አየር አዲስ አበባን ከቧታል:: የምን በአል እንዳለ ባላውቅም የጊዮርጊስ ቤተክርስቲያን በሰውና በመኪና ተጨናንቋል:: የደረሰኩት ቅዳሴ ከገቡ በኋላ ስለነበር በር ላይ ተሳልሟ ተመለስኩ:: ሠፈር ስደርስ ቲጂ ወደ እኔ እየሮጠች ስትመጣ አየኋት:: ስስ የሌሊት ልብስ ስለለበሠች መንገደኛው ሁሉ እየገላመጣት ያልፋል::

«ጉድሽ!...ጉድሽ!...» አለችኝ እጇን እያውለበለበች፡፡

ገንዘቤ ትውስ አለኝ! «ሌባ ነው?» አልኳት፡፡

«ገና አልታወቀም! ማርኮ ከሆስፒታል አሁን ገባን ብሎ ነው የደወለልኝ፡፡»

በረጅሙ ተነፈስኩ! ብሬ መስሎኝ ደንግጬ ነበር፡፡

«ኡምቤርቶን ፈነከቱት!»

ሐውልት ሆንኩ!

«አብረን እንሄዳለን እዚህ ጠብቂኝ፡፡ ልብሴን ቀይሬ ለታክሲ ብር ይገፍ ልምጣ፡፡» ብላኝ እየሮጠች ሄደች፡፡

ቲጂ ተመልሳ እስክትመጣ ተንቆራጠጥኩ፡፡ ብር ይገፍ ቢሆን ኖሮ አልጠብቃትም ነበር፡፡ ልብሷን ቀይራ ብር ይዛ መጣች፡፡ ታክሲ ይዘን ወደ አረፈበት ሆቴል ሄድን፡፡ ሆቴሉ በር ላይ ላለው... ፍተሻ! ወዴት ነሽ? ማንሽ? ጊዜ አልነበረኝም፡፡ እየሮጥኩ ወደ ክፍሉ ገባሁ፡፡

ኡምቤርቶ አልጋው ላይ ቁጭ ብሎ ላፕቶፑን ይነካካል፡፡ ለምን እንደሆነ ባላውቅም ሳየው ውስጢ ተረበሽብኝ፡፡ ያ ውብ ፀጉሩ በጦን በኩል ተላጭቶ ፋሻና ፕላስቲክ ተለጥፎበታል፡፡ አቅፌው አለቀሰኩ፡፡ የሚከብድ ቁስል እንዳልሆነ ነግሮ አባበለኝ፡፡ ጭንቅላቱን በጠርመሱ ጀርባው ላይ ደግሞ በዱላ፣ ከመቱት በኋላ ሰው ሲመጣባቸው ትተውት እንደሄዱ ነገረኝ፡፡ ሌቦች ናቸው እንዳይባል ምንም አይነት እቃ አልወሰዱበትም፡፡ ግን ለምን? ድንገት ጉሮሮዬ ደረቀ፡፡ አብዲ ትዝ አለኝ! ኡምቤርቶ በእኔ ሰበብ ሊሞት ነበር፡፡ ይሄ የአብዲ ሰራ ነው! ቲጂ ማርኮን መኝታ ክፍሉ ሄዳ ስላጣችው ወደ ቤት ተመለሰች፡፡ እኔ

ቀኑን ሙሉ ኡምቤርቶን ሳስታምም ውዬ ማታ ወደ ቤቴ ተመለስኩ፡፡
አብዲ ጋር መደወልና መሣደብ ፈልጌ ነበር፡፡ ግን ፈራሁ፡፡ በእኔ ሰበብ
ሺዎችን እንደሚያጠፋ ደጋግሞ ነግሮኝ ነበር፡፡ አልሰማሁትም! ይኸው
በተግባር አሳየኝ፡፡ እራቴን ሣልበላ ጥቅልል ብዬ ተኛሁ፡፡

ጠዋት የሌች እይ ሺ ምርመራ እኔ እና ቲጂ ካደረግን በኋላ
ሶስታችንም የወሊድ መከላከያውን መርፌ ተወግተን ወደ ቤት
ተመለስን፡፡ ቲጂ ሀሳቧን ቀይራ የወሊድ መከላከያውን መርፌ ለምን
እንደወሰደች ፈጣሪ ይወቀው፡፡ መኝታ ከፍሊን ገርበብ አድርጌ ልብሴን
አወላልቄ የምለብሰው የቤት ልብስ ሳማርጥ አብዲ ገብቶ በሩን
ቆለፈው፡፡ ደነገጥኩ!

«ሸርሙጣ ነሽ!» አለኝ፡፡

«ላሬ ነው ያወቅከው?»

በጥፊ መታኝ!

«አልሞተም አይደል? ሁለተኛ እንድላይ ልያችሁና እገለጻለሁ!
ይህን የምትመኪበትን ገላሽን ደግሞ አይንሽ እያየ ተልትዬ ነው
ደምሽን የምመጠው፡፡» አለኝ፡፡

ልብሴን ፈጠን ብዬ ለበሰኩ፡፡

«ጓደኛሽን እያገላበጥኩ ሰበዳት እንዳደርኩ አልነገረችሽም?
ማህደርን በዳኋት!»

«ያለ ነው!» አልኩት ንዴቴን ለመደበቅ እየሞከርኩ፡፡

«ከሀዲ!» ብሎኝ ወጥቶ ሄደ።

«ኤምዬ ስለሰከርኩ ነው በጣም ይቅርታ።» አለችኝ ማህደር
እየተርበተበተች። ቲጂ ገፍትራ አስወጥታት በሩን ዘጋችባት።

«ባለጌ ናት! እጋጣሚውን ተጠቅማ አብራው ታድራለች?
አይዞሽ በቃ ጥርግ ይበል ኡምቤርቶ አለልሽ!» ቲጂ ያዘነችልኝ
መሰለች።

«...ቢቻዬን መሆን ስለምፈልግ እንቺም ውጭልኝ!» አልኳት
ኮስተር ብዬ። ወጥታ ሄደች።

ማስታወሻዬ ላይ በሚያነባው ብዕራ ንዴቴን ተወጣሁ። እኔ ድሮውንም
ለሴት አዝናለሁ እንጂ ሴት አትሆነኝም። የማላደርግለት ነገር የለም።
እሷ ግን... አብዲን... አላናግራትም። አይኗን ማየት አልፈልግም።
በሬ ተንኳኳ። እሷ መሰላኝ ፊቴን ኮሶ አስመስዬ በሩን ከፈትኩት።
አዜብ ናት አብዲ ሠቁን ዘግቶ ቁልፉን እንደወሰደባት ነገረችኝ።
ደሞዚን ሠጥቼ አሠናበትኳት።

አንድ ሲጋራ በደቂቃ ውስጥ ስቤ ጨረሰኩ። ሁለተኛ ደገምኩ።
በቅርቡ የለየልኝ አጫሽ እሆናለሁ። ቲጂ ጫት ገዝታ እንቃም ስትለኝ
ወደ ሳሎን ሄድኩ። ትንሽ ምግብ ቀማምሰን ወደ ጫቱ ዞርን። ማህደር
ከየት አባቷ እንደምትመጣ አላውቅም። እየተመናቀረች ከውጪ
ገባች። የያዘችውን ጋዜጣ ለቲጂ ሰጥታት ወደ መኝታ ከፍላቸው
ሄደች። የጋዜጣው የመጀመሪያ ገፅ ላይ የዘውዱ ፎቶ ጉብ ብሏል።

የዘውዱ ባርና ፊሰቶራንት ባለቤት መኖሪያ ቤታቸው ውስጥ ተገለው ተገኙ፡፡ ገዳያቸው እስካሁን እንዳልተያዘ ፖሊስ እስታውቋል፡፡ ጉዳዩን የያዙት መርማሪ እንደሚናገሩት ከሆነ ወንጀሉ አሰቃቂና፣ እስካሁን ከተፈፀመው ወንጀል ሁሉ ለየት ያለ ሲሆን፣ ወንጀለኛው አሻራውን ሳይተው፣ ዱካውን አጥፍቶ መሰወሩን ተናግረዋል፡፡ ጧች ከሰው ጋር የማይጋራ ትሁትና፣ ለሰው አዛኝ እንደነበሩ ቤተሰቦቻቸው ገልፀው፣ ወንጀለኛውን ፖሊስ አድኖ እንዲይዝላቸው ተማፅነዋል፡፡ ወንጀለኛው ጧችን መርዝ አጠጥቶ ከገደላቸው በኋላ፣ ደረታቸው ላይ በስለት በትልቁ የራይት ምልክት አድርጎ ገንባራቸው ላይ “ፍትሕን በራሴ” ብሎ በደማቸው መጻፉ፣ ወንጀሉን ምስጢራዊ አድርጎታል፡፡

ይላል ጋዜጣው!...

«ይህን ጀግና ባገኘው ውስጥ እግሩን እስምለት ነበር፡፡» አለች ማህደር፡፡

ፊት ስለነሳኋት ወደ መኝታ ከፍላቸው ተመለሰች፡፡

«ፍትሕን የተጠማ ሰው መሆን አለበት ይህን የፈፀመው፡፡»

አለች ትጂ፡፡

«በምን አወቅሽ?» አልኳት ገርማኝ፡፡

«ፍትሕን በራሴ! ማለት ምን ማለት ይመስልሻል?»

«የራሱ ጉዳይ አያገባኝም!»

«የኡምቤርቶም እጣ ፋንታ ሞት ነበር። የአብዲ ሰራ እንደሆነ የማላውቅ መሰለሽ? አሁንም በዘውዱ ግድያ አብዲን እጠረጥረዋለሁ። ምክንያቱም ከዘውዱ ጋር ተኝተሻል። የአብዲ አላማ ደግሞ ካንቺ ጋር የታየን የአዳም ዘር ማጥፋት ነው።»

«ቲጂ አፍሽን ዝጊ» አንባረቅኩባት። «ሰለ ዘውዱ፣ ሰለ አብዲ፣ ሰለ ኡምቤርቶ እያገባኝም። አሁን ማሰብ ያለብኝ ስለራሴ ብቻ ነው።» አልኩ አንገቱን ደፍቼ።

«ልክ ነሽ! ከነማርኮ ጋር ባህርዳር ለምን አትሄጃም? ለትንሽ ቀን ከአብዲ አይን ብትርቂ የተሻለ ነው። እኔም አብሪያቸው ብሄድ ደስ ይለኝ ነበር። ግን የወር አበባዬ ከነገ ወዲያ ይመጣል።» አለች ቲጂ አጤሬራ ያደረገችውን ጫት እያጎረሰችኝ።

እኔ እና ማህደር መርፌውን ከጀመርን ጀምሮ የወር አበባ አይተን አናውቅም።

«አጅሬ እንደሆነ አያማርጥ በጎረቤት ይጠቀማል አትቅራ።» አልኳት።

«ባክሽ አልሂድም!»

ማርኮ እና ኡምቤርቶ ባህርዳርን ለመጎበኘት በዝግጅት ላይ ናቸው። እኔ የቤቱን ጉዳይ መጨረስ ስላለብኝ የጉዞው አካል እለመሆኔን ቀደም ብዬ አላውቂያለሁ። ሰዓቱ እንደኛ ሰራ ፈት ስላልሆነ አስቀምጦን ወደፊት ገሰገሰ፤ በወሬ ቅመም ያመነኸግነውን ጫት ተፍተን ሰፈራችን

ወደሚገኝ ባርና ፊስቶራንት አመራን፡፡ እራት በልተን፤ ሁለት ሁለት ቢራ ከልብሰን፤ ንፋስ እየተቀበልን፤ ቀስ ብለን ወደ ቤታችን ተመለስን፡፡ ማህደር ሶፋ ላይ ቁጭ ብላ ሲጋራዋን እየማገኝ የወሲብ ፊልም ታያለች፡፡ ቀጥታ ወደ መኝታ ክፍሉ ገባሁ፡፡ የገንዘቤን ደህንነት እረጋግጬ አልጋዬ ውስጥ ገባሁ፡፡

አንዳንዴ የተኛሁበት ሰዓት እና የምንሳበት ሰዓት እየተመሳሰለብኝ ገራ እጋባለሁ፡፡ በደንብ ከነቃሁ በኋላ ነው ሁሉን ነገር ማገናዘብ የምችለው፡፡ ሳሬ ያገጠመኝ ይሄ ነው... ከእንቅልፌ የነቃሁት ከጥዋቱ እራት ሰለት ላይ ነው፡፡ የመሰለኝ ግን ከምሽቱ እራት ሰዓት ነበር፡፡ የኔ ነገር እንዲ እና እነዲያ ነው! ኡምቤርቶ ጋር ደውዬ ደህንነቱን ካረጋገጥኩ በኋላ ጀምሮ ያቋረጥኩትን ልብወለድ ሦስት ገፅ እንብቤለት ወደ መፀዳጃ ቤት ገባሁ፡፡ ከመፀዳጃ ቤት ሰወጣ የምርትነሽ መዝሙር ተከፍቷል፡፡ እቃ ቤት ሰገባ መቅደስ እየዘመረች ምላ ትሰራለች፡፡

ለቁርሴ ዳዖ ገዝታ እንድትመጣ ልኪያት ቆም ብዬ የምርትነሽን መዝሙር አዳመጥኩት፡፡ በልጅነቴ የሰንበት ተማሪ ነበርኩ፡፡ መዝሙርም በጣም አወድ ነበር!... ነበር ከሆነ ሳሬ ያ ታሪክ የለም ማለት ነው፡፡ የመዝሙሩን ሲዲ አውጥቼ የዘራቱ ከበደን ሲዲ ከተትኩ፡፡ መዝሙሩን ጠልቼው ሳይሆን፤ መዝሙር ሳዳምጥም ሆነ ስለ እግዚያብሔር ሲሰበክ ሰሰማ፤ ህጥያተኛ መሆኔ ጎልቶ ስለሚታየኝ ነው ከመንፈሳዊ ነገር እራሴን የማገለጠ፡፡ ቲጂ ድምፅ ጨምሮ ከዘራቱ ጋር መዝፈን ጀመረች፡፡

ለሌላ ሰው ፍቅር ልቤ አይከፈትም
እንደሌላው እንጂ ለማንም አልጠቅምም
ሰው ቀርቦ ለማቁሰል ምን እንቀገፍቀገፍኝ
ፍቅር ለእኔ እሠ ነው እሠም አልወደደኝ...

ቁርቤን በልቼ ለሌላ ደወልኩ። ስልኩ ጥሪ አይቀበልም። ባል
ተገኝቶልህል የሚል መልዕክት ጽፎ ላኩለት። «እሱንም
እንዲታስገድደው እርፈሽ ተቀመጧ። ካንቺ ጋር የታየ ወንድ እድሜ
አይኖረውም።» አለችኝ ቴጂ። ከእሷ ለመገላገል ጫት እና የሞባይል
ካርድ ልግዛ ብዬ ወጣሁ።

መንገድ ላይ ህፃን ልጅ አቅፋ የምትለምን ግንባሯ ላይ ንቅላት ያለባት
ወጣት አየሁ። ህፃኑ በጣም ያምራል! አዲስ ምጽዋተኛ መሆኑን
በልብሱ ንጽህና አወቅኩ። በምድር ላይ ካሉ ውብ ነገሮች ሁሉ እንደ
ህፃን ልጅ ልቤን የሚገዛው ነገር የለም። ልቀፈው አልኳት።
ፈቀደችልኝ። አቅፌ አጫወትኩት! ፀጉሬን በትንንሽ እጆቹ ጨምድዶ
ያዘው። እናቱ ቀስ ብላ አስለቀቀችልኝ። እጆቹን ሳምኳቸው።
ለመከራ ወደዚች ዓለም ለምን እንዳመጣችው ጠየኳት።

«ተቀጥራ የምሠራበት ሰው ደፍሮኝ! እንዳረገዝኩ ሳውቅ፤
ለሚሰቱ ለመንገር ፈርቼ! ለእሱ ስነግረው! ጎረምላ አስገብታ
አልጋችን ላይ ተኝታ አየኋት ብሎ ከቤቱ አባረረኝ።»

የቤት ሰራተኞች ብሶት!

ሴቶች፣ ለሴቶች፣ እያሉ ባዶ ቃል በየሚድያው የሚያስተላልፉት ሰዎች የታሉ? የዘረጋችው ያደፈ የጨርቅ ቁራጭ ላይ ሁለት አስር ብር ጥይላት ትንሹን አዳም ተሰናበትኩት። ጫትና የሞባይል ካርድ ገዝቼ ወደ ቤቴ ተመለስኩ።

ቀኑ የምግብ ቀን ነው የተባልኩ ይመስል እንደገባሁ ምግብ አስቀርቤ ሆዴ እስኪወጠር ድረስ በላሁ። ለነገሩ የተሰራው ወጥ በጣም ይጣፍ ነበር። አብዲ ተብሎ ሰይጣን ደወለ። ቲጂ አንስታ ስታናግረው ዘጋባት። ደጋግሞ እየደወለ ሰላም ሲነሳኝ አነሳሁለት።

«ለሰው የምታስነሽው አብዲ መሆኔን ዘንግተሽ ነው? ጥሩ! ለማንኛውም እቤት መጥተሽ ከዘበኛው የሱቁን ቁልፍ ውሰጂ።» አለ።

«ስለ መልካምነትህ ሳላመሰግንህ ማለፍ አልፈልግም፤ ቁልፉን ቀቅለህ ብላው፤ ደሞ ሁለተኛ እየደወልክ አትረብሽኝ፤ በእኔ ለበብም ሰው ከመጉዳት ተቆጠብ፤ እኔ እና እንተ ከእንግዲህ ምንም የሚያገናኘን ነገር የለም።»

ተናግራ ሳልጨርስ ጆሮዬ ላይ ጠረቀመው።

«እንቢ ካለ ለፖሊስ አመልክቺ!» የቲጂ ተልካሻ ምክር።

ፖሊስ ጣቢያ የመመላለስ ሱስ የለብኝም። ልክ ጫቱን ሰፈታ ሰለሞን ከተፍ አለ። ዝንጥ ብሏል። መለያው የሚቀባው ሽቶ ነው። እቅፍ አድርጎ ሣመኝ።

«ያ ከንፈራም ወጠጤ ዓደኛህሰ?» አለችው ቲጂ።

«ደህና ነው! ሰሞኑን ደብረ ዘይት አብረን ነበርን።»

«በሰላም?» አልኩት።

«ጦርነት ቢኖርማ አታገኙኝም ነበር።»

እውነቱን ነው!

«በነገራችን ላይ አንዱ ፈረንጅ አግብቶ ውጪ ይዞኝ ሊሄድ ነው። የምናሳድገው ልጅም በጉዲፈቻ መልክ ይዘን እንሄዳለን። ስለዚህ ያገኘሽልኝን ባል ባለመቀበል ይቅርታ እጠይቃለሁ።» አለኝ። ቲጂ እማተበች።

«የት እገኘኸው?» አልኩት።

«የምሽት ክለብ ውስጥ ሰደንሰ አይቶኝ ተማረክብኝ። ከዛ አንድ ላይ አደርን። ከዚህ...»

አቋረጥኩት!

«ኢትዮጵያኑ ግብረ ሰዶማውያን ይጋቡ የሚል ህግ አላወጣችም።»

«አይጋቡ የሚል ህግም አላፀደቀችም!» አለ ሰለሞን እጅን እንደሴት እያወናጨ።

መቅደስ አከራዬ ውጪ እንደሚጠብቁኝ ስትነግረኝ ፈጠን ብዬ ወጣሁ። አከራዬ ቤቱን ሽጡልኝ ሰላቸው፣ ልጃቸውን ወደ አሜሪካ የሚልኩበት ወቅት በመሆኑ ጥያቄን በደስታ ተቀበሉት። ካርታውን በእኔ ስም ለማዛወር በተለይ ለእሳቸው በጣም ቀላል ስራ መሆኑን አበሰሩኝ። ከሰባት መቶ ሺህ ብር በታች ግን የማይደፈር መሆኑን ደጋግመው

ነገሩኝ፡፡ አከራይና ተከራይ ሳይሆን ገዢና ሻጭ ሆነን ተለያየን፡፡ ቲጂ ለባብላ እየተጣደፈች ወጣች፡፡ እኔ እና ሰሌ ብቻችንን ቀረን፡፡ ሺሻ እየሳብን ከአረንጓዴው የቅጠሎች ንጉስ እየቀነጣጠብን ወደ አፋችን ከማድረግ አልቦዘንም፡፡

«ባሌ ከደወለልኝ ትቼሽ ስለምሄድ ቅር እንዳትሰኝ!» አለኝ፡፡

«ይመችህ! የት ነው የተዋወቅካቸው?»

«ደግሞ ለሀይላይ እንዳትነግሪው! የሀይላይ አጎት ናቸው፡፡»

«ሀይላይ ጓደኛህ ሆኖ ከአጎቱ ጋር እንደምትወጣ አያውቅም?»

«አያውቅም! ባለስልጣን ስለሆኑ ሰማቸው እንዳይጠፋ በድብቅ ነው የምንገናኘው፡፡»

«ትንሽ እይቀፍህም? እሳቸውስ ቢሆኑ?»

«አታካብጃ! እኔ ተመችተውኛል፡፡ ሳንቲም ደግሞ በደንብ ነው የሚያሸሩኝ፡፡»

«ከእኔ ጋር መኖር ትፈልጋለህ?»

«ጓደኞችሽስ?» አለኝ ቀስ ብሎ፡፡

«አስወጣቸዋለው!»

«ከአከራይ ጭቅጭቅ ገላገልሽኛለሁ?»

«ግን የባልሀን ስም ትነግረኛለህ!»

«..... በሀልሚ እንኳ አምልጦኝ ብናገር እስር ቤት እንደሚወረውሩኝ ደጋግመው ነግረውኛል፡፡»

አጅሬ እድሚያቸው ረጅም ነው! ደወለለት፡፡ ሳይሰናበተኝ እየተጣደፈ ወጥቶ ሄደ፡፡ የቀረውን ጫት ብቻዬን ወረድኩበት፡፡ ምርቃና

ተቆጣጠረኝ! ንጉሱ ታምራት ያቀነቀነውን ምርጥ የአረመኛ ዘፈን
ከፍቼ፤ ሳሎንን ትርምስምሱን አውጥቼ ካፀዳሁ በኋላ፤ ገላዬን መታጠብ
ጀመርኩ። እጄ መስመሩን እየሳተ የጡቲን ጫፍ እየነካ የሰውነቱን
የሙቀት መጠን አዛባው። ዓይኖቼን ጨፍኜ አብዲን እያየሁ እጄን
ጭኖቼ መሀል ወደ ሚገኘው ትኩሳት ላኩት። ወላፊኑ ተቀበለኝ።
የመፀዳጃ ቤቱ በር ተንኳኳ። ከአውናዊ ህልሚ ነቃሁ። በንዴት በሩን
በረገድኩት። ቲጂ ናት! ስልኬን ይዛለች። «ኡምቤርቶ ነው አናገራው!»
አለችኝ። በሩን ፊቷ ላይ ጠረቀምኩት። ገላዬን ለቅለቅ ብዬ ሰወጣ
ቲጂ ወገዷን ይዛ ትጠብቀኛለች። ጉንፊን ስሚያት ስልኬን
ተቀበልኳት። ሊገርፈኝ የነበረው ምላጿ ኩምሽሽ አለ።

የመኝታ ቤቴን መስኮት መጋረጃ ሰብስቤ፤ ከመሰታወቱ ባሻገር
የምትታይኝን ጨረቃ ሰላምታ ሰጥቼ፤ ቀለል ያለ ልብስ ለበስኩ፤
ከንፈራን ሻዝሊን በስሱ ተቀብቼ፤ ወደ ቶቶት ባህላዊ ምግብ ቤት
ሄድኩ፤ ኡምቤርቶ ቀድሞኝ ደርሷል። የጭንቅላቱን ቁስል በኮፍ
ደብቆታል። አብዲ በቦታው ተገኝቶ ከሆነ ብዬ በአይኔ ፈለገኩት።
የለም! ኡምቤርቶ ስስት በተላበሰ አስተያየት ተቀበለኝ። ለእሱ ቀዝቀዝ
ያለ ቢራ ለእኔ የተለመደ ምርጫዬን ቀይ ወይን ከእራት ጋር አዘዘኩ።
ማርኮ እና ሰለሞን እጅ ለእጅ ተያይዘው ወደ ተቀመጥንበት መጡ።

የት ተገናኙ? ለምን? ሰለሞን ባሊ ደወሉ ብሎ ለምን ዋሽኝ? ማርኮ እና
ቲጂ ያላቸውን ግንኙነት ያውቃል ማለት ነው? እራሴን በጥያቄ
አጣደፍኩት። የታዘዘው እራት እስኪመጣ ድረስ ሁለቱ ጠጅ
አስመጥተው በአንድ ብርሊ መጠጣት ጀመሩ። ውስጤ የሚብላላው

ጥያቄ አፈትልኮ እንዳይወጣ ተጠንቅቄ ጭዋታቸውን እያዳመጥኩ የውሸት እገለፍጣለሁ፡፡ እራቱ ቀረበ፡፡ ሰለሞን ፈጠን ብሎ ማርኮን አጎረሰው፡፡ ማርኮም ብድሩን መለሰ፡፡ እጃሊባ! አፍላ ፍቅር ላይ ያሉ ጥንዶች ይመስላሉ፡፡ ድርጊታቸው ስላስጠላኝ እጄን በቆጮ እና በእንጀራ ተከቦ ወደ ቀረበው ከትፎ መስንዘር አስጠላኝ፡፡ በልቼ ነው የመጣሁት በሚል ሰብብ ከገበታው ሳልቋደስ ቀረሁ።

«አግብቶ ሊወስደኝ ነው ያልኩሽ ጉብል እሱ ነው!» ሰለሞን ቀጠለ..... «ነገ ወደ ባህርዳር ሦስታችንም እንሄዳለን፡፡»

ወንድን ያመነች ቤት...! አገባሻለሁ! አገባህለሁ! የሚባል የጣሊያኖች መስተፋቅር ይኖር ይሆን? ቲጂ ብነግራት ታብዳለች፡፡ ስለዚህ በራሷ ጊዜ ትወቅ፡፡ ከሁለት ሰዓት በላይ ከተቀመጥን በኋላ ማርኮ የሰሌን እጅ እየጎተተ ወጥቶ ሄደ፡፡ እኛም ትንሽ ቆይተን ወደ ቤቴ ተመለስን፡፡

እኔ እና ኡምቤርቶ የመኝታ ከፍሊን የተቆለፈ በር መከፈቻ ጊዜ አልነበረንም፡፡ ልብሱን እስኪያወልቅ ድረስ መጠበቅ አልቻልኩም፡፡ እሱም እንደዛው! ዚፑ የተከፈተ ሱሪ እና የተገለበ ቀሚስ ይዘን እንድ ሆንን፡፡ ...ግን አብዲ ጋር እንደነበርኩ አስታውሳለሁ!... አልጋው ላይ የምናደርጋቸው ትግሎች! ንክሻው! ቁጣው! ዱላው! እንደ ህልም ቁልጭ ብሎ ታየኝ፡፡ ኡምቤርቶ በሀይል ሲያቃስት ነበር ወደ እሱ የተመለስኩት፡፡

«የምበዳሽ እኔ! አንቺ የምትጠራው አብዲን!» አለኝ፡፡

«ማነው አብዲ? ስለምን እንደምታወራ አላውቅም!» ተኮሳተርኩ፡፡

«ልክ ነሽ! ነገ መንገደኛ ስለሆንኩ መሄድ አለብኝ፡፡» ብሎ ወጥቶ ሄደ፡፡

አብዲ የሚባል ሰም ከአፌ ወጣ? ወጣ? እኔ አላምንም! መኝታ ከፍሊጎ ከመክፈቴ ማህደር ገብታ አልጋዬ ላይ ተጋደመች፡፡

«ውጪልኝ!» ጮሁኩባት፡፡

«ከአብዲ ጋር ስለተፈጠረው ነገር ይቅርታ! ያጂን ቀን መሠረዝ ብችል እሠርዝልሽ ነበር፤ ደግሞ እሁምቢርቶ እየጋለበሽ አብዲን መጥራትሽን አቁሚ፡፡» አለችኝ ረጋ ብላ፡፡

«ደሞ በር ላይ ተለጥፈሽ ማዳመጥ ጀመርሽ?»

«እንቅልፍ እንቢ አለኝ ከዛ...»

«አብዲጋ ሂጃ...!»

«እሱ የሆነ ሴትን የሚሰብ ማግኔት የተገጠመለት አላላች ፍጡር ነው! ስለዚህ...»

እውነት ነው! አብዲ ሴትን ለማንበርከክ የተፈጠረ ሰይጣናዊ ሰው ነው፡፡ በሩን ቆልፌ ጀርባዬን ሰጥቻት ተኛሁ፡፡ «በኮንዶም ያወጣች በሽተኛ መሆኔን ነግረሽው ነው?» አለችኝ፡፡ ዝምታ ወርቅ ነው! «እኛም ምን እንዳለኝ ታውቂያለሽ? እወድሻለሁ ስልሽ በማመንሽ በጣም ሰቂያለሁ፡፡ ምክንያቱም ሴትን የሚወድ ልብ አልፈጠረልኝም፡፡ እኔም እንዳንቺው የኤድስ በሽተኛ ነኝ አለኝና አረፈው፡፡ ታዲያ ወንድ ምን ይታመናል? እኔንኮ ሁለቴ ነው የገደለኝ፡፡ እምላኬን ምን በድዩው ይሆን?» ማልቀስ ጀመረች፡፡

በዙ ሴቶች ወንድ ሲበድላቸው የሚበሳጨት ወንድ እውነተኛ ነው
በለው ስለሚያምኑ ነው። ማህደር ፈጣሪዋን ስታማርር ከቆየች በኋላ
እንቅልፍ ወስዳት። እኔም ተከተሏት።

ከለሊቱ አስር ሰዓት ላይ ከእንቅልፌ ባንጂ ተነሳሁ። ከዛ በኋላ
እንቅልፍ የሚባል በአይኔ አልዞር አለኝ። መብራቱን አብርቼ
የጀመርኩትን ልብወለድ ማንበብ ጀመርኩ። በምንም አይነት መንገድ
ሊገናኙ የማይችሉ ሰዎች ተፋቅረው አሳራቸውን ሲበሉ የሚያሳይ
የፍቅር ታሪክ የያዘ መጽሐፍ ነው። እንብቤ ጨረሰኩ። እየተፋቀሩ
እሷ የሌላ ሆነች። እሱም የሌላ ሆነ። ይሄ ታዲያ ፍቅር ነው? ለነገሩ
ፍቅር የሚባለው ነገር ያለው ክርስቶስ ጋር እንጂ ሰው ጋር አይደለም!

ክፍል ሶስት

ቤት ለቤት

በርሀን ጨለማን ድል መንሳቱን በዎፎች ዝማሬ ገለጸ። ቲጂና ማዶ
ይለፈልፋሉ። ተሸፋፍኜ ተኛሁ። ማህደር የአልጋ ልብሱን ጐትታ
ወሰደችችብኝ። ቲጂ ውሀ ይዛ ቆማለች። እየተነሳሳላት ተነሳላለች።
ማዶ በቅመም ከተፈላ ወተት ጋር አራፍ ቁርስ አዘጋጅታለች። መፀዳጃ
ቤት ገብቼ እስከመጣ አጋምሰውት ጠበቁኝ። እኔም በተራዬ ቶሎ ቶሎ
እየጎረበኩ አናደድኳቸው።

«ዛሬ ፍል ውሀ መሄድ አምሮኛል!» አለች ቲጂ።

«እኔ ደግሞ ረጅም ሰማያዊ ቀሚስ ለብሼ ብቻዬን በባዶ እግሬ
ሀይቅ ዳር መጓዝ!...» አልኩ።

«እኔ ግን የሀበሻ ቀሚስ ለብሼ ቡና ማፍላት ነው ያማረኝ።»
የማዶ ምኞት ፀደቀ!

ግሪክ በምትሰጣቸው የጡረታ ሳንቲም ሊትዩኒየ ውስጥ ዘና ብለው
የሚኖሩ ግሪካዊ ሽማግሌ ቲጂን በጣም ነው የሚወዷት፤ እሷ ግን
በመንገድ እንኳ ሲያልፉ ብታያቸው ትናደዳለች። ማርኮ ትቷት ቢሄድ
በእሳቸው ትፅናናለች ብዬ ደውይላቸውና ያዳብሩን አልኳት። ፍቅር
ከማርኮ ሌላ ሰው እንዳታይ ብሎኛል አለች። በትርፍ የሚንቀሳቀስ
ነጋዴ አይከሰርም! እንዴትስ ብዬ ስለማርኮ እና ስለሞን ልንገራት?

የማዶ ቡና እስኪደርስ አልጋዬ ላይ የከረመውን አንሶላ ቀይሬ መኝታ
ክፍሌን አፀዳሁ። ለብሼው ያደርኩትን ፒጃማ ወርውሬ የዓዳምን ዘር

የሚያማምል የሰውነት ቅርጺን በመስታወት እያየሁ ፈጣሪን
አደንቃለሁ። መስታወቱ ሌላ ተጨማሪ ሰው አሳየኝ። አብዲ!...
እራቃኔን ስሆን ሹክ የሚለው ሰይጣን አለ መሰለኝ ከየት እንደሚመጣ
አሳውቅም!... የወረወርኩትን ፒጃማ መልሼ ለበሰኩ።

«አሁንም ቢሆን እራቁትሽን ነሽ!... ሌላ ልብሰ ብትለብሽ
አይሻልሽም?» አለኝ ሰሜትን በሚቀሰቅሰ አስተያየት እያየኝ።

«አያገባህም!»

«እርቃንሽን ካየሁሽ እንደምቀየር ስለምታውቁ ብዬ ነው።»

ሌላ ቀሜስ ደረብኩበት!

«ፓንት አለማድረግሽን ግን አውቃለሁ! ስለዚህ...»

ዘልዩ ከንፈሩን ብጎርሰው ደስ ይለኝ ነበር! ግን...

«ምን ፍለጋ መጣህ?» ለመኮላተር ሞከርኩ።

«መልካም ልደት እንድትይኝ!»

ሥራው ከህፃን አይሻልም። የሱቁን ቁልፍ አልጋው ላይ ወርውሮልኝ
ወጥቶ ሂደ። ምን ባደርግ፣ እኔ እሱን፣ እሱ እኔን፣ ይተወኛል? ተመልሶ
መጣ። ቆራጥ ባልሆንም መምሰል አለብኝ።

«እኔ እና አንተ ከእንግዲህ...» መጨረሱ አቃተኝ።

«ጨርሼው!» አለኝ እጄን ይዞ።

«ምንም አይነት ግንኙነት የለንም!» አምልጠኝ ነው።

«ልደቴን በማስመልከት ማታ ቤቴ ውስጥ ዝግጅት አለ!
ከንደኞችሽ ጋር ተጋብዘሻል። ንፁህ እህቴ ነሽ!» ብሎኝ ወጥቶ ሂደ።

ተንቆራጠጥኩ! አየር ለመሳብ ታገልኩ! ንፁህ አህቴ? እኔ ሳላውቅ ነው
ምንም አይነት ግንኙነት የለንም ያልኩት! የቀልዴን ነው! አንዳንዴ
የምናገረውን እንደማላውቅ እሱም ያውቃል! ቲጂ በሩ ላይ ተገትራ
ከታዘበችኝ በኋላ አልጋዬ ላይ አስቀመጠችኝ።

«ትወጃዋለሽ!... እም... ይወድሻል!...»

«ውጪልኝ!» አፈጠጥኩባት።

«የማትወጃው ከሆነ ማታ ቤቱ እንሄዳለን!»

«አልሄድም!»

«ትወጃዋለሽ ማለት ነዋ!»

«እሄዳለሁ!»

ማህደር የሄለን በርሄን ዘፈን መዝፈን ጀመረች...

ከማይህ ሲጨነቅህ ከማይህ ከማይህ ይቀረ የለ ወይ
ከማይህ አንተ የኔ ሠማይ ሠማይ ከፍቶህ እንዳላይ
ሠማይ ቅርብ እየመሠለኝ ሠማይ ልብህን ልነካ
ሠማይ እንደ ራሴው ጥላ ሰጠኝ ትርቃለህ ለካ...

ማህደር እኔን ለመንካት ወይም ለራሷ ነው የዘፈነችው። ምን እገባኝ?
ቡናችንን አንቃረን እንደጨረስን ወደ ፀጉር ቤት ሄድን። ወረፋችን
ሲደርስ የቆመ ፀጉራችን በካውያ ተለብልቦ አማረበት። የማዱን እና
የእኔን ሂሳብ ከፈልኩ። ቲጂ የአራሷን ከፍላ ወደ ቤታችን ተመለሰች።
መተጣጠብ መኳኳል ተጀመረ። ሠዓቱ አልሄድ አለኝ። አንዱን ሰለክ
ሳወልቅ ከቆየሁ በኋላ ከማህደር የገዛሁትን ቀሚስ ለበስኩ። ተረክቆ
በጣም ረጅም የሆነ ቀይ ጫማ አጠለኩ። አብዱን ማሻፈድ መቻል

አለብኝ! የተቀባሁት ቀይ ሊጥስቲክ ደመቅ እንዲል ደግሜ ተቀባሁ፡፡
ያለኝን የሽቶ አይነት ልብሴ ላይ አርከፈከፍኩት፡፡ ቁምሳጥኔ ውስጥ
የከረመ የወንድ ሽቶ አውጥቼ በእጄ ከያዝኩ በኋላ ጓደኞቼን አስከትዬ
ከቤቴ ወጣሁ፡፡

ሰማዩ ቢጠቁርም እድሜ ለጨረቃ ብርሀን ነግሶበታል፡፡ የአብዲ ግቢ
በጓደኞቹ መኪና ተከቧል፡፡ የእሸር ዘፈን ከውጪ ተቀበለን፡፡ ሣሎን
በጥንዶች እና በግሩፕ እየጠጡ በሚንሾካሾኩ ወጣቶች ተሞልቷል፡፡
አብዲን በአይኔ ፈለግኩት... የለም! መጠጥ ወደ ተደረጋበት ጠረጴዛ
አመራን፡፡ ቲጂ እና ማዱ ውስኪ ቀዱ፡፡ እኔ ማቀዝቀዣው ውስጥ
ቀዝቃዛ ቢራ አገኘሁ፡፡ አብዲን ከሆነች ቆንጆዬ ወጣት ጋር ከፎቅ
ሲወርድ አየሁት፡፡ ከመኝታ ቤት መሆኑ ነው፡፡ ፊቴ በንዴት
ተለዋወጠ፡፡

«ተረጋጊ!» አለችኝ ቲጂ፡፡

«የማስመሰል ጥበብሽ ተጠቀሚ!» አለች ማዱ፡፡

«ሰላም አመሻችሁ? ጓደኛዬ ናት ተዋወቋት፡፡ ሊዲያ ትባላለች፡፡
ሊዲያዬ ይቺ የሀገሬ ልጅ ናት ኤሚ ትባላለች፡፡ እናቴ ባትወልዳትም
እህቴ ናት፡፡ እነዚህ ደግሞ ቲጂ እና ማዱ ይባላሉ ጓደኞቿ ናቸው፡፡»
አብዲ አነበነበ፡፡

የውሽት ፈገግታ እያሳየሁ ሽቶውን ሠጠሁት፡፡

«ሚኒ በቅርቡ ልደቴን ስለሚያከብር አበረከትለታለሁ፡፡» አለ፡፡

«የኔ ፍቅር መልሰላትና እኔ ለሌላ ባለልደት ታበረከተው፡፡»

አለችው ሊዲያ ተብዬዋ፡፡

የኖሰ በአይኑ ሲፈልገኝ እየሁት፡፡ ፈጠን ብዬ አጠገብኩኝ
ተጠመጠምኩበት፡፡ ጀርባዬን እያሻሽ አንገቴ ስር ግመኝ፡፡ አይኔን ጠጥ
አብዲ ወረወርኩ፡፡ እያየን ነው! ከማቀዝቀዣው ቀዝቃዛ ቢራ አጠጥቼ
ለየኖሰ ሠጠሁት፡፡ ግርግዳው ላይ ደገፍ ብሎ፤ የግራ እግሩን ትንሿ
ጠረጴዛ ላይ ሠቅሎ፤ መጠጣት ጀመረ፡፡ ቢራዬን ይዜ እግሩ መሀል
ገብቼ ደረቱ ላይ ተለጠፍኩ፡፡ አብዲ ወደ እኛ መጣ፡፡

«የኔ እሱ ነው ባለልደቱ አብዲ ይባላል!» አልኩት፡፡

«የኖሰ እባላለው! መልካም ልደት!» አለ የኔ አንገቴን እየዳበሰ፡፡

አብዲ በተራው ንዴት እያስተናገደ ነው፡፡ ሊዲያ የያዘችው መጥ
ውስጥ ጣቷን ነክራ አብዲ እፍ ውስጥ ወተፈችው፡፡ ጣቷን መጠጠው፡፡
የማናት ፈጣጣ! አልኩ በሆዴ፡፡ በጥፊ ብላት እንዴት ደስ ይለኝ ነበር?

«እንግዶች አስቀምጠን አልጋ ላይ እንውጣ?» አላት፡፡

«አሁን አይደል ከአልጋ የወረድነው እንደርስበታለን» አለችው
እየተቅበጠበጠች፡፡

«አብዲ ባልሳሳት የሙስሊም ስም ነው!» የኔ ጨዋታ ጀመረ፡፡

«አልተሳሳትክም!» አብዲ ኮራ አለ፡፡

«በጣም ብዙ ሙስሊም ጓደኞች አሉኝ፡፡ ከሙሀና ከወተት ውጪ
ፈላሽ ነገር ብዙም አይሞክሩም፡፡ አንተ ስምህ እንጂ ቀኔታህ
የሙስሊም አይደለም፡፡»

እኔ እና ሊዲያ አድማሮች ነን፡፡

«ክርስትና መጠጥ ይፈቅዳል እንዴ?» አብዲ ጠየቀ፡፡

«አይፈቅድም! ግን መስላሞች ያከራሉ ብዬ ነው። በእኛም የሚያከሩ አሉ። በዛው ልክ ደግሞ ጠጥቶ ካልሰከረ ሠማይ የሚደፋበት የሚመስለው ደግሞ አይጠፋም።» ዮኒ እስካሁን ደህና ነው!

«ችግሩ ከኃይማኖቱ ሳይሆን ከሰውየው ላይ ነው! በተለይ የሴት ስጋ የለበሰ ሰይጣን ካጋጠመህ፣ ከኃይማኖትህም፣ ከራስህም፣ ላትሆን ወድቀህ ትቀራለህ። ተጫውቱ!» ብሎ አብዲ ወደ ውጪ ወጣ።

ሊዲያ ሚካኤል እና ጓደኞቹ ወደ ተሰበሰቡበት ሂደች። እኔ እና ዮኒ አብዲን ፍለጋ ወደ ውጪ ወጣን። አብዲ አይነን ሰማይ ላይ ተክሎ ተገትሯል። ንዴት ፊቱ ላይ ቤቱን ሰርቷል። በረንዳው ላይ የተሰበረ ብርቁቆ አገሁ። የአብዲ ስራ ነው! እኔን አደሰበረኝ እንጂ...

«እንግዳ አስቀምጠህ ውጪ መገተሩ አስፈለገ ነው?» አለው ዮኒ ትከሻውን ያዝ አድርጎ።

«ትንሽ አየር ልውሰድ ብዬ ነው!» አብዲ ረጋ ብሎ መለሰ።

«ሌላ የተጠራንበት ቦታ ስላለ እንሂድ!... ጓደኞችሽን ጠርቻቸው ልምጣ።» ብሎ የናሰ ወደ ውስጥ ገባ።

አብዲ እንቅ አድርጎ ከንፈራ ላይ ሳመኝ፣ መሸነፍ ካልፈለግኩ አልሸነፍም! ገፍትሬው ከግቢው ወጣው፣ ቲጂና ማዱ ሰከረው ስለነበረ ዮኒ ደግፎ ይዟቸው መጣ። ዮኒ እኛን ቤት አድርሶን ተመለሰ።

«እናንተ!... ያ ኢንጅነር ካላገኘሁሽ ሞቹ እገኛለሁ!... እያለኝ ነው። ላግኘው?» አለች ማ ደር።

«ባታገኘው ይሻላል! ወንዶች ተንኮል ሲያስቡ ነው ከጠፉ በኋላ
የሚመጡት።» አልኳት።

«የአብዱን ከሌሎች ወንዶች ጋር ለምን ታያይዥዋለሽ?» አለች
ቲጂ ሲጋራ እየለኮሰች።

ውይ ምላሷ! ትንሽ ከቆየን ደግሞ ስለአብዱ እና ስለሊዲያ እያነሳች
ታበሽቀኛለች። የለኮሰችውን ሲጋራ ተቀብያት መኝታ ከፍሌ ገባው።
በሲጋራው ጭስ ተሳፍሬ አብዱ ጋር ሂድኩ። በእሱ ቤት እኔን
ማስቀናቱ ነው? እኔማ ሰራሁለት! ወንድ እንደሆነ ሞልቷል! ሰውነቱን
መጠጥ ደቁሶታል። ሲጋራዬም አለቀች። በሞባይሌ የትእግስት
ፋንታሁንን መዘቃ ከፍቼ፤ ለማስታወሻዬ፤ አብዱ በልደት አሳቦ በቅናት
ሲቆላኝ እንዳመሽ አሜወትኩት፤ ለነገሩ እኔም ብድሬን መልሻለሁ።

ሂድ ብዬ ነበር ቆርጠልኛል ብዬ
አልቻልኩም ተመለስ ተረታሁ ሸግዬ
ሂድ ሲል አንደበቱ ቆይ ይላል አንጀቱ
ሂድ ሲል አንደበቱ ቆይ ይላል አንጀቱ
አልተሰማሙልኝም ዳኝልኝ በሞቱ...

ትዕግስት ፋንታሁንን እወዳታለሁ። ግን ይህ ዘፈኗ ወስዶ አብዱ ጉያ
ውስጥ ወሸቀኝ። ስለዚህ ሞባይሌ መጥፋት አለበት። በትራሴ ተደበቅኩ።
ሰይጣን ስለሆነ አይኔንም ጨፍኜ ነብስ ዘርቆ ከጐኔ ተኝቶ እየዋለሁ። በሬ
ተንኳኳ። ቀስ ብዬ ከፈትኩት። ማዶ ነች።

«መጨረሻችን ምንድነው?» አለች አልጋዬ ወስጥ እየገባች::

«መቃም፣ ማጨስ፣ መጨስ፣ መጠጣት፣ መስከር፣ መበዳት፣ መሞት!» አልኳት::

«ቆይ ለምን አይወስደኝም? ቦርሣዬ ውስጥ ያላችው 50 ብር ብቻ ናት:: ሁሌ ካንቺ እየወሰድኩስ እስከ መቼ?»

«ዝም በይኖ ተኚ!»

«ኡምቤርቶ ከአብዲ ጋር ያለሽን ግንኙነት ያውቃል:: አብዲ እንዳስደበደበውም በደንብ ተነግሮታል:: ቲጂ ለማርኮ ትተርክለታለች:: ማርኮ ደግሞ ለኡምቤርቶ ያነበንብለታል::»

የማህደር ድንገተኛ ወሬ ድንገተኛ በሽታ ለቀቀብኝ!

«ስለሚያፈቅርሽ ካንቺ መራቅ አይችልም! እሱ ተጉድቶ እንቺን ግስደስት ነው የሚፈልገው:: ይህንንም ለራሷ ለትእግስት ነግሯታል::»

የሰው ግንኙነት እንዴት ነው የሚታወቀው? ሰው ለምን ይህን በሰው እንቅልፍ የሚቀናው? ሰው ካለሰው መኖር ካልቻለ ለምን ጠላቱ ሆነ? ሴት ለሴት!... እንቅልፌ መጣና ነገር ከማብሰልሰል ተገላገልኩ::

የዛሬው ሂጋጋማ ቀን ድብርት ለቆብኛል:: ሠማዬ በደመና ተሸፍኖ ሠዓቱን ለመገመት ያስቸግራል:: ከእንቅልፌ የነቃሁት ሞባይሌ ካልዋሽ ከጥዋቱ 2:00 ሠዓት አናትዋ ላይ ነው:: ቁርስ ከማታ የተረፈ የድስት ጥራጊ ነው ያገኘሁት:: እኔ ገዛዬ ካልገባሁ፣ ቲጂ ካለ ትገልብጣለች፣ ከሌለ ወጣ ብላ ተልከስክሳ ትመጣለች፣ መጨቃጨቅ ሰላፊለግኩ ገዛዬ ልምጣ ብዬ ወጣሁ::

ወደ ሱቄ ጉራ ብዬ ያለውን ብር ኪሴ ከትቼ የአዜብን ዘመድ እቃውን
የሚረከበኝ ሰው እንድታፈላልግልኝ ነገርኳት። በዛውም አዜብ ከባሏ
ጋር ታርቃ መኖር መጀመሩን ሰማሁ። አልደነቀኝም! «ልጄ ካለአባት
እንዳያድግ ብዬ...» የሚል ፈሊጥ አትዮጽያውያን ሴቶችን ያጠቃልላሉ!
ወደ አትክልት መሸጫው ጉራ ብዬ የተለያዩ አትክልቶችን ገዛዝቼ ወደ
ቤቴ ስመለስ ማዱን ቆማ ታክሲ ስትጠብቅ አገኘኋት።

«የት ለመሄድ ነው?» አልኳት ቆጣ ብዬ። ምክንያቱም አብረን
እንወላለን ብላኝ ነበር።

«ኢንጅነሩ ጨቅጭቆ ሊገለኝ ነው።»

«ማዶ አትሂጂ! በኋላ...»

አልሰማችኝም! ከኪሴ መቶ ብር አውጥቼ ሰጠኋት። ዓይኖቿ እምባ
አቀረሩ። ትቻት መንገድ ጀመርኩ። እቤት ሰገባ ቲጂ ሶፋው ላይ
ተጋድማ ሰልክ ታወራለች። የያዝኩትን እቃ ለመቅደስ ሰጥቼ፣
ቁምሳጥኔን ውስጥ ወደ ተቆለፈበት ገንዘብ ሄድኩ፤ ከቦታው
አልተነቃነቀም። ከሱቅ ለቃቅሜ ያመጣሁትን ብር ቦርማዬ ውስጥ
ከትቼ፤ የናሰጋ ደውልኩ። አከራዬ እዳና እገዳ እንደሌለባቸው
ማጣራቱን ነገረኝ። ቀጣይ የሚሆነው ወደ ሚመለከተው አካል ሄዶ
ካርታውን ወደ አምሮት ካንትይገኝ ማስቀየር ነው። የናሰ ወደኔ
እየመጣ ሰለሆነ ፈጠን ብዬ ልብሴን ቀይሬ ቁምሳጥኔን ሲያሞቅ
የከረመውን ገንዘብ ይገዢ ከቤት ወጣሁ።

በአጠገቤ ያለፈ ሁሉ ሌባ እየመሰለኝ ሰበረግግ የናሰ መኪናውን ይህ
ከተፍ አለ። ከአከራዬ ጋር የተቀጣጠርንበት ቦታ ስንደረስ አከራዬ

ቀድመው በቦታው ተገኝተዋል። ከሳምንት በላይ ጊዜ የሚወስደውን ጉዳይ በሰላሳ ደቂቃ ውስጥ ጨረሰን። ካርታው በኔ ስም ሆነ። ይሄ ሁሉ የሆነው የአከራዬ ጓደኛ ሀላፊ ሆነው መሰራቤቱን በማስተዳደራቸው ነው። የቤት ባለቤት ሆንኩ። ልቤ እውምቤርቶጋ ሂደብኝ። ልቧ በጥላቻ የተሞላን ሴት እፍቅሮ በእሷ ደስታ የሚፅናና ሰው! ልዩ ሰው ነው! ከዮናስ ጋር ከሰው እይን ራቀ ያለ ሆኑል ገብተን ስንጠጣ ዋልን። የደስደስ መሆኑ ነው! ጨለምለም ሲል ቤቱ እድርሶኝ ተመለሰ።

ቲጂ ቁጥ ብላ ሺሻ ትስባለች። እይኗን ማየት አስጠልቶኛል ሰላምታ ሳልሰጣት ቀጥታ ወደ መኝታ ከፍሊ አመራሁ። ልብሴን የቆምኩበት አወሳልቄ ጠረኔን የምትናፍቀው አልጋዬ ውስጥ ገባሁ። እንቅልፍ ወዲያው ወሠደኝ።

ማስታወሻዬ ይህን እንዴት መግለፅ እንዳለብኝ አላውቅም። ጥዋት ከሰላማዊ እንቅልፌ ለይ የተለየሁት በተረገመ የሰልክ ጥሪ ነው። የማላውቀው ቁጥር ስለሆነ ማንላት አልፈለግኩም ነበር። ተደጋግሞ ሲደወል አንስቼ ጆራዬ ላይ ለጠፍኩት። «ይቅርታ! ዶክተር ገበየሁ ሲደወል አንስቼ ጆራዬ ላይ ለጠፍኩት።» ሲለኝ እባላለሁ! ማህደር የምትባል ታካሚ ናት ስልክሽን የሰጠችኝ። ሲለኝ ከተጋደምኩበት ተስፈንጥሬ ተነሳሁ። «ምኒሊክ ሆስፒታል ፊጠን ብለሽ ብትደርሽ መልካም ነው።» ስልኩን ዘጋው። የምይዘው የምጨብጠው ጠፋኝ። ቲጂን ቀሰቀሰኳት። «ሰከራ ቱቦ ውስጥ ወድቃ ይሆናላ! ወይ ደግሞ መኪና ገጭቷት! ወይ ደግሞ... አላውቅም!» ብዙ ቀበጣጠርኩ። በኮንትራት ታክሲ እየበረርን ሚኒሊክ ሆስፒታል ደረስን። ወደ ዶክተር ገበየሁ ቢሮ ቀጠን ያለች ነርስ ይዛን ገባች።

«ወዴት እያመራን እንደሆነ አላውቅም! ማህደር አራተኛ ሴት ናት! ግን የእሷ በጣም የከፋ እና አሠቃቂ ነው...» አለ ደክተሩ።

«አግጥረው!» አለችው ቲጂ።

የእኔን አፍ የለጎመውን... ፈጣሪ ይወቀው!

«አሲድ ተደፍቶባ...»

ደክተሩ ተናግሮ ሳይጨርስ ቲጂ ጮኸች። የሆነ ነገር ከአካሌ ላይ ተቆርጦ የተወሰደብኝ መሰለኝ። ደክተሩ ማዶ ወደ ተኞችበት ክፍል ይዞን ሄደ። ቲጂ የለቅሶ ውድድር ያለባት ትመሰላለች። እኔ እንባ የሚባል ነገር ጠብ አላደረኩም። ማህደር ከወገዷ በላይ በፋሻ ተጠቅልላ ተጋድማለች። የእፍንጫዋ ቀዳዶች እና አፏ በፋሻ ከመጠቅለል ድነዋል። አይኖቿ ማረፊያ አጥተው ይቅበዘበዛሉ። ደክተሩ ጨንቆት ወጥቶ ሄደ።

«ኤሚ ተቃ... ጠልኩ... ልሽ! ተቃጠል...ኩ!... አቃጠለኝ!... ኡፍ! እናቲ እህ... እህ!...» ትላለች አቅም ባነሰው ድምፅ።
ሲቃይ!

«ማዶዬ አይዞሽ!» አለችት ቲጂ።

«አሁንኮ ተሽ... ተሽሎኛል!»

«ማነው የደፋብሽ?» ቲጂ መልሷን ለመስማት የቋመጠች ትመሰላለች።

«አቃጠለኝ!... ተቃ...ጠልኩ... እ...እ... ተቃ... ተ... ቃጠ... የሆነ ቦታ እንሂድ ብሎ... ጭር... ጭር ያለ ቦታ ይዞኝ ሄ... ሄዶ ደ...ፋ...ብኝ! ኤሚ...ዬ ምነው ዘጋ... አፈይ!»

ደንዝዣለሁ! ማረፊያ ያጡ የማህደር አይኖች ጣራው ላይ ተተክለዋል።
ማዶ እያየኋት ሞተች! ቲጂ ጮኸች!... ዶክተሩ ከሁለት ፖሊሶች ጋር
ወደ ውስጥ ገባ። ፖሊሶቹ እየጎተቱ ውጪ በገተሯት የፖሊስ መኪና
ጭነው ፖሊስ ጣቢያ አደረሱን። የጣቢያው ሀላፊ በጥያቄ አጣደፈን።

«የተጣላችው ሰው አለ?»

«እንዴት ልናውቅ እንችላለን?»

«ጓደኛችሁ ስለሆነች!»

«ሚስጥሯን ለእኛ አትናገርም!»

«አስፈላጊ ከሆነ በድጋሚ ትመጣላችሁ!»

ቤታችን እስከንደርስ ድረስ እኔ እና ቲጂ አልተነጋገርንም። የሰው ልጅ
ፈጣሪው የፃፈለትን መኖር ግዴታው ነው! ሴት ደግሞ እኛም የፃፈላትን
የመኖር ተጨማሪ ግዴታ አለባት!

«አሲድ ነው የማስደፋበት!» ቲጂ ጥርጸን ነክሰች።

«እሱ መሆኑ መች ተረጋገጠ?»

«እሱ ነው! ትእግስት አይደለሁም እንደ ሴት ካላስለቀሰኩት።»

ከቀኑ አሰር ሠዓት ላይ ገላጭን ለቅለቅ ብዬ። ለባብሼና ተኳኩዬ
ወጣሁ። የያዝኩት ታክሲ ቀርፋፋ ቢሆንም የፈለግኩት ቦታ ከመደርስ
አላገደኝም። አላፊ አግዳሚውን ለማየት እንዲመቸኝ ፊት ለፊት
ወዳለው ካፌ ጎራ ብዬ በረንዳ ላይ ተቀመጥኩ። አስተናጋጁ እጁን ወደ
ኋላ አጣምሮ ፈገግታውን ቸረኝ። እሱ ደስ ያለውን ነገር
እንዲያመጣልኝ አዘዝኩት። ቀዝቃዛ ኮከ እመጣልኝ። እይኔ ፊት

አልከለከለኝም! ታክሲ መያዣው ድረስ ሸገኝ፤ ሰፊ፣ ስፊረስ ሲጋራ
ገዢ ወደ ቤቴ ገባው፤ ቲጂ መቃጣያ ፍራሹ ላይ ተጋደማለች፤
ቀብሯ ነገ ነው ብላ እህቷ ደውላለች፤ አቅላጅም? አለችኝ፤
እንዳልሰማ ዝም አልኳት፤ ትንሽ እንጀራ ላይ ወጥ ጠብ አድርጌ
መሄታ ክፍሉ ገባው፤ እራቴን ከቀመስኩ በኋላ እንደ ሲጋራ
አጨለኩ፤ የቀረኝ እንቅልፍ ነው፤

ጠዋት እንቅልፌን ሳልጠገብ ነው ቲጂ የቀሰቀሰችኝ፤ ራቴን በቀጠቃላ
ወህ ደጋግሜ ነክርኩት፤ ትንሽ ለቀቅ አደረገኝ፤ ለሰቅሶ ተዘቅዝቆ
የሚለበስ ነጠላ ስለሌለኝ ጥቁር ሻርፒን አዘጋጀው፤ ቲጂ ጥቁር በጥቁር
ለብላ፤ ጠቆረ ያለ ጥለት የለው ነጠላ አዘቅዝቃ፤ ሳሉን ቁጭ ብላ
ታለቅሳለች፤ መቅዲ ስትገባ ትእግስት የማይን መሞት አረዳችት፤
እኔም ለቅሶውን ተያያዘችው፤ የኔን እንባ የበላው ጅብ አልሆነም አለ።

ፖስታችንም ቀብሯ ላይ ለመገኘት፤ ታክሲ ላይ ሰንወጣ ሰንወርድ ውለን
የቀብር ስነስርዓቱ የሚፈጸምበት ቤተክርስቲያን ደረስን፤ ቆሜ
ለመፀለይ ሞክርኩ፤ አልቻልኩም! ወደ ውጪ ወጣው፤ አብዲ መኪናው
ውስጥ ቁጭ ብሎ ሞባይሉን ይነሳሳል፤ ቤተክርስቲያኑ መሰጊድ
መስሎት ወይስ...? ወደ ውስጥ ተመልሼ የአብዲን መምጣት ለቲጂ
ስነግራት፤ ደውላ ማህደር መሞቷን እንዳሳወቀችው ነገረችኝ፤ ለቅሶ
ከውጪ ተሰማኝ፤ ወደ በሩ አፈጠጥኩ፤

ማህደርን በግጥን አሸገው እራት ወንዶች ተሸክመዋታል፤ ለቀስተኞች
የሰንብት እንባ እየረጨ እጅባዋታል፤ ይሄ ሁሉ ሰው በህይወት እያለች

ሲጠቃቀስባት የነበረ ሁሉ ዛሬ ደግሞ አፈር ሲበላት ለማየት የአዘነን ለሞት
እየረጨ መጣ። እህቷስ ለምን ታለቅሳለች? እሷ መሰለችኝ ለሞት
አሳልፋ የሰጠችት። አህ! ገባኝ! ሰው ምን ይለኛል! ብላ ነው።

«እረ የሰው ያለ!... እረ የሴት ያለ!... እረ የነብስ ያለ!... እረ
የአይን ያለ!... እረ የማህደር ያለ!... እህቴ እንደወጣች እንደተራራቅን
ቀረን!... እይ... እይ» እያለች የማህደር እህት ደረቷን ትመቃለች።

አብዲ ከለቀሽቶኞቹ ጋር ተቀላቅሎ ወደ ግቢው ገብቷል። ማህደር
እስከ ወዲያኛው ተኝታለች! ፍትህት ሲደረግላት አታይም! አትሰማም!
ፍትህቱ እንዳለቀ ወደ ጓሮ አዘገምን። ማህደርን አፏን ለከፈተች
መሬት ሲያጉርሷት ልቤ ከደረቱ ፈንቅሎ የሚወጣ እስኪመስለኝ ድረስ
ምቱ ጨመረ። እየሮጥኩ ከግቢው ወጣሁ። ሰፈሬ መድረሴን ያወቅኩት
የታከሰው ሹፌር ብር ጨምሮ እያለ ሻርቴን ሲጉትት ነው።
የያዝኩትን ብር እጁ ላይ ዘርግፌ ወደ ቤቴ ገባሁ። ከረጅም ሰዓት
በኋላ ቲጂ መጣች።

«ማዶ ላይ ቂም ይዘሽባታል ማለት ነው?» አፈጠጠችብኝ።

«ምን አድርጋኝ?» ደነገጥኩ!

«አብዲን ሰላወጣችው ነዋ!»

ገፍትሬ ከክፍሌ አሰወጥቻት፤ በሩን ወርውሬ ዘጋሁት። አብዲ በሩን
ከፈተው። ኮሚዲኖዬ ላይ ተበላሽቶ የተቀመጠውን የትራስጌ መብራት
አንስቼ ወረወርኩበት። ጐንበስ ባይል ኖሮ ጭንቅላቱን አገኘው ነበር።

«አንተም እድሉን ብታገኝ እኔን ትገለጃለህ! ስለዚህ ለማህደር
ያዘንክ አታስመስል።» አልኩት።

«ቁንቅላቱን እየነቀነቀ ወጥቶ ሄደ። አለማልቀሴ ይሁን፤ ማህደር
መሞቷ፤ እላዬ ላይ ያለውን ጋኔል ያናደደው ምን እንደሆነ አላውቅም።
ባገኝ የሰው ስጋ በጥርሴ ብዘለዝል ደስ ይለኝ ነበር። ልብሴን ቀይሬ
እየበረርኩት የሴፍ ቤት ደረስኩ። ቤቱ ቁልፍ ነው። በሩን ለመክፈት
ስታገል ትከሻዬ ላይ እጅ አረፈ። የሴፍ ነው! እቅፍ አድርጌ አንገቱ
ስር ሳምኩት።»

«...ባለው-ሊታዩ ነው ብድር መመለስ አለብኝ ብዬ ነው
እየተጣደፍኩት የመጣሁት።» አልኩት የውሸት ፈገግታ እየረጸሁ።

«ውሊታን የማይረሱ እንስሶች ይመቹኛል!» አለኝ ሣቅ ብሎ።

መኝታ ክፍሉ ይዞኝ ገባ። ማህደር ላይ አሲድ የደፉ እጆች የኔን ልብስ
ለማውለቅ ጥድሬያ ላይ ናቸው። አንገቱ ላይ ባለው የብር ሰንሰለት
አንቄ ሲጥ ላደርገው ፈለግኩ። የሳሎኑ በር ተንኳኳ። ፊቱ በድንጋጤ
አመድ ለበሰ። መኝታ ክፍሉን ዘግቶብኝ ሄደ። እኔም ደንግጫለሁ።
አብዲ ቢሆንሰ ብዬ በሩን በቀጭኑ ከፈትኩት። ቴጂ ሳሎኑ ውስጥ
ተገትራለች።

«አልፈልግሽም አልኩሽ! አይገባሽም?» አላት።

«ውሻ ነህ!... ማህደር አሲድ ተደፍቶባት ሞተች!»

«አሲድ? ማ...ማ...ማነው የደፋባት?»

«የደፋባትን አንተን ልጠይቅህ?!»

ጉድና ድራት...

«እ...እኔ በምን አውቃለሁ?»

«አሲድ ነው የምደፋባት ብለህ ስትዝት ውሸትህን መስሎኝ ነበር። ሴት እህት የለህም? ተቃጠልኩ እያለችኩ ነው የሞተችው።»
እስካሁን ነገሩ ግራ እንደሆነብኝ ተገትሪያለሁ!

«ድምፅሽን ቀንሺ! አብራኝ የምትወጣው ኤድስ ልታስተላልፍብኝ እንደሆነ የነገርሽኝ እንድሸልማት ነበር?»

ሴት ለሴት!

«ከንግዲህ እኔም ሴት እያደንኩ ከማህደር የተረከብኩትን የተበከለ ደም አወርሳለሁ!... ሴቶችን እበቀላለሁ!...»

«አንተ አረመኔ ጓደኛዬ ናት እኮ!»

ዮሴፍ ሳቀ! እንዴት አይሳቅ? አሳልፋ ከሰጠቻት በኋላ ጓደኛዬ ስትል እሷስ አታፍርም?

«የመሞቻዋን መንገድ አመቻችተሽ ከአፈር የቀላቀልሻት አንቺ? አረመኔው እኔ ሳልሆን አንቺ ነሽ! እኔስ በቁሜ ስለገደለችኝ ነው የተበቀልኳት! አንቺን ምን አደረገችሽ? እኔን ስለነጠቀችሽ? እሷ እኮ አይደለችም የነጠቀችሽ! እኔ ነኝ አልፈልግም ያልኩሽ! ከሀዲ!»

ቲጂ ፊቱ ላይ ተፋችበት!

ገፍትሮ አሰወጣት!

ምንም እንዳልሰማ ሰው በሞባይሌ መብቃቃ ከፍቼ ቁጭ አልኩ። ገብቶ ከጐኔ ተቀመጠ። ፊቱ የተረበሸ ከተማ መስሏል። ለረጅም ሰዓት አቀርቅሮ በጫማው መሬቱን ሲደበድብ ቆየ። ምን እያሰበ ይሆን?

«አሁን የመጣችው የሰራ ባልደረባዬ ናት! ሰርቼ ያላስረከብኩት
ሥራ ስላለ መሄድ አለብኝ።»
«ችግር የለውም ማታ እመጣለሁ!» አልኩት ፈጠን ብዬ።

ተመልሼ ስመጣ የማዱ እጣ ቢደርሰኝስ? አምላኬ! ታክሲ አሳፍሮኝ
ተመለስ። ለሴቶች መበደል ሁሉ ወንዶችን እኮንናለሁ! ዛሬ ግን
ለአንድ ሴት መጥፋት ተጠያቂው፤ ከወንድ ጀርባ የምትገኘው ሴት
መሆኗን አረጋግጫለሁ።

በተፈጥሮ አልቃሻ ነኝ። ችግሩ የሰው ልጅ ስቃይ እንጂ ሞቱ
አስለቀሰኝ አያውቅም። ሞት እረፍት ነው! ምድራዊ ስቃይ ግን ለሰው
ልጅ ትልቁ አልህ አስጨራሽ ፈተና ነውና ያስለቅሰኛል! ማህደር
ተቃጠልኩ እያለች ስታቃስት ግን እላለቀስኩም። ለምን? አላውቅም!
እቤት ስገባ ትእግስት የለችም። መኝታ ከፍላቸው ገባሁ። ማህደር
ምላሷን አውጥታ የተነሳችው ፎቶ የልብስ ማስቀመጫዋ ላይ ጉብ
ብሏል። ደጋግሜ ፎቶዋን ሳምኩት። ልብሶቿን አሸተትኳቸው!...
ተዘበራርቀዋል! አጣጥፌ አስቀመጥኩላት።

ማታ ከበድ ያለ ቀጠሮ ከዮሴፍ ጋር ስላለብኝ መተግጠብ መኳኳል
አለብኝ። ከማህደር ገዳይ ጋር አሪፍ ምሽት ማሳለፍ እፈልጋለሁ።
አብዱ ቢያየኝ ደግሞ የበለጠ አሪፍ ምሽት ይሆንልኛል። ለየት ያለ
ቀጠሮ ሲኖረኝ የምለብሰውን ልብስ አዘጋጀሁ። ሠዓቱ እየተንቀራፈፈ
የእኔ ልብ ምት ግን እየፈጠነ ነው። ስንቆራጠጥ አመሸሁ።

ሰው መንገድ ላይ ውርውር የሚልበት ሠዓት አልፏል። ጨለማ ብርሀን
የሆናችው ሰዎች ብቻ አልፎ አልፎ በእግርም በመኪናም ይታያሉ።
ባለታክሲው የነዋይ ደበበን ሙዚቃ ከፍቶ እያንገጠራገጠ የሴፍ ቤት
አደረሰኝ። የሴፍ በረንዳው ላይ ይንቆራጠጣል። አልፎው ወደ ውስጥ
ዘለቅኩ። እየሮጠ ተከትሎኝ ገባ።

«አይንሽን ለምን ይሆን እንዲ የኳልሽው? ያስፈራል!» አለኝ።

ዝም እንዲል ከንፈሩን ጎረሰኩት። «ኮኔ ስር ለመወተፍ ቸኮለ።
ተረጋጋ!... ከቦርሳዬ ውስጥ ትልቁን ወይን መዘዝኩ። ብርጭቆ ፈጠን
ብሎ አቅርቦ ወይኑን ከፈተው። ወይኑን ከነጠርሙሱ አንስቼ አፈ
ውስጥ አንቆረቆርኩት። ልብሴን አውልቄ ወረወርኩት።

«አርቃንሽ ስትሆኗ ደግሞ የበለጠ....»

«የሚበላ አላዘጋጀህም እንዴ?» አቋረጥኩት።

ወደ እቃ ቤት ሮጠ! የሚጠጣበትን ብርጭቆ ይገጥ ተከተለኩት!

«ቁጭ በይ እኔ አቀራርባለሁ!» አለኝ።

አደፍርሱን ጨበጥኩት። ምራቁን ዋጠ!

«ምላስህ እንዳይደርቅ ጠጣበት!»

ብርጭቆውን ሰጠሁት። «ኮልጥ አደረገው! አንጉቱ ስር ገባሁ!

«እራቱ ይቅር?» አለኝ እየተቅለሰለሰ።

«መጀመርያ ጡቶቼን ጭመቅልኝ!... አንጉቱ ስር ገብተህ
ንከሰኝ!... አንገላታኝ! ከዛ... እራት እንበላለን።»

«እስከዛሬ ምን ውስጥ ተደብቀሽ ነው? እሣት እኮ ነሽ!»

«እውነት ነው!»

ወደ ሳሎን ተመለሰን፡፡ ሶፋው ላይ በጀርባው ዘርፈው ተቀመጠኩበት፡፡
ሊገለብጠኝ ፈለገ፡፡ አልቻለም! አለመቻሉ ስሜቴን አቀዘቀዘው፡፡ ማዶ
ብታየኝ ምን ትለኝ ይሆን? እርካታዬን ካገኘህ በኋላ ጆሴን ተሰናብቼ
ወደ ቤቴ ገለገስኩ፡፡

.....ቤቴ እንደገባሁ ልብሴን አወሳልቁ በመሰታወት እራሴን
ተመለከትኩት፡፡ «ጭኖቼን! ጡቶቼን! ትኩር ብዬ ተመለከትኳቸው፤
ዳበስኳቸው፡፡ ያሣሣሉ! ግን የአብዲን እጆች ናፍቀዋል፡፡ «አብዲ
ያስፈልገኛል!» እሱ ነው ለገላዬ ተሰማሚው ሰው!... ደወልኩለት!
አያነሳም! ይበልጥ አስፈልገኝ! ደግሜ ደወልኩለት አያነሳም!

ግስታወሻዬን ከኮሜዲኖዬ ውስጥ አውጥቼ ውሎ እና አፋሬን እንድም
ሳሳስቀር ፅፌ አስቀመጥኩ፡፡ እፎይታ ተሠማኝ! የሳሎን በር በሀይል
ተንኳኳ፡፡ ወደ በሩ ሮጥኩ!... አብዲ ነው! ሲጠፋ መከራ፤ ሲመጣ
መከራ፤ ተለጠጥኩበት፡፡ መኪናው ውስጥ እንደሚጠብቀኝ ነገሮች
ሄደ፡፡ ልብሴ ቀይሬ ተከተልኩት፡፡ እንድም ቃል ሳንተነፍስ የቴዲ
አፍሮን መዝቃ እያደመጥን ቤቴ ደረሰን፡፡ ልብሴን አወሳልቆ አልጋው
ላይ ተቀምጦ ላጥቶጥ ላይ አፈጠጠ፡፡

«ጉዳይ አለኝና አይንህን» አውሰኝ! ተንሸራትቼ እንዳልወድቅ
ከልብህ አስቀምጠኝ!...» አልኩት፡፡

«ይማውስ?» አለኝ ላጥቶጥ ላይ እንዳቀረቀረ፡፡

«አብዲ! በጣም በጣም አስፈልገኛል! በጣም!...»

«እኔ ደግሞ! በጣም በጣም... አሳስፈልገኝም! ደክሞኛል!...»

ላጥቶቹን ቀምጥው ራቅ አድርጌ አስቀመጥኩት፡፡ ለረጅም ሰዓት በዝምታ ተመለከተኝ፡፡ ተጠጋሁት፡፡ ጎትቶ በጀርባዬ ከዘረረኝ በኋላ ጭኖቼ መሀል ገባ፡፡ ይሄን ነው የምፈልገው፡፡

«ያንቺ ስቃይ እንዴት መሰለሽ የሚያረካኝ?»

«አስቃየኝና እርካታን አግኝቼ ደስ እንዳለህ አስቃየኝ!...»

እንገቱ ስር ነከሰኝ፡፡

«ኡምቤርቶን ልገለው ነበር! ትታረሚያለሽ ብዬ ነው የተወኩት! ዛሬም ህይወቴ በእጅሽ ናት!»

ሰውነቴ ቀዘቀዘ!

«በቃሽኝ እስከልሽ ድረስ ከማንም ወንድ ጋር እንዳይሽ! አይካልሽ... ብዙዎች በተለይ ደግሞ ኡምቤርቶ በእጅ ይጠፋል፡፡ እያንዳደ እርምጃሽ በቁጥጥሬ ስር ናት፡፡ የት እንደምትወዱ ከግን ጋር አውቃለሁ፡፡ ስለዚህ ተጠንቀቂ!...»

የተረገመ ቀን! ልብሴን ለብሼ ወደ ሳሎን ሄድኩ፡፡ ለረጅም ሰዓት ከተንቆራጠጥኩ በኋላ ወደ መኝታ ቤት ተመለስኩ፡፡ ፊቴን አኩሮ ተኝቷል፡፡ ኮቴዬን አጥፍቼ አልጋው ውስጥ ገባሁ፡፡ አቅፎ ጭምቅ አደረገኝ፡፡ የምገባበጥ መስዩ ከእቅፉ ለመውጣት ሞከርኩ፡፡ አልተሳካልኝም! የጋለ ገላዬን በነገር አቀዝቅዞ እንቅልፉን መለጠጥ ጀመረ፡፡ ጨካኝ!

ጠዋት አብዲ ከእንቅልፉ ሳይነቃ ነበር ከቤቴ የወጣሁት፡፡ እቤቴ ሰገየ የማህደር እህት ግልምጫ ተቀበለኝ፡፡ ትዕግስት በጥዋቴ ቁጭ ብላ ሺሽ ትሰባለች፡፡ በሺሽ ጠርመሱ ነበር ጭንቅላቴን መበርገድ፡፡ ከሆዴ!

«በሰላም የእህቴን ንብረት ልወሰድ ነው የመጣሁት። ትንሽ ሳንቲምም እንቺ ሳይኖራት አይቀርም። አይ አልሰጥም ካልሽ በፍርድ ቤት እንጨርሳለን።» አለችኝ የማህደር እህት ወገቧን ይዛ።

«ንብረት እንዳላት አልከድም! ግን ብክድሽ በምን ማስረጃ ለትከሼኝ ነው?» አልኳት ተገርማ።

«ትእግስት አለችልኝ! እሷ ባትኖርማ የልጅቷን ንብረት ጭጭ ልታደርጋው ነበር።» ብላኝ እርፍ።

የማህደር የሆነን እቃ ባጠቃላይ መቅደስ አውጥታ በረንዳ ላይ እንድታስቀምጥ ትዕዛዝ አስተላለፍኩ። ትዕግስት ደግሞ በአስቸኳይ ቤቷን ለቃ መውጣት እንዳለባት ነገርኳት። ነገ እኔንም እንደ ማህደር አሳልፋ ለጠላቴ ትሰጠኛለች። ትዕግስት የይሁዳ ታናሽ እህት ናት!

ከትእግስት ለመሸሽ የሱቁን ቁልፍ አንጠልጥዬ ወጣሁ። እንዲጋጣሚ ሆኖ የሱቁን እቃ የሚረከበኝ ሰው ተገኘልኝ። እቃውን አስረክቤ ብር ተቀበልኩ። ሱቁን አብዲ ይወሰድብኛል። አይወሰድብኝም። ከሚል ስጋት ነፃ ነኝ። ወደ ቤት ስመለስ ማቀዝቀዣው እና ሶፋው የለም። ያገለገለ እቃ ለሚሸጡ ነጋዴዎች ትእግስት እንደሸጠችው መቅደስ ነገረችኝ። በሰላም ልትለቅልኝ ነው ብዬ ተደሰትኩ። በጥዋት የቀረበልኝ ቁርስ ነገር ስለነበር፤ የእንጀራ ረሀብ ተቆጣጥሮኛል። የቀረበልኝን የድርቆሽ ፍርፍር እምሸክ አድርጌ ትኩስ የጠሰኝ ሻይ ከለስኩበት።

ሁሉም ቢሆን ውስጤ ሰላም ሲሰማውም ሆነ ሲከፋ በመሞኘጫጫ ስው
እፎይታን የማገኘው፡፡ ብዕራን ጨበጥኩ፡፡ ትንትናዬን ከዛሬ ጋ እያዋዛሁ
ብዕራ በሚተፋው ቀለም ወረቀቴ ላይ አተምኩ፡፡ ዛሬ አልፎ ትላንትናዬ
ሆነ እንጂ... ዛሬ የምለው ቀኔ ነበር፡፡ ለነገሩ እኔ ተጠያቂ አልሆንም፡፡
ዛሬን ትላንትና ያደረገው ጎረቤቴ ነገ ነውና! የአብዲን ድምፅ ስለሰማሁ
ፈጠን ብዬ ማስታወሻዬን ትራሴ ስር ደብቄ የተኛሁ ለመምሰል
ሞክርኩ፡፡

«ቂጥሽን ገልብጠሽ የተኛሽው እኔን ለማሻፈድ ነው?» አለኝ፡፡

«ምን ፍለጋ መጣህ?» ተከሳተርኩ፡፡

«አኩርፈሽ ነው በጥዋት ወደ ቤትሽ የተመለሽው?»

ልብሱን ማውለቅ ሲጀምር «ልትከሰኝ ነው?» አልኩት ደስ ብሎኝ፡፡

«አይደለም! እኔ መብዳት ስላማረኝ!» አለኝ፡፡

ምናለበት አዎ ቢለኝ? ጠማማ! በመርዛማ እጁ እየደባበሰ ሲሰመኝ
ቆይቶ በጥሬ ደረገመብኝ፡፡ ደንግጩ ለረጅም ሰዓት ከተመለከትኩት
በኋላ አስር የሾሉ ጥፍሮቼን ወደ ፊቴ ላኩበት፡፡ መዳፉ ወስጥ ገቡ፡፡
አለቀስኩ፡፡ እንደገና አባብሎ በሚያስደሰት ሀመም ገደለኝ...! እንደገና
በፈዋሽ መዳፉ እየጨመቀ ሀይወትን ዘራብኝ...! አብዲ የሰይጣንን
ጥበብ የሰረቀ ሰዋዊ ሰይጣን ነው፡፡ እየሸሸሁ የምቀርበው፤ ሳልፈልግ
የምፈልገው፤ ሰይጣን ነው፡፡ ሁለት ስሜቶችን በአንዴ ማስተናገድ
እንዴት ይከብዳል?

«አጃኢብ! በምግብ መልክ እንኳ ቢቀርብልሽ አትጠግቢም እኮ!»

«ምን?» አልኩት ግራ የተጋባሁ መስዬ፡፡

መለስ ሳይሰጠኝ ወደ መፀዳጃ ቤት ሄደ። ስለምን እንደሚያወራ
ገብቶኛል! ገላውን ታጥቦ ያመጣውን ሽርጥ ከለበሰ በኋላ መቃሚያ
ፈራሹ ላይ ተሰየመ። የእኔ ቆንጆ! ሽርጥም፣ ሰራም፣ ሁሉም ነገር
ያምርበታል! መቅደስ ምሳ አቀረበችልን። ሲለው እያንዳንዳችን፣ ደስ
ሲለው ደግሞ እየሳመኝ ምሳችንን በላን። ምን ይሆን መጨረሻችን?

«ያረቢ!... አትበለን እንቢ!... ሰውረኝ ከዚች ሰላቢ!...» ብሎ
እጩሬው ያደረገውን ጫት አጎረሰኝ።

ውስጡን ለምን ይከንከነው? «ሊድያ ማናት?» አልኩት።

«የሚካሄድ መደበርያ ናት!»

«የናስ ማንው? አትለኝም?»

«የአጎትሽ ልጅ ነው! ሌላ ሰው ቢሆን እስከ አሁን በሰላም ቆየ?»

አብዲ ስለእኔ የማያውቀው ምን አለ?

«ልክ ልኪን አስነገርሽኝ እይደል? ለነገሩ ባንቺ የተነሳ ማን
የማይናገረኝ አለ? አባቴ እንኳ እረግምሀለሁ እያለ እያሰፈራራኝ ነው!
ከአባቴም፣ ከአሳሠም፣ የተጣለሁት በእንቺ መሆኑን እንዳትዘነገሩ።»
ማስጠንቀቂያ ይመስላል!

«ሰላት በመስገጃዬ ሰዓት ከእንቺ ጋር እማግጣለሁ! ከእስልምና
ህግ ወጪ ሆኛለሁ! አባቴ በጣም አዝኖብኛል!»

ፊቱ ላይ ፀፀት አነበብኩ!

«የምታደርገው ነገር ስተት ከሆነ ለምን አትተወውም?»

«አልችልማ!»

ይሄ አለመቻል አብዲም ጋር አለ ለካ! እኔም እንደእሱ የሚረግመኝ
አባት ባይኖረኝም፤ የፈጣሪን ሕግ መጣሴን አውቃለሁ!... ግን
አለመቻል የሚሉት በሽታ ምረኮኛ ነኝ! በመሀላችን ለረጅም ሰዓት
ፀጥታ ነገሰ። ፀጥታውን ለመስበር ስለጓደኛው ማውራት ጀመረ።

«ኢንጅነር ነው! ከሀዲ ስለሆነ አላናግረውም!»

«ከሀዲዎችን ከምድር ላይ ማጥፋት ነው የሚሻለው!»

«ዛሬ ምን ተገኘና አነሳሽው?»

«ቤቱ ውስጥ ተገሎ መገኘቱን ፉአድ ደውሎ ነገረኝ!» ማቀ።

«ማን ይባላል?»

«ዮሴፍ ይባላል!... ዘውዱ የሚባለው ባለሆቴል ላይ የተፈፀመው
አይነት ግድያ እንደተፈፀመበት ጋዜጦች ዕፈዋል። “ፍትሕን በራሴ”
እያለ ነብስ ለቀጣ የያዘው ወንጀለኛ ብልህ ነው። ወደ አንቺ
እንዳይዞርና እድሜሽን እንዳያሳጥረው ጠንቀቅ በይሁ አለኝ አብዲ
ትከሻዬን መታ መታ እያደረገ።

መሳቅም፣ ማልቀስም፣ አማረኝ፣ ሳቄ ቀድሞ ለቅሶዬ ተከተለ። ለማፍ
ደስታ አለቀሰኩ፣ ለማዶ ስቃይ አለቀሰኩ፣ ታፍኖ የነበረው እንባ
እንደልቡ ፈሰሰ። አብዲ ደነገጠ!

«... ውሀ እንደተጠማ ውሻ እያለከለካችሁ ትጋልቡንና በእሴድ
ታጥቡናላችሁ። ያለምንም ርህረሄ አይናችንን ጎልጉላችሁ ታወጡና
ስንደናበር ትሳለቁብናላችሁ።»

«መንግስት ተገቢውን ቅጣት እየሰጣቸው ነው!»

«የመንግስት ቅጣት የፈሰሰውን አይን ይመልሳል? ወይስ የማህደርን ነብስ? የማህደር ገዳይ የሴፍ መሆኑን ታውቃለህ?»

«እና የሴፍ መሞት ማህደርን ይመልሳል? አይመልስም! ለማንኛውም እኔ የሚያገባኝ ነገር የለም! እስቲ ዛሬ እንኳ በሰላም እንዋል?»

አራስ ነብር ሆንኩ!

«አንተስ ብትሆን የአንዷን ነብስ ሳታጠፋ ትቀራለህ? እጅህ በደም የተጨማለቀ መሆኑን የምንግርህ ምንም ጥርጣሬ ውስጤ ሳይኖር ነው። መንግስት ከመሰረቱ ደህና ቅጣት ቢሰጣችሁ ኖሮ ድጋሚ ሴት ላይ እጃችሁን ባላነሳችሁ ነበር?»

አብዲ ከተቀመጠበት ተስፈንጥሮ ተነሳ!

«አንቺንም አርፈሽ ካልተቀመጥሽ ትሞቻለሽ!»

«እኔ ሞት አልፈራም!»

ሊናገረው የነበረውን ቃል ውጦ እየተጣደፈ ወጥቶ ሄደ!

አም! አስገድደው ደፈሩ፣ ጡት ቆረጡ፣ አሲድ ደፉ፣ አይን አወጡ፣ ጸረ ሰንቱ... ግን ቅጣቱ ያው ነው! ነገ ደግሞ ሌላ አይነት ወንጀል በሴቶች ላይ ይፈፀማል! ነገም ቅጣቱ ያው ከሆነ... ለማን እቤት ይባላል? ፍትሕ እናስፍናለን የሚሉት የታሉ?... አው!... ሥራ በዝቶባቸዋል!!

ክፍል አራት

ክህደት

ጨለማ የዋጠው ሰማይ በከዋክብት አሸብርቋል፡፡ ሥራው ግሩም ነው፤
ንፋስ ለመቀበል ነበር ከቤቴ የወጣሁት፤ ተላካፊ እና ተሳዳቢ ሲበዛብኝ
ወደ ቤቴ መመለስ ጀመርኩ፡፡ አይኔ እና ጆሮዬ መንገድ ላይ ባለው
ትእይንት ተገርግኗል፡፡ ሴት ተላካፊ ወንዶችን ያሳደገችው ከተማ ወንድ
ተላካፊ ወንድ ማምረት የቅርብ ጊዜ ልማድ ሆኗል፡፡ ጊዜና ትውልድ
ተመራመርን እያሉ መጥፊያቸውን ያዘጋጃሉ፡፡ ሰማይና ምድር ግን
የፈጣሪያቸውን ትዕዛዝ እንደጠበቁ ይቀጥላሉ፡፡ እቤት ስገባ ትእግስት
ፍራሹ ላይ ቁጭ ብላ ሺሻ ትሰባለች፡፡ መቼ ቤቴን እንደምትለቅልኝ
አላውቅም፡፡

«የማህደር ጠላት መገደሉን ሰማሽ?» አለችኝ፡፡

«እንደዛትሺው ገደልሽው?» ትንሽ ላስበርግጋት ብዬ ነው፡፡

«ዛትኩ እንጂ አልገደልኩትም!» አለች ዘና ብላ፡፡

«እሱን አንቆ እስር ቤት ለሚወረውርሽ ፖሊስ ትነግሪዋለሽ!
ነብሰ ገዳይ! ሥራሽን የማላውቅ መሰለሽ?»

ፊቷ አመድ ለበሰ! ክህደት ልብን የሚያደማ በሽታ መሆኑን
የሚያውቁት የተካዱ ሰዎች ብቻ ናቸው! ገና በሰቀቀን ስጋዋን መጨረስ
እፈልጋለሁ፡፡ ጎኔን ለማሳረፍ አልጋዬ ውስጥ ገባሁ፡፡ እኔን ከሀሰብ ነፃ
ለማድረግ ሀይሉን አጠራቅሞ የመጣው እንቅልፍ ተከመረብኝ፡፡

መቼም የሚነጋልኝ የረፋደ ፀሀይ በመስኮቱ ገብታ ስትበጠብጠኝ ነው። ትጎግስት ያልታጠበ ፊቷን ይዛ አጠገቤ ተቀመጠች።

«የሴፍን እንዲደበድቡልኝ ጎረምሶች አስከትዬ ወደ ቤቴ ስሄድ... ተገሎ አገኘሁት! ጎረምሶቹ እኔ የገደልኩት መሰላቸው። ፖሊስ ይጠቁሙብኛል ብዬ ስለፈራሁ አፋቸውን ለመዝጋት ያለኝን ገንዘብ በሙሉ ሰጠኝቸው። ስለዚህ ገንዘብ እስካገኝ ታገሺኝና ቤቴን አለቅልሻሁ።» አለች እያለቀሰች።

እሷን ማመን የዋህነት ሳይሆን ቂልነት ነው! ትእግስት ራስወዳድ ናት! ግን እኔ እንደእሷ አይደለሁምና «ግሪካዊውን ሽማግሌ ጠበቅ አድርገሽ ያገር።» አልኳት።

«ማርኮ አልፈልጋትም ብሎኛል? ንገራኝ!»

«አላውቅም!»

«ማርኮ እናቴን እና ልጄን...»

ልጄ? ትእግስት ልጅ አላት? አዲስ ወሬ ይዛ ብቅ አለች!

«... ልጅ እንዳለኝ መደበቅ ፈልጌ ሳይሆን ልጄ የመጣበትን መንገድ ማስታወስና መናገር ስለሚያመኝ ነው።» አለች። አላመንኳትም! ቀጠለች....

«አባቴ በልጅነቴ ነው የሞተው! ርህብ ቆንጥጦ ነው ያሳደገኝ! እናቴ በየሰው ቤት እየዞረች አሻሮ በመቁላት በምታገኛት ሳንቲም ነበር እስከ አራተኛ ክፍል የተማርኩት። ግን ውደ እናቴ የጠቀመችኝ

መስጊት አዲስ አበባ ለሚኖረው ወንድሟ እንዲያስተመረኝ አሳልፋ ሰጠችኝ። የአጎቴ ሚስት ገረዷ አደረገችኝ። ደብተሬን ዞር ብዬ አይቼው ስለማላውቅ ውጤቴ በጣም ዝቅተኛ ሆነ። ጓደኞቼ «ደደቧ!» የሚል ቅፅል ስም አወጡልኝ። የአጎቴ ልጅ ከቤት ውስጥ ገንዘብ በሰረቀ ቁጥር ሌባ ተብዬ የምገረፈው እኔ ነበርኩ። የኔ መከራ በዚህ ቢያበቃ ጥሩ ነበር!» አለቀሰች። ተረበሽኩ!

«ገረምሳው የአጎቴ ልጅ... እናት አባቱ እራት ተጠርተው ወደ ጎረቤት ቢሄዱለት ትንሿ አልጋዬ ላይ ጋደም ብሎ ጠራኝ። ከጎኑ ቁጭ አልኩ። እኔ በመጠጥ ሽታ ከረፍቷል። ለሊት ተነሰቼ እንጀራ ስለምጋግር መተኛት አለብኝና ከክፍሌ እንዲወጣ ተማፀንኩት። እሱ ግን ከእኔ ጋር ማደር አማረው። አልጋዋ እንኳን ለሁለት ሰው ለእኔም አትበቃኝም ነበር። መሬት ላይ እንጥፌ የምተኛበት አሮጌ ብርድልብስ ፍለጋ ሻንጣ ስከፋፍት ውዱ የአጎቴ ልጅ ሳላስበው ከንፈሬ ላይ ግጥም አድርጎ ሳመኝ። ደነገጥኩ! ይባስ ብሎ አፌን ግጥም አድርጎ ይዞ፣ ቀጫጭን እግሮቼን በርግዶ፣ ካለእድሜው በተሸከመው ቆለጥ ክብረ ንፅህናዬን ወሰደው። ከማልቀስ ውጪ ምን አደርጋለሁ? ምንም!» ትእግስት የዚህ ሁሉ መከራ ውጤት ናት ለካ!

«ሁሉም ነገር አሰጠላኝ። ትምህርቱን ተወኩት። ቀናቶች በገፋ ቁጥር የእኔ የወር አበባ መምጫ ጊዜ ናፈቀኝ። እንጀራ ይሁን ውህ ተጠራቅሞበት አላውቅም!... ሆኖ እያበጠ መላ ቅጡ ጠፍቶኝ እንቅልፍ አጥቼ ስንቆራጠጥ ታመምኩና አልጋ ላይ ወደቅኩ። እንዳልሞት ፈርተው ህኪም ቤት ወሰዱኝ። እንድ የተረገመች ደክተር እርግዝና

እና ጭንቀት እንደደቆሠኝ አረዳችኝ። ልጄችሁ ነው! አልኩ። ስም
በማጥፋት ወንጀል ባልና ሚስቴ ዱላ ፈረዱብኝ። ቅጣቴን ከጨረስኩ
በኋላ የፈረደባት እናቴ ጋር ናዝሬት ተጣልኩ። የሰባ ሰባቴ ድርቅ
የመታት ሆኗል የተቆዘረ አዕም ሆንኩ። ተወለድ ያለው እርጉም ፍጡር
ተወለደ። እግዚአብሔር ደግ ነው! ከማንም ጎረምግ ጋር ስትዘል
የተባልኩት ሴትየ የእንቴን ልጅ ድጋሚ ወለድኩት። አንቄ መግደል
ፈልጌ ነበር... ግን እንጀቴ ተመቀኘች። እናቴ ተበድራና በእሣት
እየተጠበሰች በምታመጣው ገንዘብ የበቆሎ ገንፎ በዘይት እያበላች
አረሠችኝ። ጡቴ ወተት ስለሌለው ለዲቃላዬ ወተት ተከራየችለት።
እናቴን ግን በሽታ እየመዘመዘብኝ ነበር። ልጄ ጠንከር ሲል
የምጠላውን የወንድ ገላ እያሞቅኩ ገንዘብ ማምጣት ጀመርኩ።»
ትእግስት አላዘነች!

«ሌሚዬ!... ያገባ፣ የፈታ፣ ወጣት፣ ሽማግሌ፣ የሚቀረኝ የአዳም
ዘር አልነበረም። እናቴም ሳትወድ በግዴ የማመጣውን ገንዘብ
እየቀፈፋት ትቀበለኛለች። ከዛ ወዲህ ከፋ እና ራስወዳድ መሆን
ተማርኩ። አዋጪም ነው! ማርኮ ያስፈልገኛል። እይደለም ቂጤን
ሆኔን ቢበላው አልከፋም። የእኔ አላማ ገንዘብ እግኝቶ እናት እና
ዲቃላዬን መርዳት ነው። ደግሞም ማርኮን እወደዋለሁ!»

ወይ እወደዋለሁ?!... መውደድ እና ጥቅምኩ የማይጣጣሙ ነገሮች
ናቸው! ከትላንቱ ይልቅ ነገ ይበልጥ እንዳይጎዳት ሰጋሁ። ትላንትና
ትዝታ ሆኖ ቢያምም አልፏል። ነገ ግን ገና ያልታወቀ መከራ ተሸክሞ
ነው የሚመጣው። ነገን ማን ይሆን የሚያውቀው? ነገን ለመዋጋት ማን

ይሆን ቀድሞ የታጠቀ? የትእግስት ነገ ባይታወቅም ጠረኑ አፍንጫዬ ስር እየተንከራተተ ነው። መቼም ትልቅ ችግር አለብኝ ያደረገኛውን ሁሉ ወደ ጓላዬ ጥዬ ምሣ ልጋብዛት ለባብሰን ወደ ቦሌ ሄድን።

.....ቦሌ ድልድይ ስር ቆመጣቸውን አንጠልጥለው ወሬያቸውን የሚሰልቁትን ሁለት ፖሊሶች ሰራዊት እና ታደሰ ወደ እኛ ሲጠቁሟቸው አየሁ። ትእግስትም አይታቸው ደንግግ በእኔ ተሸሸገኝ። ከመቅስፈት ስምንት እግሮች እየተከለፈለፉ አጠገባችን ደረሱ።

«የሙት አምላክ ነው ዛሬ ያስያዛት!» አለ ሰራዊት።

«ኃብስ ገዳይ ናት!» አለ ታደሰ።

ቅል አውራጃ ፖሊስ እጄን ጥርቅም አድርጎ ይዞ «ነገሩ ከበረደ በኋላ ከተወሸቅሽበት ጐሬ ተረስቷል ብለሽ ብቅ አልሽ። ግን ከፖሊስ የሚያመልጥ የለም። ቀጥይ!» አለኝ።

አፈላልጐ የያዘኝ አይመስልም?

«መጥሪያ ሰጠኝና ወደ ጣቢያ እሄዳለሁ! ፌስታል አይደለሁም ባንተ እጅ ተንጠልጥዬ በማላውቀው ነገር ጣቢያ የምሄደው።» አልኩት ኮስተር ብዬ።

«ቲቢኛ!» ታደሰ ሊበላኝ ደረሰ።

«እናቱ በሰላም አብረን ወደ ጣቢያ ብንሄድ ለሁላችንም መልካም የሚሆን ይመስለኛል ስለዚህ ተባበሪን።» አለኝ ሁለተኛው ፖሊስ።

«የምን መለማመጥ ነው? ቀጥይ!» ብሎ አያ ቁመቴ ገፈተረኝ!

መንግስት ሀገን አስከብርበት ብሎ የሰጠውን የደንብ ልብስ ጉልበት መሳያ የሚያደርግ የፖሊስ አባል በሀገሪቱ ማየት የተለመደ ነው። «እናቱ ተባበሪና!» ከተሟው ፖሊስ ጠቀሰች። የከበቡን ሰዎች የአፈር ያስበላሽ አስተያየት አመመች። «መቼስ ማልጎደኒ!» አለ የሀገሪቱ ሰው። በፖሊስ ታጅቤ ፖሊስ ጣቢያ ደረሰች።

የጣቢያው አሣዥ ቢሮ ነው ብለው ስለከ ጆሮው ላይ ደቅኖ የሚንሾካሾክ ፖሊስ ፊት ለፊት ጎልተውኝ ወጡ። የስልኩ ውይይት ከሌላ ጣቢያ አሣዥ ጋር ነው። ስለ አንድ ሀብታም እስረኛ መፍቻ ዘዴ እየተወያዩ ነው። ሲጠየቅ ምን መመለስ እንዳለበት እንዲነግረው እኔ ፊት የተጎለተው ለሣኛው ምክር ይለገሳል። ምን እድርጐ ይሆን የታሠረው? ምንም ያድርግ! ዋናው መፈታቱ ነው። ብሩ ደህና! ሽረ እን አያ ጅቦም ደህና ይሁኑለት። በሠራው ወንጀል መቅጣት ሲገባቸው... እንዴት ከወንጀሉ ራሱን ነፃ ማውጣት እንደሚችል ተጨንቀው ይወያያሉ። ወንጀለኛውን ነፃ ለማውጣት ግዴት ንፁሁን ባልሰራው ስራ ወንጀሉ ወህኒ ከወረወሩ በኋላ... በድሀ እንባ ታጥበው የሀብታም ኪስ ይበጭቃሉ!... ማን ይሆን እነዚህን ተመቾች የሚያጠፋልን? የስልኩ ውይይት በአካል እንደሚቀጥል ተነጋግረው ስልኩ ተዘጋ።

«ምን ልርዳሽ?» አለኝ ፈገግ ብሎ አሣዥ ተብዬው። ከንፈሩ እና ጥርሱ ጫት እና ሲጋራን ያሰድባሉ። የመጣሁበትን ምክንያት ተናገርኩ። «ሲያዩሽ እንኳን ሰው... ዝንብ!... እሷም ትከብድሻለች!... ቁጫጭ መግደል የምትችይ አይመስለኝም።» አለ እየገለፈጠ።

«ሰምን?»

«ሴት ስለሆንሽ ነዋ!»

ይህ ቃል ያመኛል!

«ለኚህ ወንድ ጉልበት የአንድ ሴት ብልሃት በቂ እንደሆነ ስንግርህ በኩራት ነው::» አልኩት::

አልተዋጠለትም! «ኔራሽ ፊቱን ኮሶ አስመስሎ ወንጀሉን ወደ ሚክታተለው መርማሪ ክፍል ይሆኝ ሂደ:: መርማሪ ተብዬው ቁጭ ብሎ በሞባይል መዘቃ ያዳምጣል:: አዛዥ ድንገት ስለመጣበት ደንገጦ ሞባይሉን አጥፍቶ ሰላምታ ሰጠ:: አዛዥ እየተጀነ «አምሮት ግለት እፈናት!» ብሎት ወጥቶ ሂደ::

«እስኪ ፍትሕን በራሴ ብለሽ ፃፊልኝ!» ብሎ መርማሪው ወረቀት እና ብዕር ሰጠኝ::

«ግንባር ላይ እና ወረቀት ላይ አንድ ይሆናል ብለህ ነው? ደግሞ እኮ ስለት በተፋው ደም የተጻፈ እንጂ.....» ተናግሮ ሳልጨርሰ አፈጠጠ:: «አይሆን ከጋዜጣ ላይ አንብቤ ነው!» አልኩት::

ጠረጴዛው ላይ የተቀመጠውን ደውል ተጫነው:: አንድ ፖሊስ በፋን ከፍቶ ገባ:: «ዘበኛውን አምጣው!» አለው ኮስተር ብሎ:: ፖሊስ ትዕዛዙን ተቀብሎ ወጥቶ ሂደ::

«ዘውዱን ገድለሻል ተብለሽ ቢፈረድብሽ ምን ይሰማሻል?» አለኝ በፈገግታ::

ፊፕግታው የምርመራ ሰልቴ ይሆን? ሟርተኛ!

«ይህን ጥያቄ ከተፈረደብኝ በኋላ ጠይቀኝ!» አልኩት።

የዘውዱ ዘበኛ ከፖሊሱ ጋር ገባ። የዘውዱን ገዳይ ዱካ ይጠቁሙናል ብለው በቁጥጥራቸው ስር እንዳዋሉት ገባኝ። ደስ የሚለው ነገር ግን ዘበኛው ጭራሽ እይቶኝ እንደሚያውቅ ተናገረ። ፖሊሱ እየገፈተረ ወደ ማረፊያ ቤት ይዞት ሄደ። መርማሪ ተብዬው ሙሉ አድራሻዬን ወረቀት ላይ ካስፈረ በኋላ የጥያቄ መዓት ደረደረብኝ። የማውቀውን ተናገርኩ! ወዲያው የሞባይል ሰልኬ መዝፈን ጀመር። ሰልኬን አንስቶ ካናገረ በኋላ ከተፈለገኩ ደውሎ እንደሚጠራኝ ነገሮኝ እንድሄድ ፈቀደኝ። የገደለችው ቤት ነች ብለው ለምን እንዳሰቡ ጠየቅኩት። ግን ከሴት ስር ስለማይጠፋ! መሆኑን ነገረኝ። ከሴት ጀርባ ወንድ ቢኖርስ?

«ወንጀለኛው በዘውዱ ነብስ ማጥፋት ብቻ አይደለም እየተፈለገ ያለው... በኢንጅነር ዮሴፍ ሞትም ተጠያቂ ነው!» አለኝ እያዟ።
...ቡና ወይስ እንቅልፍ?

ቴጂ ከመርማሪው ቢሮ ሰውጣ ዘላ ተጠመጠመችብኝ። ልብዋ በፍርሃት ይዘላል። ፖሊሱ ጣቢያው አካባቢ ወደሚገኝ ሬስቶራንት ገብተን ምሳ በላን። የሚሾቹ አስከሬን ላይ ምንም አይነት አሻራ ስላላገኙ ወንጀለኛውን ለማግኘት እድላቸው ጠባብ ነው። ለዛም ይመስለኛል የለቀቁኝ! ግን ካለዋስ እንዴት ለቀቁኝ?

እቤቱ እንደገባው የመጀመሪያ ሰራዬ የሆነው ገላዬን በቀዝቃዛ ውሀ
መታጠብ ነበር። ቀዝቃዛ ውሀ ዘና ያደርገኛል። ማርኮ እና ኡምቤርቶ
እንደሚመጡ ሳይናገሩ ድንገት ቤቱ ውስጥ ተገኝተዋል። ትእግስት
ማርኮ ላይ ተጣብቃ አለቀሰች። በለቅሶም ከተሳካላት ተመስገን ነው
እኔ እና ኡምቤርቶ መኝታ ከፍሌ ገባን።

«የኔ ፀሀይ! ምን ያህል እንደናፍቀሽኝ በምን ቋንቋ ልግለፅልሽ?»
አለኝ ሰማያዊ ዐይኑን ዐይኔ ላይ ተከሎ።

«ዐይንህ ስለገፀልኝ አትጨናነቅ።» አልኩት ፈገግ ብዬ።

«ፈገገታሽ ምግብ መሆኑንህ ዐይኔ አልነገረሽም?»

«አሱን አልነገረኝም!»

«ሁለመናሽ በሰውነቱ ላይ ሙቀትን እንደሚፈጥርህ ያንቺ ዐይን
አልነገረሽም?»

«ለየት አልክብኝ!...»

«ናፍቆት ነው እንዲህ የሚያቅበውብኝ!»

ናፍቆት እኔም ጋር ነበር! ግን አልነገርኩትም። ወደ አገሩ ለመሄድ 10
ቀን ብቻ ነው የቀረው። መንትያ ወንድሙ አልቤርቶ ቶሎ እንዲመጡ
እየደወሰ ይጨቀጥታል። ኡምቤርቶ ግን እኔን ይዞ ካልሄደ መሄድ
እንደማይፈልግ ደጋግሞ ነግሮታል። ወደ አገሩ ካልሄደ ደግሞ በእሱ
እና በወንድሙ ላይ ትልቅ ችግር እንደሚፈጠር ለሚውቀኛል።
የሚፈጠረው ችግር ምን እንደሆነ ግልፅ አድርጎ ባይነገረኝም ዘራቸው
መረገሙን እና ከዘራቸው የተረፉት መንትያ ወንድሙ እና
ያሳደገቻቸው አክሲታቸው ብቻ እንደሆኑ አልደበቀኝም። ወደ አገሩ

ከተመለሰ ግን እርግጥኑን ከወንድሙ ጋራ ሆነው መስበር እንደሚችሉ ሲነገረኝ ወደ እገሩ እንዲመለስ ተማፀንኩት፡፡

«እንጂን ካጣሁ መኖሪ ትርጉም አልባ ስለሆነ ልቤን አዳምጬ ዐይን ዐይንሽን እያየሁ መሞትን መርጫለሁ፡፡» ነበር መልሱ፡፡

አላመነኩትም! ልቡ ውስጥ ያለውን እውነት ማወቅ ይከብዳኛል፡፡ ሰው የብዙ ጥበብ ባለቤት ነው፡፡ ልብን መመርመር ለሰይጣን እንኳ የተነፈገው ትልቅ ክህሎት ነው፡፡ እኔን ለማሳመን የፈጠረው ታሪክ ነው ብዬ አልፍኩት፡፡

ተዘጋጅቶ የተቀመጠ ምግብ ስለሌለ ወደ ማታ ወጣ ብለን የአትክልት ሳንዱች ቀምስን ወደ ቤት እንደተመለስን የምን እርግግን ቤተሰባችውን እንደሚያምስ ደጋግሜ ብጠይቀው ሲነገረኝ ፈቃደኛ አልሆንም፡፡ ይልቅ ስለወንድሙ ባህሪ አወራልኝ፡፡ አልቤርቶ ተብዬ መንትያ ወንድሙ ያመነበትን ነገር ከማድረግ ወደኋላ የማይል ቆራጥ እና ኩሩ ሰው መሆኑን አወቅኩ፡፡ እንድ ቀን አብራው የተኛችን ሴት ደገሞ ማየት እንደማይፈልግ ኡምቤርቶ ሲነገረኝ መንትያ ወንድሙን ለማየት ጓጓሁ፡፡ በሰንት ልሙና የሚመጣው እንቅልፌ ዛሬ ሳልፈልገው ከች አለ፡፡

በኡምቤርቶ ታቅፎ ያደረገው ገላይ ላይ በተከፈተው መስኮት የሾለከው ብርሃን ሲያርፍበት አይኔን እያሸሁ ቀና አልኩ፡፡ ደስ የሚል የምግብ መላካ ወደ አፍንጫይ ዘለቀ፡፡ ገላይን ለቅሶቅ ብዬ ሳሉን ተቀመጥኩ፡፡

ኡምቤርቶ በመረቅ የታጀበ የሰጋ ጥበስ አቀረበልኝ። ስጋው
ገንቶሮበታል ግን ይጣፍጣል። ቁርሳችንን እየተጎራረስን በላን።
ሽንኩርት አቃጥሎት፤ እያለቀሰ፤ በለቅሶው እየተዝናኖሁ፤ ምግባችንን
ለሁሉት አዘጋጀን። ቲጂ ከማርክ ጋር እንደወጣች አልተመለስሽም።

ኡምቤርቶ አብሮኝ ስለዋለ ተደስቻለሁ፤ ሳገኘው ነገሩት ይሰማኛል፤
የአገሪ የቡና አፈላላ ደስ ስለሚለው ላፍላለት ብዬ የቡና እቃ
እንዲያቀራርብ እዝገው ቡናውን ማጠብ ጀመርኩ። የታዘዘውን ትቶ
ከጀርባዬ ቆሞ እንገቱ ስር ይስመኛል። እጁ ጡቱ ላይ አርፏል።
ቡናውን የሚያሸት እጆቹ ስራቸውን አቆሙ፤ በወሲብ ባህር ለመዋገት
ልብላችንን በጥድፊያ አወላልቀን ከባህሩ ገባን። ዋና ተጀመረ...

ስቃያዊ ደስታ!... ስቃዬን ወድጀዋለሁ!... ጭናቹ መሀል ያለውን ህመም
ይበልጥ ፈለግኩት። ወደ ኋላ ከመሸሽ ይልቅ ይበልጥ ደረቱ ህ
ተጣበኩ። የምሆነውን የማደርገውን አላውቅም!... ግን እፎይታ
አግኝቻለሁ።

«እባክሽ!... እባክሽ የኔ ፍቅር! የአብዱን ስም አትጥራ።
አውቃለሁ እንደምታፈቅረው ግን ሞት እስኪለየን ድረስ እብደን
እርሺው!... ማለቱ ስሙን መስማት አልፈልግም!... እባክሽ!...» አለኝ።

ደርቄ ቀረሁ! የአብዱን ስም ጠርቼ ነበር? በፍፁም አልጠራሁትም!
አለመጥራቴንም አላስታውስም! ሳልፈልግ ኡምቤርቶን እያስቀየምኩት
ነው። ዐይኖቹ ያዘኑ ዐይኖቹን ማየት አልቻሉም። እንደተዘጋጋን
የቆላሁትን ቡና ውጪ ወግጪ ስመለስ ኡምቤርቶ ወለሉ ላይ

ተዘርጅል። ደንገጥኩ! ውህ ደረቱ ላይ እያፈሰሰኩ ብጠራው ጠልሰ
ለሰጠኝ አልቻለም። ግራ ገባኝ!... ተጨንቄ እያገባበጥኩት። «ሰቀለድ
ነው!» አለኝ እየሳቀ። በጀጉ ውስጥ ያለውን ውህ ፊቱ ላይ ገለበጥኩት።

«ትወጅኛለሽ? ውስጤ ልብዋ ውስጥ ትንሽ ቦታ አግኝተህል
ይለኛል!... ለዛም ነው ተስፋ የማልቆርጠው! ለነገሩ እውነተኛ አፍቃሪ
ተስፋ እይቆርጥም!... ፍቅር 'ራሱ ተስፋ ነው!» አለኝ።

እውነት ልቤ ውስጥ ትንሽ ቦታ አግኝቶ ይሆን? አይ... አይ... የምን
ቦታ? ሆ! የምን መዘባረቅ ነው? ታድያ ለምን አልተመዘገብና ወደ
አባፋ አልሄድም? ገንዘቡስ? ውለታውስ? ቀጠን ያለ ቡና አንጸገድ ስኒ
ጠጣን።

እትጹ ትእግስት የሳሎኑን በር በረገጽ ገባች። በእንባ የታጠበው ፊቷ
ጥቁር ብሏል። ማርኮ አላገባሽም እንጸላት ገባኝ። የኒው በግ እንባየን
እየጠረገላት ሌላ ማግባት እንደምትችል ነገራት። ሲት ልጅ በቂጧ
የሚበዳትን ወንድ ለመለየት በጣም ይከብዳታል የሚባል ወሬ እለ!...
ይኸው ጓደኛዬ የቁጭን ሀግ የወሰደውን ሰው አፍቅራ እያለቀሰች ነው።
ሽማግሌውን ጠበቅ ብታደርጋቸው ኑሮዋን መምራት የምትችል
ይመስልኛል! እሳቸውንም ካላገቡ ወደ ካልሞቱ ነው የምታገኛቸው።

«ኡምቤርቶ! እባክህ ንገረው አፈቅረዋለሁ!» አለች ቂጂ።
«እነግረዋለሁ!... ግን ውሳኔውን ማስቀየር አልችልም!» አሳት።
«የምርሻን ነው ፍቅር ምናምን የምትይዩ?» አልኳት እባቸው።
«ያልቆዛለ ስለቁሰል ቢያወራለት መች ይገባዋል?!»

ትእግስት እና ኡምቤርቶ ፍቅር እንዴት እንደሚያደርግ እየተቀበለ፡
ማውራት ሲጀምሩ ትቻቸው ወደ ውጪ ወጣሁ፡፡ ትንሽ ቆይቼ ወደ
ውስጥ ሰገባ ኡምቤርቶ አልጋዬ ላይ ጋደም ብሎ ማስታወሻዬን
ያገባብኳል፡፡ ቀምቼው ኮሚድኖዬ ውስጥ ቆለፍኩበት፡፡ አማርኛ
ማንበብ እንደማይችል እያወቅኩ ምን እንዳስደነገጠኝ አላውቅም፡፡
ከጀርባው ተቀምጧል፡፡ ጣቶቼን ውብ ፀጉሩ ውስጥ ሸጉጩ፡፡ ማርመስመስ
ጀመርኩ፡፡ የተፈነከተበት ቦታ ጠባሳ ሆኗል፡፡ የኔ ውጤት ነው! አብዱ
የሚባል ሰይጣን ድጋሚ ይተናኮለዋል ብዬ ፈራሁ፡፡

«ምን እያሰብሽ ነው?» አለ እንጋጦ እየተመለከተኝ፡፡

«ስለ አንተ!»

«ስለ እኔ ምን?»

«ስለ አንተ... ስለ አንተ... መልካምነት!»

«አ! እኔ መልካም ሰው አይደለሁም!»

«መልካምነትህን በበጎ ነገር መመለስ ባለመቻሌ ደግሞ ወስጠ
ታግል!»

«በማድረገው ነገር ደስተኛ ነኝ! ካንቺም ምንም ነገር
አልጠብቅም!» ግንባሬን ሳምኝ፡፡

ቲጂ ከማበደ በፊት ማርኮን ደውሎ እንዲጠራላት ለመገኘት፡፡
ኡምቤርቶ መልስ ሳይሰጠኝ ሰልኩን ይህ ወደ ውጪ ወጣ፡፡ ቲጂ
ያግባኝ ያፍቅረኝን ትታ እስኪሄድ ድረስ ብትጠቀምበት ጥሩ ነበር፡፡
እኔ ግን... እራት ከማርኮ ጋር መሆናችንን ኡምቤርቶ ሲናገር ቲጂ
በደስታ ሰከረች፡፡ በናፍቆት እቃጠላታለሁ እንጂ በአማላጅ

አላደርገውም፡፡ ቀለል ያለ የእራት ልብስ ከለበሰኩ በኋላ በመሰከት
የሚታየኝ ጥቁሩ መክደኛ ላይ ተራርቀው የሰፈሩቱን ከዋክብት
መመልከት ጀመርኩ፡፡ ምን ሀሳብ አለባቸው? በእነሱ ዐለም ሞት የለ!
መቀበር የለ! አላቸው እንዴ? ሳይንስ ብዙ ስለሚቀጥጥር እርግጠኛ ሆኛ
መናገር ይከብዳል፡፡

ቲጂ አለባበዷ ያምር ነበር የሚካፍ ነገር ግን... ላታስላቅቀው መናገሩ
እኛ ማድከም ነው፡፡ ኡምቤርቶም ሚካኖን አልወደዳትም፡፡
ወንትራት ታክሲ ታጉረን ወደ ሚክሲኮ ሄድን፡፡ ወደ ተቀጣጠርንበት
ፊትራት ስንገባ ማርኮ እጁን አውለበለበ፡፡ ቲጂ እላይ ላይ
ፎካል ምንም አልቀራትም፡፡ ከእሱም ብሶ ጭራሽ ፊት ነግት፡፡
እኛ ግይሆን እሷ አናደደችኝ፡፡

«ማርኮ አፈቅርሃለሁ!» አለችው እጁን እየሳመች፡፡

«ሚካኖ አስቀያሚ አድርጉኝል!» አላት፡፡

አያናድድም? አጅሪት ታምሪያለሽ ያላት መስፈርት ነው መሰለኝ እንገቱ
ሰር ላመችው፡፡ ሴት አሰዳቢ! ማርኮ ጭራሽ መጣሁ ብሎ ወጥቶ ሄደ፡፡
ቲጂ አይኗን በሩ ላይ እንደተከለች ቀረች፡፡ እራቱ ፊት ለፊታችን
ተደረደረ፡፡ እኔ እና ኡምቤርቶ ጥስቅ አድርገን በላን፡፡ ተናፋቂው
ማርኮ ለኡምቤርቶ ደውሎ እንደማይመጣ ነገረው፡፡ ቲጂ ባልበላ
አንጀቷ እንባዋን አወረደችው፡፡ ወይ ሴቶች! ወይስ? ወይ ወንዶች!
ከፊትራት ወጥተን ወደ ሌላ መዝናኛ ቦታ ሄድን፡፡

የገባበት የምሽት ክላብ የመነህሪያ መልክ ስለሌለው ወደጀዋላሁ፡፡
ቲጂ የቀረበላት መጠጥ ከልክፍቷ የሚያድናት ፀበል መስፈርት ነው
መሰለኝ እየደጋገመች ትጨልጠዋለች፡፡ እንደ ኅልማሳ ቲጂ ላይ
አይነን ተከሎ በእጁ የያዘውን መጠጥ የተሞላ ብርቱቆ እየደጋገመ
ወደ እፉ ይልካል፡፡ ቲጂን ወደ ኅልማሳው ጠቆምኳት፡፡ አጅሬ መጠጥ
ጭንቅላቷ ላይ ስለወጣ ያለምንም ፍርሀት ወደ ኅልማሳው ሂዳ እጁን
እየጉተተች ይዛው መጣች፡፡ የህግ ባለሞያ ነው፡፡ ህግ አውጪ እንጂ
ፈጻሚ አካል ሊትዮኢያ ውስጥ ማግኘት ከባድ መሆኑን ሰነግረው፤ ፊት
ተለዋወጠ፡፡ ይውጣለት ብዬ ፍትሕ የለም አልኩት፡፡ የምጠይቀውን
ጥያቄ አለግወቅ አደጋ እንዳለው ነገርኝ የቲጂን እጅ እየጎተተ ሄደ፡፡
ዲፕክራሲ እስከተሰጠኝ ድረስ የፈለግኩትን ጥያቄ ባንሳ ለምን አይ
ይኖረዋል? ዲፕክራሲ ማለት ምን ማለት ነው?

አዲስ ፀሐብ መጣልኝ፡፡ ኡምቤርቶ እስኪሄድ ድረስ እኔ ቤት እንዳኖር
ማድረግ፡፡ ፍቅር አይደለም! የበለጠ ባቀረብኩት ቁጥር ከሱ ከሌ
ይሆናል፡፡ ከጎረቤጥን ደስታ ስለሚሰማኝ ወደ አገሩ እስኪመለስ ድረስ
ከእኔ ጋር እንዲኖር እንደምፈልግ ነገርኩት፡፡ ኡምቤርቶ እውነቱን
መሰሎት ተደሰተ! ትንሽ ከጠጣን በኋላ ሞቅ ሲለን ቲጂን ትተናት ወደ
ቤት ሄድን፡፡ ስለደከመኝ ወሲብ ትዝ አላለኝም፡፡ እሱም አላስቸገረኝም!

ቀና ቀን ያድርገውና ረፋዱ ላይ ነው ከአልጋችን የወረድነው፡፡ ለሁለት
የሠራነውን ቁርስ እየበላን የቲጂ መኝታ ክፍል ተከፍቶ የህግ ባለሙያ
ተብዬው ብቅ አለ፡፡ ሰላምታ ሳይሰጠን አንገቱን ደፍቶ እየተጣደፈ
ወጥቶ ሄደ፡፡

«አንጀት አረሰ ሞፈር ተሸክሞ ሰራ ዜግ!» አለች ቲጂ።
«ሰራ ላይ ማን እንደ ድሬው ልጅ!» አልኳት።
«አጠገብሽ ያለውስ?»

«አራፍ ነው! የድሬው ሚጥሚጥ ሳይኖረው አይቀርም!»
«የነጩ ሰኳር በዛብት? የድሬውን ስለምትወጃው ነው ባክሽ!...»

ቲጂ ያልተሳፈ ማንበብ ትወዳለች። ኡምቤርቶ ኮተቱን ለማምጣት
ጭረረበት ሆኖ ሲሄድ ሁለታችን ሻይ ቡና ለማለት ወደ ካፌ
ጽና። ትፅግስት ባላወቀችው መንገድ ፍቅር የሚባል መጫ ውስጥ
ተፈቃለች። ፍቅር የሚይዘውን ሰው ለምን እንደማይመርጥ
አውቅም። ስለኑሮ ወይስ ስለፍቅር ታስብ? እኔ የፍቅር ሰው
አይደለሁም! ሲጀመር መች አውቀውና! እሱስ ያውቀኝ ይሆን?

ቲጂ እንደወጣን ጫት እና መ-አወል ገዙትን ወደ ቤታችን
ተመለስን። ቲጂ ቡና እስክታቀራርብ ድረስ ትንሽ ሸሮ እንደከደኩ።
ጫቲ ፈተና ስላለባት መጥታ አታውቅም። ስለዚህ የሰሞኑ ምግባችን
እነ ሸሮ እና ፍርፍር ይሆናሉ ማለት ነው። ቤቶች የጋገፍት እንጀራ
ተገዙት ቀረቡ። ቀምሰን ተነሳን።

ደሪያ ሰባሽ የመቃሚያ ፍራሽ ላይ ተሰየምኩ። ሰራ ፈት ሰዓቱን
የሚገፋው ጫት በማመንዝግ ስለሆነ አይፈረድብኝም። ቤታችን
በቡናው እና በእጣኑ ጭስ ሞቅ ብላለች። ቲጂ የቆላችውን ቡና
ለመውቀጥ ወደ ውጪ ስትወጣ ኡምቤርቶ ሻንጣውን እየገባተ ገባ።
አባዲ ካወቀ ምን ሊከሰት እንደሚችል ለሰይጣን መተው ነው።

ጣሊያናዊው ጉበል ላፕቶፑን ይዞ አጠገቤ ተቀመጠ። የተቀባው ሽጉ
ደስ ሰላሰኝ እንገቱ ስር ሳምኩት። አሁንም ደስ አለኝና ደገምኩት።
በድርጊቱ መደሰቱን አይኖቹ አሳበቁበት። የቲጂ ቡና ሲደርስ አንድ
ሲኒ ከጠጣንለት በኋላ ጫቱን በሰመ መቃም ብዬ ባረኩት። ኡምቤርቶ
ላፕቶፑ ላይ አይኖቹን ተክሎ ጭንቅላቱን ይነቀንቃል።

«የተፈጠረ ችግር አለ?» አልኩት።

«ወንድሜ የፃፈልኝ...» ብሎ ዝም አለ።

«የቤተሠብ ጉዳይ ነው!» አለኝ መልሱ።

..... ስለ እሱ ቤተሰብ ምን አንባኝ? ስለ እሱ ከተጨነቅኩ ይበቃኛል
ከተጨነቅኩ?... ማለቱ ጥሩ ሰው ስለሆነ ከፉ ነገር እንዲህ
አልፈልገም! እኔኮ ለወንዶች የማልጨነቅ ሰው ነኝ! እዎ! ነገር ገ
ኡምቤርቶ ለእኔ ጥሩ ሰው ነው! ስለዚህ... ሳስበው ወንዶች
የማይበገሩት እኔነቴ እየተንገዳገደ ሳይሆን አይቀርም! ሻረ በፍፁም
እኔን ማንም ወንድ አይበገረኝም!

ቲጂ ድንገት ስቅሰቅ ብላ ማልቀስ ጀመረች። ላባብላት አልፈለገክም።
ማልቀስ ጥሩ ነገር ነው። እንባ የውስጥን ቆሻሻ ጠራርጌ የሚያወጣ
የእፎይታ ባህር ነው ብዬ አምናለሁና! ወዲያው ከት ብላ ማቀች።

«ፍቅር ያዘኝ!... ለዛውም ከማርኮ!... እንዴት ደስ ይላል?!...»
አለችው ለኡምቤርቶ።

«አኔም ከሌላ ፍቅር ይዞኛል!... ስለያዘኝም ደስ ብሎኛል!...
የሚሰማኝን ስሜት እወደዋለሁ:: ስለፍቅር ለመናገር ቃላት የጥረኛል
ፍቅር...» ቃላት አጠረው እና ዝም አለ::

«ግን ለፍቅራችን ምላሽ አላገኘንም!... ያ ደግሞ ያማል!...» ቲጂ
እንገደን ደፋች::

«...የኮነው ደስ የሚለው!... የማይወድሽን ሰው መውደድ!...
የግፊልግሽን ሰው መፈለግ!...» አላት::

ይኔ ቲልነት ነው!

«ስቃዩን?» አለች ቲጂ ልቧን ደግፋ::

«ስቃዩኑ ነው ዋናው ደስታ! ከእሱ ምንም አትጠብቁ!... እንቺ
ገሸን ግን አትንፈረው!... ሲጠላሽ እንደገና እንደገና ወደጂው!... ይሄ
ኔ የፍቅር ትርጉም!...» አለ ኡምቤርቶ::

ጠግላውቀው ነገር ስለሚያወሩ አልተሳተፍኩም!

ሰፃቱ ይጫል! ፀሀይ ወደ ጉራዋ ገብታለች:: ጨለማ ነገሶ በሰው ሰራሽ
ባርሀን ደብዝዟል:: ጠጥቶ መስከር ደግሞ በጣም ያማረኝ ነገር ነው::
ረዘም ያለ ቀሚስ ለበሰኩ:: ፓንት ማድረግ አልፈለግኩም:: ኡምቤርቶ
ፓንት አለማድረግን ያውቃል:: ያኔ ድንቅነሽ እራቁቷን መሆኗን
ያለማቋረጥ እያሰበ ይቁነጠነጣል:: ፊቱ ፍም ይመስልና ከንፈሩን
እየደጋገመ ይነክሰዋል:: ይሄ ለእኔ ደስታን ይፈጥርልኛል!

ቲጂ አብራን መውጣት አልፈለገችም፡፡ ብቻዋን ሆኖ ስለማርኮ ግሰጣ
እንደምትፈልግ ነገረችኝ፡፡ ፅናቱን ይስጣት! የተሳፈርንበት ታክሲ
ሹፌር የቀመርን ምርጥ አሮምኛ ዘፈን ከፍቶ እያንጎራጎረ ይሸፍራል፡፡
ጓደኛው የጓደኛዬን ሀይወት እንዳበላሽ ለኡምቤርቶ ምርር ብዬ
ስነግረው፡፡ የሚያበሳጭ መልስ ነበር የሰጠኝ፡፡

«ፍቅር በትእዛዝ የሰው ልብ ወስጥ የሚቀመጥ እቃ አይደለም!»

«ይሄ ነው መልስህ?»

«እኔ እንቺን በማፍቀሬ ተጠያቂዋ እንቺንሽ ማለት ነው?»

«የኔ እና ያንተን ከእነሱ ጋር ምን እንድ አደረገው?... ሲጀመር
እንተ ስለፍቅር አታውቅም!...» አፈጠጥኩበት!

መልስ አልሰጠኝም!

«ፍቅር አንድ ነው! ስሜቱን አትጉጂው! ባታፈቅሪውም ፍቅር
አክብረለት!... ጓደኛሽ ማፍቀር በመቻሏ እድለኛ ናት!... በጸሐፊ
ያፈቀረችውን ሰው አትገንኘው!...» አለኝ የታክሲው ሹፌር ከታክሲው
ስንወርድ፡፡

የውሽት ፈገግታ ለገሰኩት!

ወደ ምግብ አዳራሹ ስንዘልቅ አብዱ በቦታው ከተገኘ ብዬ አይኖኛን
እንከራተትኩ፡፡ የለም! ሁለት ቀዝቃዛ ቢራ አዘዝን፡፡ ኡምቤርቶ
የመጣለትን ቢራ ሳይጨርስ እኔ ሁለተኛ አዘዝኩ፡፡

«ኡምቤርቶ ጥሩ ሰው ነህ!... የኔን ማንነት እያወቅክ ልሸሸኝ
አልፈለግክም፡፡ ያ ደግሞ እኔን እየተጫነኝ ነው፡፡ እውነቱን ልንገርህ?
እኔ ወንዶችን የምፈልጋቸው ለወሲብ እና ለጥንክብ ብቻ ነው፡፡
ሰለሀ...»

ፋናጌ ሳልጨርሰ እቅፍ አድርጎ ግንባሬን ሳመኝ፡፡ ታዲያ ይሄ
እየናድድም? ምን አባቱ እንደማደርገው አላውቅም!

«ብዙ ጊዜ ፓንት የማታደርገው ለምንድነው?» አለኝ፡፡

እስኩን ፓንት አለማድረጌን እያሰበ ነው ማለት ነው!

«ቂጢ ትልቅ እንዲሆን!»

«ፓንት አለማድረግ ቂጥ ትልቅ ያደርጋል?... ሰዎቹ አላውቅም!»

ፒፑት ለረጅም ሰዓት ግፉ፡፡ እኔም በበአሳሳቄ ማቅኩ፡፡

ኡምቤርቶ እንደ ዐበሻ፡ ከትፎ ጥርግ አድርጎ መብላት ለምደል፡፡
ቤንጂራ አቆራረሱ ግን እስካሁን አልተሰተካከለም፡፡ ያዘዝው እራት
ከመቅረቡ ማርኮ የሰሊን እጅ እየጉተተ ወደ እኛ ሲመጣ እየሁተ፡፡
ኡምቤርቶ ላይ አፈጠጥኩ፡፡ ቲጂ ከሌለች የእነሱ መምጣት ችግር
እንደማይፈጥር ረጋ ብሎ አስረዳኝ፡፡ ማርኮን ፊት ነሳሁት፡፡ እንደ
ጠርፎስ ጠጅ! ከአንድ ብርሌ ጋር እዘዙ፡፡ የቀረበውን ምግብ ቀምሼ
ተጠኩት፡፡ ኡምቤርቶም በማርኮ ወሬ ስለተጠመደ ብዙ አልበላም፡፡

«መምጣታችን የደበረሽ መሰለኝ!» አለኝ ሰሌ፡፡

«ብጣም!» አልኩት ማርኮን በክፉ አይን እየገረፍኩት፡፡

ማርኮ እየት አድርጎኝ ወደ ኡምቤርቶ ዞረ፡፡

«ከቲጂ ጋር ስለነበራቸው አጭር ጊዜ አጫውቶኛል! አሁን እኔን ነው የፈለገው!... ነገ ደግሞ ሌላ ሰው ሊያምረው ይችላል!... ይሄ የነጮች ባህሪ ነው!... እኔም ብሆን ካልፈለገኝ ከእሱ ጋር መጫወጥ አልልም።»

ቲጂ መጫወጥ አለችብኝ ብሎት ይሆን? መፀዳጃ ቤት ደርሼ ስመስሰ
ቲጂ ከማርኮ ጉን ቁጭ ብላለች። ደነገጥኩ! ማርኮ እራቱ ላይ
እንደሚገኝ ለምን እንዳልነገርኳት ጠየቀችኝ። ደንገት እንደመጣ
ሰነግራት አላመነችኝም። የሰሌ መገኘት አልተዋጠላትምና እየሰረቀች
ታየዋለች። ሰሌ በእጁ እና በማርኮ መካከል በተፈጠረው ችግር ማዘኑን
ገለፀላት። ህይወት ወረተኛ መሆኗንም አስረዳት። ቲጂ ስለምን
እያወራ እንደሆነ የገባት አይመስለኝም። ግን አስተያየቷ አላማረኝም።
ቲጂ የቀረበላትን ቢራ ነገር እያብሰለሰለች ጠጥታ ከጨረሰች በኋላ
ከተቀመጠችበት ተነሳች። የአራታችንም አይኖች እጁ ላይ ተተከለ።

«ምን አይነት ሴራ እየሸረብሽልኝ ነው?» አለችኝ።

«ምን ሆነሽ? ቁጭ በይ።» አልኳት።

«አፍሽን ዝጊ የሆነ ነገር እንዳለማ ውስጤ ነግሮኛል።»

«አዲስ ነገር አልተፈጠረም!... አንቺን ትቶ ወደኔ መጣ!... ነገ
ደግሞ ወደ ሌላው ወይም ሌላዋ ይሄዳል።» አላት ሰሌ።

ትዕግስት ሁላችንንም በየተራ ከተመለከተችን በኋላ እንደመሳቅም
እንደማልቀስም አደረጋት። ሰለሞን ላይ የሌባ ጣቷን ቀስራ፤ ግብረ
ሰዶማዊ መሆኑን ተናገረች። በምግብ አዳራሽ ወስጥ ያለው የተኳለና
ያልተኳለ በይን ባጠቃላይ ሰለሞን ላይ ተተከለ። ማርኮ እና ኡምቤርቶ

ግራ ገብቷቸው ይተያያሉ። ሰለሞን አፍሮ ፊቱን ለመሸፈን ጥረት
ያደርጋል። ቲጂ ሰለሞንን ለመፈንከት የቢራ ጠርመሽ አነሳች።
መንግሥቱ ተቀበልኳት። ማርኮ ከተቀመጠበት ተነስቶ ቲጂን መሳደብ
ጀምረ። ሴት ይመስል ለመሳደብ አፋን ያሾላል? በጥፊ ደረገምኩበት።
ኡምቤርቶ ማንን መናገር እንዳለበት ግራ ገብቶት እያፈራረቀ
ያየናል። ብቻ በጣም የሚገርም ምሽት ነው።

ቲጂን ወንዶች አስተናጋጆች እየጐተቱ ከምግብ አዳራሹ አስወጧት።
ኡምቤርቶም በተራው እኔን እየጐተተ ይዞኝ ወጣ። ሰለሞን እና ማርኮ
ፈጠን ብለው ታክሲ ውስጥ ገብተው ተፈተለኩ። ቲጂ ታክሲው ከዐይኗ
እስከሰወር ድረስ ተንበርክካ እየራሽኝ አለቀሰች። እውነት አሳዘነችኝ!
ኡምቤርቶ አባብኳት ወደ ቤት ይዘናት ተመለስን።

ሁለት ሴቶች፣ በአንድ ወንድ ፍቅር ተጣሉ። ሲባል መስማት የለመደ
ጀር። ወንድ እና ሴት፣ በአንድ ወንድ ፍቅር ተጣሉ። ሲባል መስማት
እንግዳ ሆኖበታል። ቀናቶች እሽቅድድሞሽ ያለባቸው ይመስል ፀሀይ
ብቅ ጥልቅ ባለች ቁጥር ፍጥነታቸውን ይጨምራሉ። ቀብራራው አብዱ
ድምፁን ያጠፋበትን ምክንያት ባላውቅም፤ መጥፋቱን እየወደድኩ
ጠልቼዋለሁ። እውነት ለመናገር ንፍቅ ብለላኛል። የዋሁ ኡምቤርቶ
አንድ ቀን የእሱ እንደምሆን ተስፋ እያደረገ ከጎኔ አልተለየም። ግን
እኔ የማንም መሆን አልችልም። ትዕግስት ማርኮ ባደረሰባት በደል
ተጠያቂ ያደረገችው እኔን ነው። ቁጥ አፍቃሪው ማርኮ እና ሰለሞንም
ድምፃቸውን አጥፍተዋል። ነገር ግን የሰው ልጅ እና የሀይወት የቁማር
ግጥም ይቀጥላል።

ክፍል አምስት

ፍቅር እና ቅናት

ቀኑ ማን እንደሆነ አላስታውስም፡፡ እጄ ላይ የተጠመጠመው ሰዓት ከጥዋቱ 4:15 ይላል፡፡ ቤተክርስቲያን ለምን አልሂድም ብዬ ከአልጋዬ ወረድኩ፡፡ ኡምቤርቱን ምን እንደሰለበው አላውቅም ቤት ውስጥ የለም፡፡ መቅደስ በፈተና አሳባ ከጠፋች በኋላ ድንገት ተገኝታለች፡፡

አረብ አገር የነበረችው እህቷ ታማ መጥታ እሷን ስታስታም መክረጃን ስትነገረኝ፤ ሳትናገር በመቅረቷ ልቆጣ የነበርኩት ሴቶ መልኬ ዝም አልኩ፡፡ መቅደስ እንደነገረችኝ ከሆነ እህቷ ሁለት አመት ሙሉ የሰራችበት ደሞዝ ሳይከፈላት በሽታ ተሸክማ እንደተመለሰች እናትዬው ሲያውቁ ተበድረው ነውና የላኳት ብሩን ከየት አምጥ እከፍላለሁ በሚል ጭንቀት አልጋ ላይ ወድቀዋል፡፡ ባለመኪና ባለቤት ሲሆኑ አይተው ሰው ቤት እየሰሩ እየመሰላቸው ተበድረው ይሂዳሉ ከዛ ለቤተሰብ እዳ ይሆናሉ፡፡ ሰው ቤት ተጠግርሮ እንኳ መኪና እና ቤት ባጃጅ መግዛት እንኳ አይቻልም፡፡

ወግ ደርሶኝ ባልፀልይም ተሳልሜ ልምጣ ብዬ ነጠላዬን ተከናኝቤ ወደ ቤተክርስቲያን ለመሂድ ስዘጋጅ፤ መቅደስ ገርሟት የሰኔ ያም መጀራን ጠየቀችኝ፡፡ ቀኑ ራሱ ማን እንደሆነ በቅጡ አላስታውስም፤ እንኳ ልዎም? ቀኑ ማክሰኞ፤ ወሩ ሰኔ፤ መሆኑን አስረዳችኝ፡፡ ቅዳሴ ሳይዝ ለመድረስ እንደሚጣደፍ ክርስቲያን ራመድ ራመድ እያለኩ ማርያም

ሕትከርሱትያን ደረሰኩ፡፡ በረድፍ የተደረገው ነዳያን የአማልክትን
በም እየጠፋ እጃቸውን ዘረጉ፡፡ የያዝኳትን አምስት ብር ሽምግል ያለ
አባት የዘረጉት እጅ ላይ አስቀመጥኩ፡፡ ወደ አደፈ ብልኳቸው ሽጉጠው
የምርቃት መዳት አወረዱ ብኝ፡፡ አሰር አሰር ሳንቲም ለአሰር ነዳያን
ከመወርወር አንድ ብር ለአንድ ነዳያን መጣል የተሻለ ነው፡፡

ልብን ለእግዚአብሔር ከፍቶ መስጠት ከቀረ ዓመታት ተቆጥረዋል፡፡
ሲገዙ ለሰይጣን ተገዢ ቢሆንም ነብሴ ግን አምላኳን ትሻዋለች፡፡
ዐይኔን ጨፍኜ አምላኬን ፈለግኩት፤ እኔ ልብ ውስጥ ያለው ከፋት እና
በቀል ነውና ላየው አልቻልኩም፡፡ ዐይኖቼ እንባ አመነሁ፡፡ ጭጭ
ተረጠጠ፡፡ ሳልፈልግ ስቅስቅ ብዬ አለቀስኩ፡፡ ምናልባት ነብሴ ትሆን
ያለቀስችው? ግቢውን ቃኘሁት፡፡ ጥቁር ቀጧስ አጥልቀው ያደረ ነጠላ
አበቅዝቀው፡፡ የሌባ ጣታቸውን ወደ ሠማይ ቀስረው የግያዝበዱ እናት
እየሁ፡፡ እያስጠነቀቁት ወይስ እየለመኑት?... እኔ ጣቴን ለቀስርሰት
ይቅርና ቀና ብዬ የማይባት አቅም እንኳ የለኝም፡፡ ፈጣሪ የጠየቅኩትን
ሁሉ አልነፈገኝም፡፡ እኔ ግን በሰጠኝ ውበት እና ጥበብ ልጥያት
እየሰራሁበት ነው፡፡ በሚማርክ ያሬዳዊ ዜማ ቁሶች ትጻለያቸውን
ሲጀመሩ ቀጥ ብዬ ከግቢው ወጣሁ፡፡

ሆኔ ምግብ ስለጠየቀኝ እየተጣደፍኩ ቤቴ ደረሰኩ፡፡ የቤቴን ቁልፍ
ስላልያዝኩ በሩን አንኳኳሁ፡፡ ኡምቤርቶ በሩን በቀጥቶ ከፍቶ ወደ
ውጪ ወጣ፡፡ በጥዋት የት ሄደ እንደነበረ ስጠይቀው መልስ ሳይሰጠኝ
ፈጠን ብሎ ነጠላዬን አይኔ ላይ ካሰረው በኋላ ወደ ውስጥ ደቦኝ ገባ፡፡
"the power of love" የሚለው የቢሊንጂን መብቃ ደሰግኛል፡፡

በጣም የምወደው መብቃ ነው፤ ከየት እንዳገኘው ኡምቤርቶን ስጠይቀው፤ የምወዳቸውን ነገሮች እድኖ ማቅረብ ስራው እንደሆነ ነገሮች መኝታ ክፍሌ አስገብቶ በሩን ቆለፈብኝ፡፡ ዐይኔ ላይ የታላረውን ነጠላ ፈትቼ አልጋዬ ላይ ተቀመጥኩ፡፡ ወዲያው መቅደስ በሩን በቀጭኑ ከፍታ ምግብ ይዛልኝ ገባች፡፡ ኡምቤርቶ በሩን መልሶ ቆለፈው፡፡ ርህቤን ካስታገስኩ በኋላ ሳሎን ውስጥ ምን እየተካሄደ እንደሆነ መቅደስን ጠየኩት፡፡

ስለእናቷ እና እህቷ መተረክ ጀመረች፡፡ የጠየቅኳት ሌላ መልሷ ሌላ፡፡ ትረካዋን ስትጨርስ ጥያቄዬን ደገምኩላት፡፡ ግርግዳው ላይ ወጥ ተደፍቶ ኡምቤርቶ እያፀዳ መሆኑን ነገረችኝ፡፡ ግርግዳ ላይ ወጥ ጀሮዬን በሩ ላይ ለጠፍኩ፤ ምንም ነገር ሊሰማኝ አልቻለም፡፡ በሩን መደብደብ ጀመርኩ፡፡ ኡምቤርቶ ቆየት ብሎ ከፈተልኝ፡፡ ሳሎንን በአይኔ ከቃኘሁት በኋላ ወደ መኝታ ክፍሌ ገብቼ በሩን ወርውሬ ዘጋሁት፡፡ የኔ በግ በሩን ቀሰ ብሎ ከፍቶ ገባ፡፡

«ለምን ይህን አደረክ?» ሮሞሳኩበት፡፡

«ሰለማፈቅርሽ!»

«አይደለም!... እኔን ለመጉዳት ነው!...» አንባረቅኩበት፡፡

«በፍፁም!... ሰለማፈቅርሽ እንደገናም ሰለማፈ...»

«አውቃለሁ!... ግን እኔን አመመኝ፤ እባክህ ለኔ ጥሩ አትሁን፡፡»

እንባዬ ሳልፈቅድለት ፈሰሰ፡፡ ውብ ቀይ የአበባ ምንጣፍ ላይ ግርማ ሞገስ ያለው ሶፋ፤ ቴሌቪዥኖን እስከ ማስቀመጫው፤ ማቀዝቀዣ፤ የሚያምር የምግብ ጠረጴዛ እስከ ወንበሮቹ፤ የኩሽና እቃዎች... ሳሎንን

ወረውታል። በርግጥ ለጥቅሜ ሰል ነው ኡምቤርቶን ከእኔ ጋር
እንዲኖር የፈቀድኩለት። ግን አሁን ውስጤ በሰራዬ እየወቀሰኝ ነው።
እይኖቼን ትኩር ብዬ ተመለከትኳቸው ልብ ውስጥ የሚገባ እሳት
ይረጫለ። ከንፈሩን ጐረሰኩት። አቀፈኝ። ከዛ በኋላ የተፈጠረውን
ነገር ማስታወስ ወይም መግለፅ ይከብደኛል። ግን እርቃናችንን ነበርን!

የተገዙልኝን የቤት እቃዎች በደንብ ለመጎብኘት ወደ ሳሎን ሰሄድ
መቅደ አብዲ መጥቶ እንደነበረ አረዳችኝ። ምራቁ ደረቀ።
የተገዛልኝን እቃ እንደምወደው እርግጠኛ መሆኑን እንድትነግረኝ
ለመቅደስ አደራ ብሏት ነው የሂደው። አብዲ ዐይኑን ከኡምቤርቶ ላይ
አሳሳም። የሳሎን በር መቆለፉን አረጋግጧል ተቀመጥኩ። አብዲን
ይበልጥ ፈራሁት። ኡምቤርቶ ያለ ሀጥያቱ ምንም ዓይነት ጉዳት
እንዲደርስበት አልፈልግም። አብዲን ማቆም የኔ ፋንታ ነው! እንዴት?

ኡምቤርቶ ላጥቶቼን ይዞ አጠገቤ ሲቀመጥ ተነስቼ ወደ አልጋዬ
ሄድኩ። አብዲጋ ለመደወል ሰልኬን አነሳሁ። ግን ወኔ አልነበረኝም!
አብዲ አደርገዋለሁ ያለውን ነገር ከማድረግ የሚያግደው ነገር ቢኖር...
ሞት ብቻ ነው። ምን ይሻለኛል? ኡምቤርቶን መራቁም ሆነ መቅረቤ
ጉዳቱ ለራሱ ለኡምቤርቶ ነው። ብርቀው የእኔ እጦት ያመዋል!...
ብቀርበው አብዲ የሚባል ሠይጣን እሱን ለማጥፋት ታጥቆ ይነሳል!...
አብዲ እንደሆነ ብረቀውም ብቀርበውም መድኃኒት የሌለው ደዌ ነው።
የኡምቤርቶን ደህንነት ግን ነብሴ ትሻዋለች።

ማስታወሻዬ ላይ ትንሽ ሞንጫጨርኩ። ትንሽ ስለ አብዲ፣ ትንሽ ስለ ኡምቤርቶ፣ ብዙ ስለኔ!... ኡምቤርቶን ባገባው ምን ይጮልብኛል? ታማኝ ጓደኛዬ ማስታወሻዬ ሆይ!... ህይወት ቁማሩን ለመብላት የምታቀርበው ጉርሻ ቢኖር... በተለይ ለሴቶች ትዳር እና ለጆ እንዲሁም ፍቀር የሚሉትን እብድት ነው!... ይሄ ሁሉ ህይወት ቁማሩን እንድታሸንፍ ይረዳታል። እኔ ደግሞ የእነዚህ ነገሮች አድናቂ አይደለሁም! ሽንፈት አልወድማ! ባላሸንፍም መፍጨርጨርን! ቆሚ ባልሄድም ዳዴ ማለትን፣ ማንም አይነፍገኝም!... ሁሉም ነገር በምርጫ ይወሰናል!!

አመሻሹ ላይ ከኡምቤርቶ ጋር ንፋስ ለመቀበል ከቤት ወጣን። ትንሽ ከተጓዝን በኋላ፣ አብዲ ቢያያችሁስ? አለኝ ጭንቅላቴ። ወገኔን አመመኝ ብዬ ወደ ቤት ተመለስን። በኔ ውሽት አሳሩን የበላ ምስኪን ሰው ቢኖር ኡምቤርቶ ብቻ ነው። ምን አይነት ሀጢያት ሰርቶ ይሆን እኔ ላይ የጣለው? ወደ ቤታችን ስንገባ፣ አይገርምም?... ቤታችን አልኮ እኮ! ትዕግስት የመቃሚያ ፍራሹ ላይ ቁጭ ብላ ሺሻ እየላበች ቴሌቪዥን ታያለች።

«እንዴት አድርገሽ እንደምትሰጪያቸው ብትነግሪኝኮ እኔም የቤት እና የውድ እቃ ባለቤት እሆን ነበር። አብዲ ኡምቤርቶ እዚህ መኖሩን ቢሰማ ሁለትሽንም ቢጥ እንደሚያደርጋችሁ አትጠፋጠፉ! ስለዚህ አስቢበት!... አሳይቶ እንዳይነሳሽ!...» አለችኝ።

«ሰጪማ አንቺ ነበርሽ!... ምን ያደርጋል ነፈገሽ እንጂ...» አልኳት ይውጣላት ብዬ።

ቅናት ቢጤ እንደተሰማት ገባኝ። ለእራት የተሰራውን ምግብ አሙቄ አቀረብኩ። እራት ብዬ ስላት እየተለጠጠች አልበላም አለች። ነገር እንደጠማት ስላወቅኩ ዝምታን መረጥኩ። ኡምቤርቶ የአገራችንን ጣቢያ ቀይሮ፤ CNN ላይ የሚተላለፈውን ወሬ እየተከታተለ እራቱን ይበላል። ትእግስት ስትፈልግ ታንጐራጉራለች ሲላት ቁና ቁና እየተነፈሰች ፈጣሪዋን ታማርራለች።

«ቁና እየተከታተለ ስለሆነ ዝም በይ!...» አልኳት።

«ከኔ እሱ በለጠብሽ?»

«ራስሽን ከእሱ ጋር ታወዳድሪያለሽ?» እውነቱን ነው!

«ለነገሩ ሰው ያለውን እንጂ...»

«ብቃ አፍሽን ዝጊ!»

«ምቀኛ! ሊያገባኝ የወሰነውን ሰው ሀሳብ ያስቀየርሽ ሰይጣን ነሽ። ሰው መሳይ...»

ተወርውራ አጠገቧ ደረሰኩ።

«ሌላ ነገር ሳይከተልሽ ውጪ ከቤቴ!»

«ባልወጣ ምን ታመጫለሽ?» አፈጠጠችብኝ።

«የተፈጠረ ችግር አለ?» አለ ኡምቤርቶ።

ንቀቷ የሰው ደም ያፈላል! ሰይጣኔ ሀይሉን አሰባሰቦ ተነሳ። እጄን ይገፍ መሬት ለመሬት መጎተት ጀመርኩ። ኡምቤርቶ ለመገላገል ሞከረ። ገፈተርኩት። ከምግብ ጠረጴዛው ጋር ተጋጩ። እሷን ጎትቼ ከቤት አስወጣኳት። ሰድቧን የሰሙ ጎረቤቶቼ በራቸውን እየከፈቱ «ንቅላታቸውን ብቅ ብቅ አደረጉ። የሺሻ እቃዋን እንስቼ ከፎቅ ወደ

ምድር ለቀቅኩት፡፡ ፀጉሬ እጆቿ ውስጥ ገባ፡፡ ኡምቤርቶ በግድ ታግሎ
ፀጉሬን ከመነቀል አዳነው፡፡ እየገቡተተ ወደ ቤት አስገብቶ ቆለፈብኝ፡፡
የትእግስት ስድብ ግን አልቆመም፡፡ ቤት የሚወለወልበትን ማስታጠቢያ
ውሀ ሞላሁት! በርበሬ ብጨምርበት ደግሞ የተሻለ ስለሚሆን በርበሬ
ከጨመርኩበት በኋላ በሩን ከፍቼ ፊቷ ላይ ለቅቄባት በሩን ቆለፍኩ፡፡
በጨሀት ሰፈሩን አደባለቀችው፡፡

«እብድ ነሽ?» አለኝ ኡምቤርቶ፡፡

«እንተም ተከትለህት መሄድ ትችላለህ! አሁኑኑ!.....»

«ከእብዳ ጋር እንደፈለገሽ ለመሆን... አዎ!... መሄድ አለብኝ!...

ራስወዳድ!... የምትናገረውን እንኳ አታውቂም?»

በጥሬ መታሁት፡፡ እጄን ከመመዘዘኝ በኋላ ለቆኝ ጀርባውን ሰጠኝ፡፡
አድርጎት አያውቅም!... ግን አደረገው!... እግቴን የለኮሰችው ወይጣን
ፖሊስ ይዛ ትመጣለች ብዬ ስጠብቅ ቀረች፡፡ እኔ እና ኡምቤርቶ
እንደተኳረፍን አልጋ ውስጥ ገባን፡፡ አላስቻለውምና ይቅርታ ጠይቆኝ
ተቃቅፈን ተኛን፡፡ እኔም በልቤ ይቅርታ ጠየኩት፡፡ ጭንቅላቴ በሀሳብ
ስለተወጠረ እንቅልፌ ሊነጋጋ ሲል ነው የመጣው፡፡

የዛሬው ቀን እንዴት እንደሚያልፍ አላውቅም፡፡ ምክንያቱም እትዩ
ትእግስት አቃቸውን ለመውሰድ ሲመጡ መርዛማ ምላሳችውን
ማወናጨፋቸው አይቀርም፡፡ በጥዋት የተነጀሰ ቀን ደግሞ እዚህም ሆኖ
ነው የሚውለው፡፡ ቁርስ በልተን እንደጨረስን የሳሎን በር በብዙ መዳፍ
መደብደብ ጀመረ፡፡ መቅደስ እየሮጠች ከፈተች፡፡ ትእግስት ከሁለት

ወዘ ቢስ ሴቶች ጋር ዘው ብላ ገባች። ልብሳቸው ያደራ፤ ዐይኖቸው በበርበሬ የተለወሰ የሚመስል፤ ሁለት ጎረምሶች ከተል ብለው ገቡ። ኡምቤርቶን ወደ መኝታ ከፍሌ እንዲገባ በምልክት አዘገዙት። እሳንገራገረም!

«እራስሽን የቆለልሽ አይመስልሽም?» አለችኝ የሴት ቅርፅ ያለፈጠረባት ጓደኛዋ። ሁለተኛዋ ደብልብል ቀጠለች። «ያን ቂጠ ቀዳዳ ባገኘው እንጨት ነበር የምከትበት።» አለች። «እረ አንቂ ነበር የምገለው!» አለ አንደኛው ጎረምሳ አፍንጫው ላይ ያለውን ውሃ መግይ ንፍጥ ባደራ ሸሚዙ እየጠረገ። ሁለተኛው ምራቁን ምንጣፌ ላይ ለድር ወንድ አሠዳቢ። አለ።

«የት ያላችሁ መሰላችሁ? ውጡ!» አልኳቸው።

«እንወጣም! ምን ታመሚለሽ?» አለ ንፍጣሙ።

«ይቺን ከፍታፍ እርሷትና ኑ አልጋውን ፍቱልኝ።» አለች ትእግስት ሻንጣዋን እየጉተተች።

«... የወሰድሽባትን ብር ፈጠን ብለሽ ሰግተህ... እንቢ ካልሽ ሆድሽን በግንጃ ነው የምዘከገዝው።» አለኝ ንፍጣሙ።

የቡድኑ መሪ ነው መሰለኝ፤ እሱ ብቻ ነው ተናጋሪው።

«መቅደስ ቶሎ» በይዘቦቼን ጥሪልኝ እና ፖሊስ ይዘሽ ነይ። ወንበዴዎች ዘረፉ እያካሄዱ እንደሆነ መንገርሽን እንዳትረሹ።» ከማለቱ.....

«እናትዬ የቀልዴን ነው! እኛ በሰላም ነው ከዚህ ቤት መውጣት የምንፈልገው።» አለ እያ ንፍጣ እየተርበተበተ።

ፖሊስ የሚፈራው ሌባ ነው!... ይባላል፡፡ እኔም ላስፈራራቸው እንጂ
ፖሊስ የመጥራት አላማ ኖሮኝ አይደለም፡፡ እየተጣደፉ ኮልኮሌያቸውን
በረንዳ ላይ ደርድረው ጨረሱ፡፡

«ጉድሽን ለአብዱ ዝክዝክ አድርጌ እነግርልሻለሁ!» ቲጂ
አስፈራራችኝ፡፡

«.... የዮሴፍ ገዳይ መሆንሽን ለፖሊሶች አስታውቃለሁ!....
በተጨማሪም፣ ማዱ ላይ አሲድ ለመድፋት ሲዘጋጅ፣ እያወቅሽ፣
ለፖሊስ አላመለከትሽም፡፡ በሁለት ወንጀል ፍርድ ቤት ትገተሪያለሽ
ማለት ነው፡፡» እኔስ ማነኝ?!

አኗን እንደከፈተች ተገትራ ቀረች፡፡ በሩን ወርውሬ ዘጋሁባት፡፡ ትንሽ
ካስቦካኋት በቂ ነው፤ አርፋ ቁቋመጣለች፡፡ ወደ መኝታ ቤት ስገባ
ኡምቤርቶ ልብሱን ለባብሶ፣ ውብ ፀጉሩን በመስታወት እየተመለከተ፣
በአለንጋ ጣቶቹ ያስተካከላል፡፡ የተቀባው ሽቶ ልብን ይሰርቃል፡፡
ማርኮ ጋር ደርሶ እንደሚመጣ ነግሮኝ እየተጣደፈ ወጥቶ ሄደ፡፡

ሰው ቤቱ ውስጥ ከሌለ ማስታወሻዬ እና እኔ ነፃነት ይኖረናል፡፡ ሰው
ካለ ግን ያነቡብኛል ብዬ ስለምፈራ እየተሳቀቅኩ ነው ማስታወሻዬን
አውጥቼ የምፅፈው፡፡ ከማስታወሻዬ የምደብቀው ምሥጢር የለኝም፤
እያንዳንዱን ድርጊቴን በውስጡ አሰፍራለሁ፡፡ እኔ የረሳኝቸውን
ታሪኮቼን ለማስታወስ ማስታወሻዬን መግለጥ ብቻ ነው የሚጠበቅብኝ፡፡
ማስታወሻዬ ከማንም በላይ ታማኝ ጓደኛዬ ነው፡፡ ሳለኝ ቁጭ ብዬ
ጠዋት ያጋጠመኝን ድራማ ከፃፍኩ በኋላ ኡምቤርቶን ትንሽ እራት
ሰርቼ ልጠብቀው ብዬ ሽርጉድ ማለት ጀመርኩ፡፡ የፈረንጅ ምግብ

ለመስራት መፅሐፍ ማገላበጥ ነበረብኝ። ይጣፍጠዋል ብዬ ያሳብኩትን የምግብ አይነት በመፅሐፉ እየታገዝኩ መስራት ጀመርኩ። ሦስት አይነት ምግብ ሰርቶ ለመጨረስ ዓመት ፈጀብኝ። ያውም ከመቅደስ ጋር።

ሰዓቱ ሄዷል ሳይሆን በሯል ነው የሚባለው። ሁሉ በመስኮት ብት ብዬ የምላለማቸው ከዋክብት አልፎ አልፎ ይታያሉ። ኡምቤርቶ ቆየብኝ። ደወልኩለት ሰልኩ ጥሪ አይቀበልም። ትንሿ ልቤ ምቷን ጨመረች። ግርኩጋ ደወልኩ አያነሰውም። አብዲ እና ኡምቤርቶ ተገናኝተዋል! አብዲጋ ደወልኩ አያነማውም። ደግሜ ደወልኩ ዘጋብኝ። ኡምቤርቶ አብዲ መጻፍ ውስጥ ገብቷል! ተንቆራጠጥኩ። በሩ ተገኝኳ። እየፈራሁ ተስ ብዬ ከፈትኩት። ኡምቤርቶ ነው!...

«የኔ ውድ ምን ሆነሽ ነው የምታለቅሺው?» አለኝ ደንግጦ።

አልቅሼ ነበር?

«ፀይኔ ውስጥ የሆነ ነገር ገብቶብኝ ነው።»

«አስቲ አሳይኝ!»

«አንዳትነካኝ! እራት ላቀርብ ነው።» ሸሸሁት!

እራስ ነብር ያደረገኝን ነገር ባውቀው ደስ ይለኝ ነበር። ጠረጴዛው ላይ የተሰየመውን ወይን ከፍቶ ለሁለታችንም ቀድቶ ተቀመጠ። እራቱን አቀራርቤ ከጐኑ ተቀመጠኩ። ከሦስቱም አይነት ምግብ ቀምሶ ግንባሬን ሣመኝ። ሰልኩ ባትሪው ደክሞበት እንደተዘጋ ሰነግረኝ እንዳልሰማ ዝም አልኩት። ሰላመሽ ይቅርታ ጠየቀኝ። ለሁንም

እንዳልሰማ ዝም አልኩ። ስለዘጋውት ጨነቀው። እራታችንን በልተን
ሰንጨረስ ብርቄቶቻችንን በወይን ሞልተን ሰፋው ላይ ተቀምጠን።
እየተሰራረቅን ሰንተያይ ዐይኖቻችን እየተጋጨ እስቸገናን።
የሁለታችንም ብርቄቶች ባዶ ሲሆኑ የወይኑን ጠርመሱ ለማምጣት
ተነሣሁ። እጄን ያዘኝ! እጄ ኤሌክትሪክ ላይ የተሠካ ይመስል ከራስ
ፀጉሬ እስከ እግር ጥፍሬ ነዘረኝ። ከተቀመጠበት ተነስቶ ፀጉሬን
እየዳበሰ ሰማያዊ ዐይኖቼን አቅም ያነሣቸው ዐይኖቼ ላይ ተከለ።

«ትወጅኛለሽ? ውስጤ ትወድህለች ይለኛል!» አለኝ።

ዐይኔን አሸሸሁ!

«ካለህ ለምን ትጠይቀኛለህ?»

«ፍቅርን የሚገልፅ ቋንቋ ይኖር ይሆን? ላንቺ ያለኝን ፍቅር
ለመገለፅ እችላለሁ። አልችልም! አለመቻል የፍቅር ቋንቋ ይሆን?
ወይስ አለመቻል ፍቅር ያደከመው እኔነቴ ነው? ከማንም፣ ከምንም፣
ከምንም በላይ አፈቅርሻለሁ! ከምንም በላይ... ውስጤ ምን እየሰራሽ
እንደሆነ ልነግርሽ እፈልግና ቃላት ያጥረኛል! አንቺ አትወደጃች! እኔ
ብቻዬን እንድወድሽ ብቻ ፍቀጃልኝ!»

.....ስለ ፍቅር ምንነት ለማይገባው ሰው የፍቅርን አላማ መስበክ ምን
መፍትሄ አለው?... ጥፍነቴ እንዳከብረው አስገድደኛል!... የአሁኑ
የአፈቅርሻለሁ ዝማሬ ግን ድንጋይ ላይ ውህ እንደማፍሰስ ይቆጠራል።

«አግቢኝ!»

«ለምን ታስጨንቀኛለህ?»

«ለምን አትረጃጃም?»

«እኚ እኔ ምን ላድርግ?»

«ምንም!... እንጠጣ!... እንሰክር!... በቃ!...» ከወይኑ ተነሳ።
«ፍቅር ለኔ ተራ የፈደል ጥርቅም ነው! ስለዚህ...»

አቋረጠች።

«ፍቅር ፈልገሽው የምታገኘው ነገር አይደለም! ፍቅር በእራሱ
ዓለም፣ በእራሱ ህይወት የሚኖር፣ በመረጣቸው ሰዎች ልብ ገብቶ
የሚያብረክርክ፣ በህይወት የተሞላ፣ በህይወት የተገነባ ንጉስ ነው። ፍቅር
በዐይን አይታይም። ልብሽ ውስጥ የገባ ቀን ግን ታዳምጧል። እኔ
ልብ ውስጥ ስላለ ባላየውም አያዳመጥኩት ነው። በፍቅር መንግስት
ውስጥ ዐይን ያለው እና የሌለው አኩል ነው። የፍቅር ዕርስት ዐይን
ሳይሆን ልብ ነውና!! ሰዎች የማንረዳውን ነገር ፍቅር አያስተግረን
ነው። የምናየው በዐይናችን እየመሰለን እንሸመዳለን። ግን ልብ
የወደደውን ትቶ አይት ያየውን የመረጠ? ዐይንሽ ሳይሆን ልብሽ ካዩኝ
መቼም ቢሆን አንቺ የእኔ እና የእኔ ብቻ ነሽ።»

ከውስጡ የወጣ ወይስ ከመፅሐፍ ያነበበው? ባልቀበለውም ጥሩ እነግር
እንደሆነ ስነግረው ተናደደ። መልሴ ያናድድ ነበር? ስልኩን ቻርጅ
ላይ ከመሰካቱ ወንድሙ ደወለ። በቋንቋቸው ስለሚያወራ ለማዳመጥ
አልጓጓም። የቀዳሁትን ወይን ጨልጠው ሶፋው ላይ ጋደም አልኩ።

ጠዋት እራሴን ያገኘሁት አልጋዬ ውስጥ ነው። ኡምቤርቶ ጀርባውን
ሰጥቶኝ ተኝቷል። ቀስ ብዬ ከአልጋዬ ወርጄ ፎጣ አሸርጠው ወደ
መፀዳጃ ቤት ሄድኩ። ገና ከመግባቱ የመፀዳጃ ቤቱ በር በህይወት
ተንኳኳ። ጆሮዬን ተጠራጠርኩት። ድጋሚ በህይወት ተንኳኳ። ግን

ማለት አይጠበቅብኝም፡፡ በር በሀይል የሚያንኳኳው አብዲ ነው፡፡
አምላኬ! እየተንቀጠቀጠኩ በሩን ከፈትኩት፡፡ ኡምቤርቶ እርቃኑን
ቆሟል፡፡ በጥፊ ብለው ደስ ይለኝ ነበር፡፡

«አስደነገጥከኝ!... ሁለተኛ እንደዚህ እንዳታንኳኳ!.....»

«አብዲ መስሎሽ ነበር?» አለኝ ፈግግ ብሎ፡፡

«ምን?»

«ስለ አብዲ ትእግስት በደንብ አጫውታኛለች!»

«እሱ የሚያደርገውን ነገር ማድረግ እኔን ያበሳጩኛልኝ፡፡»

ይበልጥ ተጠጋኝ፡፡

«ምን ፈለክ?» አልኩት ለመኮላተር እየሞከርኩ፡፡

«አሁን ብገልሽ ማን ይደርስልሻል?» አለኝ የተገተረ አደፍርሰን

ወላቤ፡፡

«አንተ!» ሻፈድኩ፡፡

«እኔ ግዳይሽ ነኝ!»

«ግደለኝና የሚደርስልኝ ማን እንደሆነ እንደኔ አልኩት ወደ
ጀርው ጠጋ ብዬ፡፡

«እሺ!» አለኝ እሱም በጀርባ፡፡

የሚወርደው ውሀ ስር ቆምኩ፡፡ ኡምቤርቶ ከከንፈሬ ጀምሮ እየሳመኝ
ወረደ፡፡ እግሬ መሀል ሲደርስ ለሚ ሲቆረጥ ያየሁ ይመስል ምራቁን
ዋጥኩ፡፡ ኡምቤርቶ እንዳለው ሊገለኝ ፈልጓል መሠለኝ፤ ገንብ
ናቡከደነዖር እንዳንደደው እሳት ካንደደኝ በኋላ፤ በመዳፉ መውደቁን
አምኜ አለቀልኝ ስል፤ አቀዝቅዞ መለሰኝ፡፡ ገድሎ አዳነኝ!

ተጣጥበን እኔ ፍጣጩን አሸርጬ እሱ እርቃኑን ከመፀዳጃ ቤት ስ መጣ
አብዲ እጁን ኪሱ ውስጥ ከቶ ቆጂል። በንዴት የጋለ አይኖቹን
የማየት አቅም አልነበረኝም። ምን ሊሰራ እንደመጣ ኡምቤርቶ
ጠየቀው። አብዲ ተጠቃኝ፤ ወደኋላ ለማፈገፈግ የሚችሉ እገሮች
የሉኝም። ግጥም አድርጎ ከነፈሬን ሳመኝ፤ ኡምቤርቶ ሊመታው
እጁን ሠነዘረ። መሀላቸው ገባሁ። አብዲ ጎትቶ ከመሀል ካፀጣኝ
በኋላ፤ ኡምቤርቶን በቴስታ መቶት ወጥቶ ሂደ።

«ምንድነው ፍላጎትሽ?... » አለኝ ኡምቤርቶ እንደዐተት
እየናጠኝ።

«ምንም!...» አልኩት ደንገጩ።

«እንደማትጣጣሙ ካንቺ በላይ የሚያውቅ ሰው አለ?»

«የለም!»

«አደል ሰጪኝና ፍቅሬን በቃል ሳይሆን በተግባር ላላይሽ»

በንቲ ላሰረዳው... ፍቅር እንደማላውቅ? ቁርስ በልተዋል ለመባል ብቻ
የቀረበውን ምግብ ቀምሰን ተነሳን። እሱ ቴሌቭዥኑን ከፍቶ ጣቢያ
መቀያየር ሲጀመረ እኔ መኝታ ከፍሊ ገብቼ ገላጬን እልጋጬ ላይ
አሳርፌ ልቤን አብዲጋ ላኩት። ሳይፈልጉ ሰላፊለት ሰው ግሰብ
ምን የሚሉት በሽታ ይሆን? መዳኃኒትስ ይኖረው ይሆን? ሳሎኑ ውስጥ
የሰለሞን እና የማርኮ ድምፅ ይሰማኛል። ጆሮዬ መስማቱን ይሰማል
የሚያዳምጠው ልቤ ግን አብዲጋ ሂዷል። ልቤ በኔ ሰውነት እየኖረ
እንዴት የራሱ ብቻ ዓለም ሊኖረው ቻለ? እግር ሳይኖረውስ መንገደኝ
እንዴት ሊሆን ቻለ?

ሰለሞን የመኝታ ቤቱን በር ሲያንኳኳ ከሀሳቤ ባነንክ፡፡ ደህንነቱን
ስጠይቀው፡፡ የዋህ ምን ይሆናል? አለኝ፡፡ የዋህ ፊደል እንጂ የዋህ ሰው
የለም! መቆዘም ተገቢ አለመሆኑን ነግሮኝ ወደ ሳሎን ሄደ፡፡ እውነቱን
ነው! ተከተልኩት፡፡ ማርኮ ሰላምታ ሲሰጠኝ አፀፋውን አልመለስኩም፡፡
ምክንያቱም ዳደኛዬን አገባኝለሁ ብሎ መዋሸት አልነበረበትም፡፡
ሰለሞን እንዳስረዳኝ ከሆነ ማርኮ ሲት የማግባት አላማ የለውም፡፡
ምክንያቱም ማርኮ እድራጊም ተደራጊም ነው፡፡ እንደገባኝ ከሆነ ማርኮ
የእሱ ቢጢ ቂጠ ቀዳዳ ወንድ ሲያገኝ ቲጂን ፈነገላት፡፡ ሰለሞንን
ባያገኝም አያገባትም ነበር ማለት ነው!...

የማርኮ አመጣጥ ነገ ወደ አገራቸው ስለሚመለሱ የመጨረሻ ምላ
ሊጋብዘን ነበር፡፡ አቶ ኡምቤርቶ ግን ኢትዮጵያን እና አምሮትን ትኛ
ከምሂድ ሞቱን እመርጣለሁ አለ፡፡ ማርኮ ፊቱ ፍም መስሎ ቁና ቁና
መተንፈስ ጀመረ፡፡ እኔ እና ሰለሞን ግራ ተጋብተን መቁለጭለጭ
ጀመርን፡፡ ኡምቤርቶ የምሳ ግብዣውን ስለተቀበለ ልብሱን ለመቀየር
ወደ መኝታ ቤት ገባ፡፡

«ኤሚ! አብሮኝ ካልሄደ ወንድሙ ይገለጃል!» አለ ማርኮ፡፡

«ሀፃን ልጅ ነው እንተ እየገቡትክ የምትወስድህት?» አለው
ሰለሞን፡፡

«እኔ የኡምቤርቶ ጠባቂ እንጂ ዳደኛው አይደለሁም! ወንድሙ
ለደቂቃ እንኳ ከእሱ ብለይ ሟች መሆኔን ነግሮኛል፡፡»

«ኤሚ!... ወንድሙ የታወቀ ነብስ ገዳይ ሳይሆን አይቀርም፡፡»
አለኝ ሰለሞን፡፡

ኡምቤርቶ ጥቁር በጥቁር ለብሶ ብቅ አለ። ማርኮ አቀረቀረ። እስከሳሬ
እኛ የምናውቀው ማርኮ ጓደኛው መሆኑን እንጂ ጠባቂው መሆኑን
አልነበረም። ኡምቤርቶ ማነው? ዘራቸውስ ለምን ተረገመ?
እርግጥንስ እንዴት ነው የሚሰብሩት? ከዚህ ሰው ጀርባ የሆነ
የሚከብድ ነገር ሳይኖር አይቀርም። ሌብሴን ቀይሬ አራታችንም
ተያይዘን ምሳ ልንበላ ወጣን። አብዲ ድንገት ካየን የሚፈጠረው ነገር
ጥሩ ስለማይሆን የምሳው ግብዣ እንዳለቀ ቶሎ ወደ ቤት ተመለስን።

ማርኮ እኛ ኡምቤርቶ ጭቅጭቅ ጀመሩ። ጣልቃ እንዳልገባ ምን
ሰጥቼ?... በአገራቸው ቋንቋ መናቆር ስለያዙ እንደዘፈኑ ቆጥሬው
ከሰለሞን ጋር ወሬ ያዝኩ!... ግን ጭቅጭቃቸው እየከረረ ሲመጣ
ባልሰማቸውም ትኩረቴን ወደ እነሱ አደረግኩ። ማርኮ ተናጾ በሩን
በርገጽ ውጪ ቆመ። ኡምቤርቶን ምን እንደሆነ ችግራቸው
ሰጠይቀው፣ ባሪያ የአለቃውን ትዕዛዝ ከመፈፀም ውጪ የመከራከር
መብት እንደሌለው ኮስተር ብሎ ነገረኝ። ገላምጩው ወደ ማርኮ
ሄድኩ። ኡምቤርቶ የጣሊያን ምግብ ለአራት ማዘጋጀት ስለፈለገ
ማርኮን ወደ ውስጥ እንዲገባ አዘዘው። እኔ ከማርኮ ጋር እንዳላወራ
የተጠቀመበት ዘዴ መሆኑ ገባኝ።

የአልጀዚራ የቴሌቭዥን ጣቢያ... የፍልስጤምን ድንጋይ ጦርወራ፣
የእስራኤልን አትንኩኝ ባይነት፣ የኢራንን የነገር ጥንሰሳ
ከነገውክሊርዋ፣ ያግያል። ኡምቤርቶ እኛ ማርኮ ጭቅጭቃቸውን
ረስተው በቋንቋቸው እያወሩ ይስቃሉ። እስራኤል እኛ ፍልስጤም
ሁሉን ረስተው እንደ አገራችን ጥሩ ፕሪቤታሞች በና ተጠራርተው

ይጠጡ ይሆን? እንዴት ሆኖ? እስራኤል እና ፍልስጤም ያንደጁትን
እግት ለመሞቅ የጓጓችው ኢራን ያከማቸውን ጭድ እግቱ ውስጥ
ለመጨመር አሠፍሰፋ ቆማለች። ባለ ውሀስ ይገኝ ይሆን?

ጊዜ ፈጣኑ ለእራት ሠዓት አድርሶን የጣሊያን ምግቦች በጣሊያናዊያን
ቀረበልን። የሚጣፍጥ ምግብ ነው። ሁሉም እንደጉረሰኩ በኔ በሀይል
ተንኳኳ። ሦስቱም አይኖቻቸውን እኔ ላይ ተከሉ!... ኤምቤርቶ
ለመክፈት ተነሳ!... እንዲቀመጥ አዘዝኩት! ድጋሚ ተንኳኳ! ከፍቼ
ወጣሁ። አብዲ ነው! አብዲ ለረጅም ሠዓት በዝምታ ተመሰክተኝ።
አይኔ ማረፊያ አጥቶ ተንከራተተ።

«ይህን ነጭ ውሻ እደፋዋለሁ!» አለች።

«ይህን ልትነግረኝ ነው የመጣኸው?» አልኩት ረጋ ብዬ።

«ልነግርሽ የመጣሁት ሌላ ነገር ነበር። ግን በእሱ ጉያ ተሸጋግሮ
እንደምታድራ ማሰበው...»

«አብዲ እኔ እና አንተ እኮ መስማማት አልቻልንም።
ስለዚህ...»

«እነዚህ ነጮች ትላንት አገራችን ለመውረር መጡ። ግን
አልቻልንም! ዛሬ ሲራቸውን ቀይረው በገንዘብ እያታለሉ እየዘገገ
ነው። አይገባሽም?»

ሳቂ መጣ።

«ጠጥተህል?»

«ጠጥቻለሁ! ግን የምናገረውን አውቃለሁ።» ብለኝ ሄደ።

በስቀቱን ስጋዬ ከሚያልቅ መወሰን አላብኝ! ኡምቤርቱን ወደ አገርህ
መመለስ አላብህ አልኩት፡፡ አልሰማኝም፡፡ ጭራሽ እሱም እያለ
ከአብዱ ጋር መሆን እንደምችል ዘና ብሎ ነገረኝ፡፡ ለእሱ ደህንነት ብዬ
መከራዬን እንደማይ ቢያውቅ ኖሮ እንደዚህ አይነት መልስ ባልሰጠኝ
ነበር፡፡ የቀረበው እራት ተነክክቶ ተነሳ፡፡ ሰለሞን እና ማርኮ ወጥተው
ሄዱ፡፡ ኡምቤርቱን ደግሜ ደግሜ ወደ አገሩ በሰላም እንዲሄድልኝ
ተማፀንኩት፡፡ እኔ የጠየኩትን ሁሉ ማድረግ ያስደስተዋል፡፡ ግን ይህን
ጥያቄ መቀበል አልቻለም፡፡ ከእኔ መለየት ለእሱ የቁም ሞት ነውና!

«ከዚህ በፊት አፍቅረህ ታውቃለህ?» አልኩት ቢጨንቀኝ፡፡

«አላውቅም! ግን ጓደኛ ነበረችኝ!»

«ለምን ተውካት?»

«ሰለማልወዳት! እሷ ግን ከነብሷ በላይ ትወደኝ ነበር፡፡ ባሬ
ፍቅር በእኔ ሲደርስ ምን ያህል እንደጎዳኋት ተረዳሁ፡፡»

ወዳጄ የእሷ እንባ ነዋ እኔ ላይ የጣለህ! ኡምቤርቱ ሰለፍቅር ማውራት
አይሰለችም፡፡ ፍቅር የሰቃይ እና የደስታ ንጉስ ነው! እያለ አሞካሽው፡፡
እውነት ፍቅር ተብዬው እንዲህ የሚያደርግ ከሆነ ሀያል መባል
እንቅልፍ ወሪያችንን አቋረጠን፡፡

ጥዋት 2:03 ሲሆን እንቅልፌ ተሰናበተኝ፡፡ ኡምቤርቱ አጠገቤ የለም፡፡
ሰገላበጥ ግማሽ ሰዓት አልጋው ላይ ካላለፍኩ በኋላ ሳሎን ሄድኩ፡፡
ሰልኩን ጠረጴዛ ላይ አስቀምጦ የለም፡፡ መፀዳጃ ቤት ገባሁ የለም፡፡
መቅዲን ስጠይቃት አላየሁትም አለችኝ፡፡ እሷ ከመምጣቷ በፊት ነው

የወጣው። በጥዋት የት ሄዶ ነው? በረንዳ ላይ ስንቆራጠጥ ከልፍላፍ ማርኮ መጣ። ለወንድሙ የሚሰጥ እቃ አስቀምጦለት እንደሂደ እንገዳ ተቀባይዋ ስትነግረው አብሮት እንዲሂድ ሊለምነው ነበር የመጣው። የሚለመነው እኮ ሰውየው ሲገኝ ነው። ማርኮ ግራ ገብቶት ማለዘን ሲጀምር ትቼው ወደ መኝታ ከፍላ ገባው። ተከተለኝ።

«ኤሚ አግቢው እና ፍቺ ትጠይቁዋለሽ! በዛ ላይ ንብረቱን እኩል የመካፈል እድል ይኖርሻል። አብሮኝ እንዲሂድ ካደረግሽ ደግሞ ጠቀም ያለ ጉርሻ እሰጥሻለሁ።» አለኝ ማርኮ።

ኡምቤርቶ ከየት እንደመጣ አላውቅም ዘሎ የማርኮን እንገት አነቀው። ደርቄ ቀረው። ማርኮ በቋንቋቸው ቀበጣጥሮ ካሳመነው በኋላ የኡምቤርቶን እጅ ከእንጉቱ ላይ አስለቀቀ። ኡምቤርቶ ትንሽ ከተረጋጋ በኋላ ማርኮን ከቤቱ ባስቸኳይ እንዲወጣ አዘዘው። ማርኮ እንባ እየተናነቀው ተሰናብቶት ወጥቶ ሂደ። ሁለተኛ ሳይነገረኝ ከቤት ቢወጣ ከእኔ ጋር እንደሚጣላ ነገረው ወደ ሳሎን ልሂድ ስል ትት አልጋው ላይ ጣለኝ። ሊሰመኝ ሞከረ፤ አልፈቀድኩለትም። ለብልገ ለማውለቅ ትግል ሲጀምር ገፍትሬው ከአልጋው ወረድኩ። እየተነጫነ፤ ወጥቶ ሂደ።

የማንነቱ ጥያቄ ስለረበሸኝ በሩን ቆልፌ ሻንጣውን መበርበር ጀመርኩ። ግን የእሱን እና የወንድሙ ማንነት የሚጠቁመኝ ምንም አይነት ነገር አላገኘሁም። ማሰታወሻ ደብተሩን አገላበጥኩት። ያሰገረመኝ ነገር በቀይ እስኪርቢቶ ብቻ መፃፉ ነው። እንደም በእንግሊዘኛ የተፃፈ

አረፍተ ነገር የለም፡፡ በጣሊያንኛ ብቻ የተጻፈ ነው፡፡ እነሱ ያለ ጥቁር
ቦርማ አገኘሁና ከፈትኩት፡፡ ሁለት ፎቶግራፍ እና ትልቅ የወርቅ
ሀብል አለበት፡፡ ሀብሉ ላይ ያለው ማጫወቻ ከብ ነው፡፡ ምኑን ነክቼው
እንደሆነ አላውቅም ከቡ ማጫወቻ ተከፈተ፡፡ ሁለት የሚመሳሰሉ
ህፃናት ፎቶግራፍ ውስጡ አለ፡፡ ኡምቤርቶ እና ወንድሙ ይሆናሉ ብዙ
ገመትኩ፡፡ ሀብሉን ቦታው መለስኩና ወደ ፎቶዎቹ ሀርኩ፡፡

እንደኛው ፎቶግራፍ ላይ ሁለት ህፃናት ያቀፈች ሴት አለችበት፡፡
የድሮ ፎቶግራፍ ነው፡፡ አክሱቱ ከወንድሙ ጋር በህፃንነታቸው
አቅፋቸው የተነሱት ነው ስለ አሰብኩ፡፡ ምክንያቱም እናቱ እነሱን
ከወለደች በኋላ ሕይወቷ እንዳለፈ አጫውቀኛል፡፡ ሁለተኛው ፎቶግራፍ
ደገኖ የኡምቤርቶ እና የወንድሙ ለመሆኑ እርግጠኛ ነኝ፡፡ በቅርቡ
የተነሱት ፎቶ ስለሆነ ለመለየት አልከበደኝም፡፡ ሁለንተኛው
ይመሳሰላል፡፡ የትኛው ኡምቤርቶ እንደሆነ መለየት አልቻልኩም!
እናታቸው እንኳ የምትለያቸው አይመስለኝም!

ከአብዲ ተንኮል ኡምቤርቶን መጠበቅ በግ ከተኩላ ለግሰጣል መኖከር
እንደሆነ አውቃለሁ፡፡ ለዛውም እንደኔ አይነት አረኛ ያለው በግ፡፡
ቀኑን ሙሉ ሰገባና ሰወጣ ሞለኩ፡፡ ሰከንድ ደቂቃን እያሰከተሉ ሰዓት
ሰዓታትን ወለደ፡፡ ኡምቤርቶ የውሀ ሽታ ሆኖ ቀረ፡፡ የት ተብሎሰ
ይፈለጋል? የአብዲ ሰልክ ጥሪ አለመቀበል ደገኖ ፍርሀቴን
አጠናክረልኝ፡፡ ውጪ መቀመጥ ሲሰለፍኝ፤ ወደ ውስጥ ገብቼ፤ የላሎኑን
በር በርግጂ፤ በኋላ ላይ ዐይኔን እንደተከልኩ፤ ብርሃን በጨለማ ተሸገ።
ቀዝቃዛ እየሮ ወደ ቤቴ መግባት ጀመረ፡፡

..... ኡምቤርቶ ከሠማይ ዱብ ያለ ይመስል በር ላይ ተገትሮ ላየው ተወርውራ በጥፊ ደረገምኩበት፡፡ አልፎኝ ወደ መኝታ ቤት ገባ፡፡ ስለመታሁት ተፀፀትኩ፡፡ ለረጅም ሰዓት ሳንነጋገር ቆየን፡፡ አላስችል ስላለኝ አጠገቡ ተቀምጮ የት እንደዋለ ጠየቅኩት፡፡ የእሱ መጥፋት ሊያስጨንቀኝ እንደማይገባ አስረግጦ ነገረኝ፡፡

«ታዲያ እዛው ብታድር አይቻልህም ነበር?» አልኩት ተናድጄ፡፡

«ስለናፈቅሽኝ ነው የመጣሁት!»

«ራስወዳድ መሆንህን ማወቅ አለብህ!...»

«አውቃለሁ! ለምወዳት ሴት ስል፡ ህይወቴን አሣልፌ የምሠጥ ራስወዳድ፡ እንድ ወንድሜን ትቼ፡ በማላውቀው አገር፡ በብቸኝነት ባህር እንደዋኘሁ የምሞት ራስወዳድ፡...» አለቀሰ፡፡

«ቀኑን ሙሉ ስትጠፋ የማልጨነቅ ይመስልህል?»

«ይህን ሁሉ የማደርገው ስለማፈቅርሽ ብቻ ነው!»

«በቃ ይቅርታ! አታልቅሰ!... ይቅርታ!» ግንባሩን ሳምኩት፡፡

«ለምን ይቅርታ ጠየቅሽኝ?»

«በጥፊ ስለመታሁህ! ስለተቆጣሁ!...»

«እጅሽ ሲነካኝ ልቤ በደስታ ይመታል! የተቆጠ አይኖችሽ በጨለማ የተከበበው ህይወቴን በብርሀን ይሞሉቷል፡፡ ቁጣሽ ስቃያዊ ደስታዬ ነው!»

እሺ እኔ ምን ላድርገው? እኔ ፍርሀቴን እሱም ጭንቀቱን ረስቶ ገላችንን አብረን ታጥበን እራት ከበላን በኋላ አልጋ ውስጥ ገባን፡፡ ቀስ በቀስ የወሲብ ዛር ጓዙን ጠቅልሎ መጣ... ባለጌ መሆኔን ዘንግቼ ከሆነ

አላውቅም!... ግን እንደዛሬ ባልጌ የማውቅ አይመስለኝም!... መስሎኝ
ሊሆንም ይችላል!... ግን ምን ነካኝ? በሰዓቱ እራሴን ያስረዳኝ ወሲብ
ነበርኩ... ተቃቅፈን ወደ ሁለተኛው ሞት ሄድን። እንቅልፍ!

ዱካክ እያገላበጠ ሲጮውትብኝ ስላረፈደ ተጫጭኖኛል። እርቃኔን
መሆኔ ደግሞ ይበልጥ አስደንግጦኛል። ማታ ፒጃማ ለብሼ ነው
የተኛሁት። ወደስ?... ?... እራሴን መየኩት ላስታውስ አልቻልኩም!...
ኡምቤርቱን ለመመየቅ ወደ እሱ ዞርኩ። ኡምቤርቱ የለም! ትራሱ ላይ
ብጫቂ ወረቀት ተቀምጧል። «ሁሌም አፈቅርኻለሁ!» የሚል ፅዕና
በእንግሊዘኛ ሰፍርበታል። ወደ ሳሎን ስሄድ አብዳ ሶፋው ላይ
ተቀምጦ የኡምቤርቱን ስልክ ያገላበጣል። ደንገጥኩ።

«ፈረንጁ ባልሽ ቦሌ መዳኃኒያለም ቤተክርስቲያን ምን
ሊያደርግ እንደሄደ ካልነገርሽኝ ከዚህ ቤት አልወጣም!» አለኝ።

የእሱ ቤተክርስቲያን መሄድ አስጨንቆት ሳይሆን እየተከታተለው
እንደሆነ እንዲገባኝ ፈልጎ ነው። በማያገባው ነገር ስራ እየፈታ መሆኑን
አስረዳሁት። ፀጉሬን ጨምሮ «ራስወዳድ ሽርመጣ ነሽ!» አለኝ።
አልስፋኝም! በኡምቤርቱ ፍቅር መነደፌ ራስወዳድ እንዳደረገኝ
አረዳሁት። ሁለተኛ ዞር ብሎ እንደማያየኝ ታል ገብቶ ወጥቶ ሄደ።
የተናነቀኝን እንባ ዋጥ አድርጌ ቦርግዬን እንመልጥዬ ወደ ቦሌ
መዳኃኒያለም ቤተክርስቲያን ሄድኩ።

ቀኑ እሁድ መሆኑ ትዝ ያለኝ ግቢው በመኪና እና በሰው መጨናነቱን ላይ ነው። ምናልባትም ቀኑ 27 ሊሆን ይችላል። ኡምቤርቶን በእይኖቹ ፈለግኩት ላገኘው ግን አልቻልኩም። ቅዳሴው ሲያበቃ ሰው ቀስ በቀስ ግቢውን እየለቀቀ ወጣ። ኡምቤርቶ የለም! ወደ ቤቱ ተመለስኩ። ውሎዬን ለመግለፅ እችገራለሁ። ኡምቤርቶ ቀኑን ሙሉ ተደብቆ ጅብ ከጐሬው ሲወጣ ወደ ቤት ተመለሰ። ገላውን ታጥቦ እራት ከበላን በኋላ የዋለበትን ጠየኩት። ከትእግረት እና ከጓደኞቿ ጋር ጫት ሲቅም እንደዋለ አረዳኝ።

«ቤቷን እንዴት አወቅከው?» ነበር የመጀመርያ ጥያቄዬ።

«እቃዋን ይዛ የወጣች ቀን ደወለችልኝ!»

«ለልክህን ለምን ሰጠህት?»

«ከግርኩ ስልክ ውስጥ ነው የወሰደችው!»

«በጸሀት?»

«በፍፁም!»

«አላምንህም!»

«አላዋሽሁሽም! ግን... ጠብታልኛለች!»

ግን ለምን? ማለቱ ካልወደድኩት ለምን ተናደድኩ? ማልቀስ ሁሉ አምሮኝ ነበር። ድንገት ራሱን ይዞ ተንሠቅሶቼ ማልቀስ ጀመረ። ስለተናደድኩ ዝም አልኩት። «ሰዓቱ ደረሰ!... ደረሰ!» አለ። እንዳልሰማ ዝም!... «የንቅላቴ ሊፈነዳ ነው!...» አለ። ምን አቅምሰውት ነው ብዬ ተጨነቅኩ! ሀኪም ቤት እንሂድ ስለው አምቤ አለኝ። ድንገት ቤቱን በጨሽት አደባለቀው። የንቅላቴን ከግርግዳ?

እያጋፊ በጣሊያንኛ ከቀባጠር በኋላ ጉሮሮዬን እንቆ ግርግዳው ላይ ለጠፈኝ፡፡

«እገልጃለሁ፤... አብረን እንሞታለን!»

«እባክ... ልቀቀኝ!»

ለቀቀኝ!

«ምንድነው? ጉዳሁሽ?» አለ በሰሰት እየተመለከተኝ፡፡

«እንተ አብድ ነህ! ወደ አገርህ ወይም ትእግሰትጋ መሄድ አለብህ!» ፈራሁት!

«ይቅርታ የእ ፍቅር! ምን ሆኜ እንደሆነ አላውቅም! የሆነ...»

«እሱ ያንተ ችግር ነው! ልትገለጽ ነበር እኮ... አብድ!»

ከሰንቲ ጋር ተናንቁ እችለዋለው? መብራቱን አጥፍቼ ጀርባዬን ሰጥቼ ተኛሁ፡፡ የኡምቤርቶ ነገር እንቆቅልሽ ሆኖብኛል! የአእምሮ በሽተኛ ይሆን? ስል እራሴን ጠየኩት፡፡ ባይሆንም ጠባቂ ባልታዘዘለት ነበር፡፡ ቀስ ብዬ መብራቱን አበራሁ፡፡ እንቅልፍ ወስድታል፡፡ ለረጅም ሰዓት በዝምታ ተመለከትኩት፡፡

ወብቱ ሁሉም በሰራው እጅ እንደደነቅ ያደርገኛል፡፡ ፍቅር በሂሉት በሽታ የተለከፈ አግዛኝ ፍጡር ነው፡፡ ወብቱ ከአባዴ እንደሚበልጥ አውቃለሁ፡፡ አባዴ ግን የሆነ የማላውቀው የሚይዝኝ ወብት አለው፡፡ የሆነ ሊዳሠስም ሊጨበጥም የማይችል ለመግለፅም ሆነ ለመረዳት የሚከብድ ማንነት፡፡ መጥፎንቱን እያወቁ ጥፋ ነው እያሉ የሚያጣጥሙት ጠፃም ባለቤት ነው፡፡ ወይስ ወሲብ ላይ አፍርሶ ስለሚሰራኝ እና ስለተመቸኝ? አላውቅም!

ለምን ይሆን እነዚህን ሁለት ሰዎች የማወዳድረው? ለምንስ ስለ እነሱ አስባለሁ? ከወንዶች ጋር የሚያገናኘኝ የወሲብ እና የገንዘብ ፍላጎት ብቻ ነው! ስለዚህ ፍላጎቴን ከሚሟላት ውጪ መጨነቁ... «እብደት ነው!» ኡምቤርቶም ሆነ አብዲ ጠፃሙ እንዳለቀለት ማስቲካ ለመተፋት ጊዜያቸውን የሚጠብቁ የአዳም ዘሮች ናቸው። አሁን አሁን እራሴን እየተጠራጠርኩት ነው። ምክንያቱም የማስበውና የማደርገው ለየቅል እየሆነብኝ ነው። የመሆኑ ሀልምን እንጂ መሆኑን ማግኘት አልቻልኩም! ለምን ይሆን? ማስታወሻዬን ትራሲ ስር ሽጉጩ መብራቱን አጠፋሁ። ዛሬ ነገ እስኪሆን ድረስ በእንቅልፍ ማሳለፉ የተሸለ ነው።

ማስታወሻዬ ሆይ... አፈር ቅጠል ሆነ ሲሉኝ ተቀበልኩ። ቅጠል አፈር ሆነ ሲሉኝም አልተቃወምኩም። በዚህም አሳብቄም ቁቃ ስጋ ሆነ ብለው ሰው ከአፈር መገንባቱን ተረኩልኝ። ኡምቤርቶ ከአፈር ነው የተሰራው? አይኖቼ ተተከለው እንዲተሩበት የሚያደርግ ውበት ያለው ሰው ከአፈር ነው የተሰራው ሲሉኝ እንዴት አልጠራጠር?

አሁን እኔን የጨነቀኝ የኡምቤርቶ መጥፋት ነው! የባሬውን ደግሞ ለየት የሚያደርገው እሱ እና ወንድሙ በልጅነታቸው የተነሱት ፎቶ ያለበትን የወርቅ ሀብል ከእንቅልፌ ስነቃ አንገቴ ላይ ማግኘቴ ነው። የአገሬ ሰራዊት በመሰረቅ ስለሚተደደር የሰው ሀብል ከአንገቴ ላይ በጥሰ እንዳይወሰድብኝ ኮሚድኖዬ ውስጥ ቆለፈኩበት። መሰረቅ ራሱ ሥራ ነው ተብሎ የለ! መሰረቅ ራሱ ሥራ ነው ካሉ... ሰው ሁሉ ሊባ ሲሆን ምን ይደንቃል? ሰራዊት ማለትም አይጠበቅብኝም!

ኡምቤርቶ እንደለመደው ሲጨልም ወደ ቤት ይመለሳል ብዬ ሰላሰብኩ
ውስጡ ያለውን ፍርሀት በውሸት ወኔ ሸፈንኩት፡፡ ፈጣሪ ደግ ነው! ሰሌ
ጫት ገዝቶ ከምሳ ሰዓት በኋላ ከች አለ፡፡ ብቸኝነት ተሠምቶኝ ስለነበር
በመምጣቱ ተደስቻለሁ፡፡ የመቃሚያ ፍራሹ ላይ ተሠይመን አፈር ነው
ያለትን ቅጠል እየቀነጠብን ወደ አፋችን መከተት ጀመርን፡፡ አፈር
አፈርን እንዴት ይበላል? እራሡን በራሡ ካጠፋ እንዴት መንግስቱ
ትፀናለች? ነው አፈር መንግስት የለውም?

ሰሌ ግርኮ አገሩ ከገባ በኋላ ባለመደወሉ ተጨንቋል፡፡ ግርኮ
እንደፈራው አልቤርቶ ገድሎት ቢሆንስ የሚል ፍራቻ ውስጡ
አድሯል፡፡ እኔ ደግሞ አብሪያቸው እንድሄድ የፈጠሩት ድራግ ነው
ባይ ነኝ፡፡ ሥራቸው ሁሉ ግራ ስለሆነ የእነሱን ነገር መርሳት ነው
የሚችለው፡፡ ብቸኝነት እኔ እና ሰሌ ጋር አለ፡፡ እሱ እኔ ጋር መኖር
ቢጀምር የሁለታችንም ብቸኝነት መፍትሔ አገኘ ግለት ነው፡፡ ሰሌን
እኔ ጋር እንዲኖር ሲጠይቀው ያለምንም ማንገራገር መስማማቱን
ገለፀልኝ፡፡ ደስ አለኝ! ሰው እስከነካፋቱ አስፈላጊ ነው! ሰሌ
ሲያጫውተኝ ውሎ ሰልኩ ሲሆን እየተጣደፈ ወጥቶ ሄደ፡፡

ሲጋራ ለኩሼ የመስኮቱን መጋረጃ ገለጥ አደረኩት! ሰማይ ባከረፈ ደመና
ተሸፍኗል!... ቀስ በቀስ ኩርፊያው ወደ ለቅሶ ተቀየረ!... የክረምት ነገር
ማላዘን ነው!... ኡምቤርቶ የሚመጣበት ሠዓት ደርሷል!... የለኮስትን
ሲጋራ ምጌ ከጨረሰኩ በኋላ፤ እራት አቅርቤ ረጅም ነጭ ስስ ፒጃማዬን
ለበሰኩ፡፡ ሽቶ አንገቴ ስር ረጨሁ! ፀጉሬን ወደኋላ መጥጥ አድርጌ

አስያዝኩት!... አላማረኝም! ለቀቅኩት!... መብራት ጠፋ! ሻማ ደግሞ በቤቱ የለም!

ሰማይ እንባውን ወደ ምድር መልቀቁን አላቋረጠም:: ገንጥላዬን ዘርግቼ ወደ ሱቅ ሄድኩ:: ብርዱ ስስ ፒጃማዬን አሸንፎ ገላዬን አኮራመተው:: ሻማውን ገዝቼ ወደ ቤት እንደተመለስኩ በጭቃ የተጨማለቀ ጫማዬን እቃ ቤቱ ውስጥ ወርውራ ሻማውን ለኩሼ በባዶ እግራ ወጥቼ በረንዳ ላይ ተገተርኩ:: ኡምቤርቶ በጣም ቆየ:: ስደውልለት ስልኩን አያነሳም:: ወዲያው ትእግስት ደወለችልኝ:: ከእኔ ጋራ አለግጥ አየቀጩ መሆኑን እንዳውቅ ፈልጋ መሆኑ ስለገባኝ ዘጋውባት:: እራቴን ሳልበላ ሻማውን አጥፍቼ አልጋዬ ውስጥ ገባሁ:: የተሸነፍኩ መስሎ ስለተሰማኝ በጣም ተናድጃለሁ:: ቀርፋፋው ለለት ዐይኔ እንዳፈጠጠ ነጋ::

ጥዋት ባልበላ አንጀቱ የራስ ምታት ኪኒን ወሠድኩ:: በላይ ላይ ሁለት ሲጋራ ማብኩበት:: እውነት ለመናገር ተቃጥያለሁ! የኡምቤርቶን ሻማ ሳሎን አስቀምጬ መምጣቱን አየተጠባበቅኩ ነበር:: ግን ትእግስት ናት የመጣችው:: ታዲያ ይሄ እያናደድም? ሻንጣዬን አምጧልኝ ብሎ ላከኸ? አልኳት አይኔን አጉረጥርጬ:: እኔ ግን ተረጋግቼ እንዳዳምጣት ተማፀነችኝ::

«መጠጥ አሳስቷችሁ አብራችሁ እንዳደራችሁ ወይስ የተሰማ ቂጥሽ ስለተመቸው አንቺን እንደመረጠ::»

«አንቺ እንደምታሰቢው ሳይሆን ኡምቤርቶ...»

«ልትዋሺኝ ባትሞክሪ ጥፋ ነው!»